

ಚಂದಮಾಮ

ಮಾರ್ಚ್ 1977

25
RS

ಚಂದ್ರಮಾಮ

ಸಂಸ್ಥಾಪಕರು : 'ಚಕ್ರಪಾಣಿ'

ಸಂಪಾಲಕರು : ನಾಗರೇಡ್ಡಿ

ನಾಗರಿಕ ಸಮಾಜವೆಂಬುದು ಅನೇಕ ಅಂಶಸ್ತುಗಳುಳ್ಳ ಭವನದಂತಹುದು. ಪ್ರತಿ ಅಂಶಸ್ತಿನಲ್ಲಿರುವವನಿಗೂ ಒಂದು ಕೊರತೆ ಕಾಣುತ್ತಾ ಇರುತ್ತದೆ. ಕೆಳಗಿನ ಅಂಶಸ್ತಿನವನು ತನಗಿಂತ ಮೇಲಿನ ಅಂಶಸ್ತಿನಲ್ಲಿರುವವನ ಜೀವಿತವೇ ಅನಂದಕರವಾದುದೆಂದೂ, ಕೆಳಗಿನ ಅಂಶಸ್ತಿನವನದು ಕಷ್ಟಕರವಾದುದೆಂದೂ ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ, ಇದು ಸುಳ್ಳನ್ನವಂಶೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಒಂದೊಂದು ಅಂಶಸ್ತು ಮೇಲಕ್ಕೇರಿದ ಹಾಗೆ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಮೌಲ್ಯಬೆಳೆದರೂ, ಮೇಲೆ ಪೇಳಿದ ಕೊರತೆ ಹಾಗೇ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿದ್ದು, ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ನಡುವಿನಲ್ಲಿರಬೇಕಾದ ನಮ್ಮದಿ ಇಳಿಮುಖವೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಕೆಲವರು ಮೇಲಿನ ಅಂಶಸ್ತಿನ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕೂಡಾ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ಕಿಂಗ್‌ನ "ಅಂತರಾರ್ಥ" ಎಂಬ ಬೇತಾಳ ಕಥೆ ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ನಿರೂಪಿಸುವಂತಹುದು.

ಸಂಪುಟ : ೨೫

ಮಾರ್ಚ್ '೭೭

ಸಂಚಿಕೆ : ೩

ಬಿಡಿ ಪ್ರತಿ ರೂ. ೦-೨೫ :: ವಾರ್ಷಿಕ ಚಂದಾ ರೂ. ೧೫-೦೦

ಶ್ಯಾಜ್ಯಂ ನ ಧೈರ್ಯಂ ವಿದುರೇಪಿ ಕಾಲೇ
ಧೈರ್ಯಾತ್ ಕದಾಚಿತ್ ಗತಿಮಾಪ್ನುಯಾತ್ ಸಃ
ಯಥಾ ಸಮುದ್ರೇಪಿ ತ ಪೋತಭಂಗೇ
ಸಾಂ ಯಾತ್ರಿಕೋ ವಾಂಛತಿ ತರ್ತುಮೇವ

೧.

ಕಷ್ಟಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ಧೈರ್ಯಬಿಡಬಾರದು. ಧೈರ್ಯವಿದ್ದರೆ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಮಾರ್ಗ ಕಾಣಬಹುದು. ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಹಡಗು ಒಡೆದರೆ ಯಾತ್ರಿಕನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೇ ನೋಡುತ್ತಾನೆ.

ವ್ಯಸನೇ ಮಿತ್ರಪರೀಕ್ಷಾ
ಶೂರಪರೀಕ್ಷಾ ರಣಾಂಗನೇ ಭವತಿ
ವಿನಯೇ ಭೃತ್ಯಪರೀಕ್ಷಾ
ದಾನಪರೀಕ್ಷಾ ಚ ದುರ್ಭಿಕ್ಷೇ

PLEASE HANDLE
WITH CARE

೨.

ಕಷ್ಟಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಿತ್ರಪರೀಕ್ಷೆಯೂ, ರಣರಂಗದಲ್ಲಿ ಶೂರಪರೀಕ್ಷೆಯೂ, ವಿನಯದಲ್ಲಿ ಸೇವಕನ ಪರೀಕ್ಷೆಯೂ, ಬರಗಾಲದಲ್ಲಿ ದಾನಪರೀಕ್ಷೆಯೂ ಆಗುತ್ತವೆ.

ನ ಸದಶ್ವಾಃ ಕಶಾಘಾತಂ
ನ ಸಿಂಹಾ ಘನಗರ್ಜಿತಂ
ಪಶೈರಂಗುಲಿ ನಿರ್ದಿಷ್ಟಂ
ನ ಸಹಂತೇ ಮನಸ್ವಿನಃ

೩.

ಒಳ್ಳೆಯ ಕುದುರೆಗಳು ಏಟು ತಿನ್ನವು; ಸಿಂಹಗಳು ಮೇಘಗರ್ಜನೆಗಳನ್ನು ಸಹಿಸವು; ಸ್ವಾಭಿಮಾನವುಳ್ಳವನು ಇನ್ನೊಬ್ಬನಿಂದ ಬೆರಳಿತ್ತಿ ತೋರಿಸಲ್ಪಡುವುದನ್ನು ಸಹಿಸನು.

ಮಿತ್ರನಾನ್

೪೪

ಸರೋವರತೀರದಲ್ಲಿ ಆ ನಾಲ್ಕು ಮಿತ್ರಪ್ರಾಣಿಗಳೂ ಸುಖಸಂತೋಷಗಳಿಂದ ಹಾಯಾಗಿ ಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದುವು. ಹೀಗಿರಲು ಒಂದು ದಿನ ಅವುಗಳ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರಾಂಗ ಬೆಂಕಿ ಹಾಜರಾಗದೆ ಹೋಯಿತು. ಸಮೀಪದಲ್ಲಿಯೂ ಅದರ ಸುಳಿವು ಇಲ್ಲದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಉಳಿದ ಮಿತ್ರರು ಮೂವರೂ "ಇದೇನಾಶ್ಚರ್ಯ? ಚಿತ್ರಾಂಗನಿಗೆ ಏನಾಗಿರಬಹುದು? ಸಿಂಹವೇನಾದರೂ ಹಿಡಿದು ಕಬಳಿಸಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ? ಅಥವಾ ಬೇಟೆಗಾರನ ಉರುಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಬಿಟ್ಟಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ? ಅಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಎಲ್ಲಾದರೂ ಕಾಡುಗಿಚ್ಚಿನ ನಡುವೆ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದಿರಬಾರದಷ್ಟೆ? ಬರಲೇ ಬೇಕಿತ್ತಲ್ಲ?" ಎಂದು ಚಿಂತಿಸತೊಡಗಿದುವು.

ಕಡೆಗೆ ಮಂಥರಕ ಆಮೆ ಕಾಗೆಯನ್ನು ನೋಡಿ, "ಪಾಪ ಅದನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ನನಗೂ ಇಲಿಗೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವ ಮಾತಲ್ಲ. ಅದಾದ ರಿಂದ ನೀನು ಅರಣ್ಯದ ಮೇಲೆ ಹಾರುತ್ತಾ ಹೋಗಿ ಚಿತ್ರಾಂಗವು ಬದುಕಿದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ನೋಡಿ ಕೊಂಡು ಬರುವುದು ಒಳ್ಳೆದು" ಎಂದಿತು.

ಲಿಫಂಪತನಕ ಕಾಗೆ ಕೂಡಲೇ. ಅಕಾಶಕ್ಕೆ ಹಾರಿ ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಹೋಗಿ ಆ ಸರೋವರಕ್ಕೆ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಉರುಳಿನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಚಿತ್ರಾಂಗವನ್ನು ನೋಡಿತು. ಅದು ಒಮ್ಮೆಗೇ ದುಃಖದಿಂದ ಕೇಳಿ ಬಂದು "ಮಿತ್ರ ಚಿತ್ರಾಂಗಾ ! ಏನಿದು?" ಎಂದಿತು.

ಮಿತ್ರನ ದರ್ಶನದಿಂದ ಚಿತ್ರಾಂಗನ ದುಃಖ ರಟ್ಟಿ ಒಡ್ಡೆದಂತೆ ಹೊರಟಿತು. ಅದು ಅಳುಗೊರಲಿನಿಂದ ಕಾಗೆಯನ್ನು ನೋಡಿ, "ಮಿತ್ರಾ, ನನ್ನ ಕಾಲ ತೀರಿತು. ಈ ಕಟ್ಟಕಡೆಯ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಮಿತ್ರನ ದರ್ಶನ ವಾಯಿತು. ನನ್ನ ಕೊನೆಯೂ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚೇ ನಿರುತ್ತೆ? ವಿನಾದರೂ ಪ್ರಸಂಗವಶಾತ್ ನಾನು ಕೆಟ್ಟ ಮಾತು ಅಡಿದ್ದರೆ ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸು. ಅದೇ ವಿಧವಾಗಿ ಇಲಿ ಹಿರಣ್ಯಕನಿಗೂ, ಆಮೆ ಮಂಥರಕನಿಗೂ ಹೇಳು." ಎಂದಿತು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಕಾಗೆ, "ಮಿತ್ರನೇ, ನನ್ನಂತಹ ಮಿತ್ರನು ಸಹಾಯಕ್ಕಿರುವಾಗ ಏಕೆ ಬೇವದ ಮೇಲೆ ನಿರಾಶೆ ತಾಳುತ್ತೀ? ನಾನು ಈಗಲೇ ಹೋಗಿ ಹಿರಣ್ಯಕನನ್ನು ಕರೆದು ತರುತ್ತೇನೆ. ಆತ ನಿನ್ನ

ಹಂಬದಿಯ ಚಿತ್ರಕಥೆ

The Indian Institute of World Culture
New Delhi, India

“ನಾನು ಉರುಳಿನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಬಿಳುವುದು ಇದೇನೂ ಮೊದಲನೇ ಸಾರಿಯಲ್ಲ. ಈ ಮೊದಲೊಂದು ಸಾರಿ ಹೀಗೆಯೇ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದೆ. ಕಡೆಗೆ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡೆ” ಎಂದಿತು ಜಿಂಕೆ.

ಆ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುವಂತೆ ಇಲಿ ಕೇಳಿತು, “ಇದು ಕಥೆ ಹೇಳುವ ಸಮಯವಲ್ಲ, ಉರುಳು ಹಾಕಿಟ್ಟ ಬೇಟೆಗಾರ ಯಾವ ಕ್ಷಣಕ್ಕೂ ಬಂದುಬಿಡುವನು. ಮೊದಲು ಬಿಡಿಸಿಬಿಡು” ಎಂದಿತು ಜಿಂಕೆ.

ಇಲಿ ನಗಾಡುತ್ತ “ನಾನು ಸಮೀಪದಲ್ಲಿರುವಾಗ ನಿನಗೆ ಬೇಟೆಗಾರನ ಫಯವೇ ಬೇಡ. ಅವನು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಬಿಡಿಸುವುದರೊಳಗೆ ನಾನು ಹಗ್ಗವನ್ನು ತುಂಡರಿಸಬಲ್ಲೆ. ನನಗೆ ಒಂದಿಷ್ಟಾದರೂ ಶಾಸ್ತ್ರ ಅರ್ಥಗಳೇನೆಂದು ಗೊತ್ತು. ನೀನೂ ನನ್ನಂಥವನೇ. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಕೇಳಿದೆ. ನೀನು ಬೇಡವೆ ಗೊಡವೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೇಳುತ್ತಾ ಇರು” ಎಂದಿತು.

“ಎಫಿ ಅಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುವಾಗ ಎಷ್ಟು ವಿವೇಕವಿದ್ದರೂ ಉಪಯೋಗವಿಲ್ಲವ್ವಾ. ಎಂತೆಂಥಾದವ್ವದ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವವರು ಕೂಡಾ ತಮ್ಮ ಹಣೆ ಬರೆಹದ ಒಂದಕ್ಷರ ಕೂಡಾ ಅಳಿಸಲು ಸಮರ್ಥರಲ್ಲ.” ಎಂದು ಚಿತ್ರಾಂಗವು ತನ್ನ ಹಳೆಯ ಅನುಭವವನ್ನು ಹೇಳಿತು :

“ತುಂಬ ದಿನಗಳ ಒಂದೆ, ನಾನು ಆರು ತಿಂಗಳ ಕಂದಪಾಗಿಡ್ತಾಗ, ನಮ್ಮ ಗುಂಪನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಓಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ದೊಡ್ಡ ಜಿಂಕೆಗಳೆಲ್ಲ ಓಡುತ್ತೊಡುತ್ತಾ. ವಿನಾದರೂ ಅವಾಯ ಅಡ್ಡ ಬಂದರೆ ಅವುಗಳ ಮೇಲಿಂದ ಹಾರಿ ಓಡಬಲ್ಲವು.

ಒಂದು ದಿನ ನಾನು ಮಂದೆಯೊಂದಿಗೆ ಸಾಗುತ್ತಿರುವಾಗ, ನಮ್ಮ ದಾರಿಗೆ ಅಡ್ಡವಾಗಿ ಯಾವ ಬೇಟೆಗಾರರೂ ಉರುಳು ಹಾಕಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ದೊಡ್ಡ ಜಿಂಕೆಗಳು ಅದರ ಮೇಲೆ ಹಾರಿ ಹಾರಿ ಓಡಿ ಬಿಟ್ಟುವು. ಅದರ ನನಗೆ ಹಾರಲಿಕ್ಕೆ ಬಾರದು.

ಉರುಳನ್ನು ಕ್ಷಣಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಕಡಿದು ಬಿಡಿಸಿ ಬಿಡುತ್ತಾನೆ.” ಎಂದು ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿತು.

ಜಿಂಕೆ ಬೆರಗುಗಣ್ಣುಗಳಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿರಲಾ, ಕಾಗೆ ನೇಗವಾಗಿ ಆಮೆಯೂ ಇಲಿಯೂ ಇರುವಲ್ಲಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ, ಚಿತ್ರಾಂಗಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುವ ಅಪಾಯದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿತು. ಹಾಗೂ ಕೂಡಲೇ ಹಿರಣ್ಯಕವನ್ನು ತನ್ನ ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡು ಚಿತ್ರಾಂಗವಿರುವಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿತು.

ಹೇಳಿದಂತೆಯೇ ಕಾಗೆ ಮಿತ್ರನೊಂದಿಗೆ ಬಂದುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಜಿಂಕೆ ಸಂತೋಷದಿಂದ, “ಬುದ್ಧಿ ವಂತನಾದವನು ಅವತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿ ಸಹಾಯ ಪಡೆಯ ಬೇಕಾದರೆ ನಿಮ್ಮಂತಹ ಸ್ಫುತ್ರರನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನಾನು ಅದೃಷ್ಟಶಾಲಿ” ಎಂದಿತು.

ಹಿರಣ್ಯಕ ಇಲಿ ಜಿಂಕೆಯೊಂದಿಗೆ, “ಮಿತ್ರಾ, ಇಷ್ಟೊಂದು ವಿವೇಕಶಾಲಿಯಾದ ನೀನು ಈ ಉರುಳಿ ನೋಳಿಗೆ ಹೇಗೆ ಬಿದ್ದೆ ?” ಎಂದು ಕೇಳಿತು.

ಅದಾದರಿಂದ ಓಡುತ್ತಾ ಹೋಗಿ ಆ ಉರುಳಿನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡ. ಓಡಲಾಗದೆ ಡಮ್ಮನೆ ಬಿದ್ದ.

ಬೇಟೆಗಾರ ಬಹಳ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಓಡುತ್ತಾ ಬಂದು ನನ್ನ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕಟ್ಟಿದ. ಹೀಗೆ ನಾನು ಬೇಟೆಗಾರನಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಹೋದುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಉಳಿದ ಜೊಕೆಗಳು ಏನೂ ಮಾಡಲಾಗದೆ ಓಡಿ ಹೋದುವು.

ಆದರೆ ಆ ಬೇಟೆಗಾರ ನನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಬಹಳ ಸುಂದರವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದಕ್ಕಿಂತ ಯಾರಿಗಾದರೂ ಬಿಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಕೊಟ್ಟರೆ ಹೆಚ್ಚು ಲಾಭ ಬರುತ್ತದೆಂದುಕೊಂಡ. ಅಂತೆಯೇ ಅವನು ನನ್ನನ್ನು ಮನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಮೀಯಿಸಿ, ಅಲಂಕಾರ ಮಾಡಿ, ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಒಬ್ಬ ರಾಜನಿಗೆ ಮಾರಿದ.

ರಾಜನು ನನ್ನನ್ನು ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡಿ ಕೊಂಡ. ಅಲ್ಲಿಯ ಹೆಂಗುಸರು ನನ್ನನ್ನು ತುಂಬ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಮುದ್ದಿಸುತ್ತ ಮಾಡುತ್ತ ಪುಂಬಾ ಶ್ರಮಕೊಟ್ಟರು.

ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ಮಳೆಗಾಲ ಬಂತು. ಗುಡುಗುಮಿಂಚು ಗಳು ಕೂಡಿದ ಮೋಡಗಳ ಆಕಾಶ ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ನನಗೆ ಅರಣ್ಯದ ನೆನಪು ಬಂದಿತು. ನನ್ನ ಪರಿವಾರದೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಬೇಕೆನಿಸಿತು. ಅದೇ ಚಿಂತೆ

ಯಲ್ಲಿ ನಾನು 'ನನ್ನವರ ಬಳಿಗೆ ಯಾವಾಗ ಹೋದೇನು? ಕಾಡಿನಿಂದ ಕಾಡಿಗೆ ಓಡುತ್ತಾ ಯಾವಾಗ ತಿರಗೇನು?' ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಅತ್ತು ಕೂಗಿದೆ.

ನನ್ನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಅಲ್ಲಿದವರು ಆಶ್ಚರ್ಯ ಪಟ್ಟು ನನಗೆ ಬೆವ್ವ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿತೆಂದುಕೊಂಡರು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ರಾಜನು ಭೂತವೈದ್ಯನನ್ನು ಬರಮಾಡಿದ. ಅವನು ಮಂತ್ರ ಹೇಳುತ್ತ ಕೋಲಿನಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಹೊಡೆಯತೊಡಗಿದ. ಆಗ ಒಬ್ಬ ಸಾಧು ಬಂದು ಅವರನ್ನು ನಿಂದಿಸುತ್ತ 'ಇದಕ್ಕೆ ಹಿಂಸೆ ಕೊಡುವುದು ಅನ್ಯಾಯ. ಇದು ಮಾಡಬಾರದ ಕೆಲಸವೇನು ಮಾಡಿತು?' ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

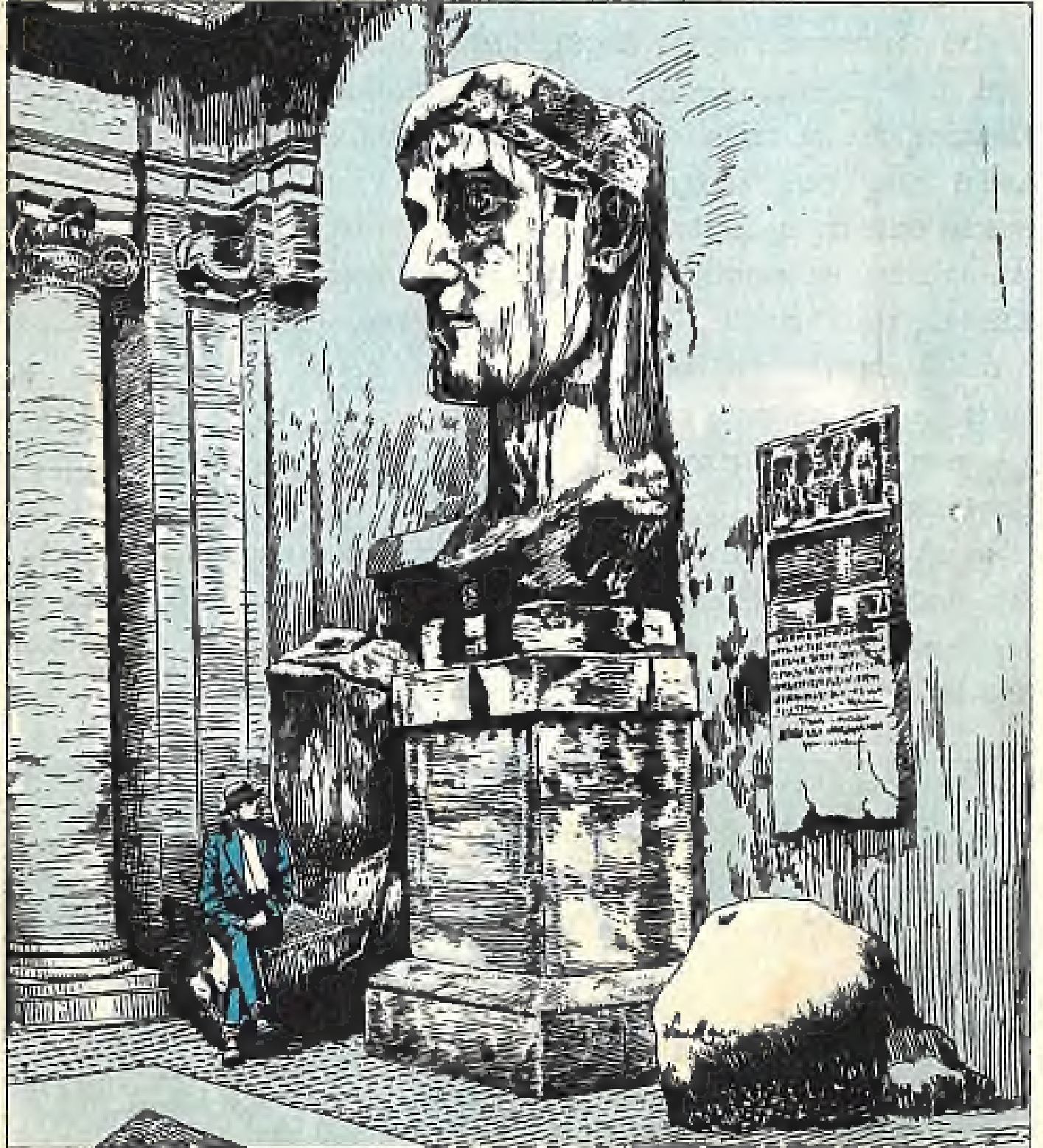
ನಾನು ಹೇಳಿದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಅವರು ಸಾಧು ವಿಗೆ ಹೇಳಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಸಾಧು, 'ಪಾಪ, ಈ ದುರ್ದೈವಿ ಜಿಂಕೆ ತನ್ನ ಪ್ಲಾತಂತ್ಯಕ್ಕಾಗಿಯೂ, ತನ್ನ ಹಳೆಯ ಜನ್ಮಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ವಿಹರಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿಯೂ ಗೋಳಾಡುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ಲಾಭಾವಿಕ ಬೇರೇನಿದೆ? ನಿಮ್ಮದು ವಿಪರೀತಾರ್ಥ. ಅದನ್ನು ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಾಗಿ ಬಿಟ್ಟು ಪುಣ್ಯಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಿ' ಎಂದನು.

ರಾಜನು ನನ್ನನ್ನು ಶುಭ್ರವಾಗಿ ಮೀಯಿಸಿ, ಏಟಿ ನಿಂದ ಉಂಟಾದ ಗಾಯಗಳಿಗೆ ಔಷಧ ಹಾಕಿಸಿ, ನನಗೆ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಿದ."

೧೪೨. ಮೊದಲನೇ ಕ್ರೈಸ್ತನ ಚಕ್ರವರ್ತಿ

ನಿಜರೋಸಂತಹ ರೋಮನ್ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಕ್ರೈಸ್ತನನ್ನು ಸಂತರಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಿದರೆ, ಕಾನ್‌ಸ್ಟಾಂಟೈನ್ ಎಂಬ ರೋಮನ್ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ರೋಮ್ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಕ್ರೈಸ್ತಮತವನ್ನು ಕೊಡಿಸಿದನು. ಇದರ ಪೂರ್ವ ವಿಗ್ರಹವು ಮೊದಲನೇ ರೋಮನ್ ಪೋರಮ್‌ನಲ್ಲಿ ಇದ್ದಿತು. ಅದರ ತಲೆ ಈ ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿಿದೆ.

ಅಂತರಾಕ್ಷ

ಹೊರದಿಂದ ಗಟ್ಟಿಗಟ್ಟಿ ಹೋದ ಬಂಡೆಗುಂಡಿಗೆ ಯಾವನಾದ ರಾಜಾ ಕ್ರಿವಿಕ್ರಮನು ಮರದ ಬಳಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಹೋಗಿ, ಕೊಂಬೆಯಲ್ಲಿ ನೇತಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಶವವನ್ನು ಕಿಳಗಿಸಿ, ತನ್ನ ಭುಜದ ಮೇಲೆ ಹೊತ್ತು ಕೊಂಡು ಎಂದಿನಂತೆ ಮೌನವಾಗಿ ಸ್ವತಃನದ ಕಡೆಗೆ ನಡೆಯತೊಡಗಿದನು. ಆಗ ದೇಶಾಳದ್ವ "ರಾಜನೇ ನಿನ್ನಂತಹ ಪ್ರಾಜ್ಞರಾಗಿರುವವರು ಪರ್ಮಿಷಿಗಾಗಿ ಅಡಿಯಾಳಾಗಿ ಹೋಗುವುದೆಂದರೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಅವಾಗರಿಕನೊಬ್ಬ ತನಗೆ ಲಭಿಸಿದ ಅದ್ಭುತವಾದ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ಕೊಡಾ ಎನಿಯೋ ಗಿಡೋಳ್ಳಲಾಕದೆ ಹೋಗುತ್ತಾನೆಂದರೆ ಏನು ಹೇಳಲಿ? ಇದಕ್ಕೆ ನಿದರ್ಶನವಾದ ಕಥೆಯೊಂದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈಳು, ಪಾರಿಯ ಶ್ರಮ ತಿಳಿಯಲಾರದು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕಥೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು:

ಒಂದೆ ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಾವಯೂವ ದೇಶವನ್ನು ಮಲಯ ಸೇನರಾಜನು ಪಾಲಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಸಂತಾನವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಈ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲೇ ರಾಜನಿಗೆ ವೃದ್ಧಾಪ್ಯವೂ ಸಮೀಪಿಸಿತು. ಅವನಿಗೆ ವಾರಸೆ ಹಕ್ಕಿಸವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲದಿದ್ದುದರಿಂದ ರಾಜ್ಯವನ್ನು

ಬೆತ್ತಾಳುಕಥೆಗಳು...

ಕೈವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಆನೇಕರು ಹೊಂಚುಹಾಕಿ ಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಆನೇಕ ಸಾರಿ ಅವನನ್ನು ಕೊಲೆ ಮಾಡುವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳೂ ನಡೆದುವು. ದೈವಿಕ ಪಾಗಿಯೇ ಅವೆಲ್ಲಾ ತಪ್ಪಿ ಹೋದುವೆನ್ನಬೇಕು. ಇಂತಹ ದುಷ್ಕೃತನಗಳಿಗೆ ಯಾರು ತಲೆ ಹಾಕಿದರೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಕೂಡಾ ಸೇನಾನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಹೀಗಿದ್ದಲು ಮೂಡು ದಿಕ್ಕಿನ ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಐಳು ಬಣ್ಣದ ಹುಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಪ್ರಯಾಣಿಕರನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತಿರುವುದಾಗಿ ಮಲಯಕೇತುವಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಕೂಡಲೇ ಅವನು ಆ ಹುಲಿಯನ್ನು ಛೇದಿಸಿ ಕೊಲ್ಲಬೇಕೆಂದು ಕಾಡಿಗೆ ಹೋದನು. ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ಎಷ್ಟು ಹುಡುಕಿದರೂ ಆ ಹುಲಿಯ ಪಾತು ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ರಾಜನೊಂದಿದ್ದ ಇಬ್ಬರು ಅಂಗರಕ್ಷಕರು ಒಮ್ಮೇಲೇ ಕತ್ತಿ ಹಿರಿದು ರಾಜನ ಮೇಲೆ ಮುಗಿಬಿದ್ದರು. ರಾಜನು ಕೂಡಾ ಕತ್ತಿ ಹಿರಿದು ಆ ಘಾತಕರ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದನು. ಆದರೆ

ವೃದ್ಧಾಪ್ಯಕ್ಕೆ ಕಾಲಿಟ್ಟ ಮಲಯಸೇನನಿಂದ ಇಬ್ಬರೊಂದಿಗೆ ಒಂದೇ ಸಾರಿ ಯುದ್ಧ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ಹೇಗೋ ಆತ್ಮರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು.

ರಾಜನು ತನ್ನ ಅಂಗರಕ್ಷಕರ ಕತ್ತಿಗಳಿಗೆ ಬಲಿಯಾಗುವುದರಲ್ಲಿರುವಾಗ ಎಲ್ಲಿಂದಲೋ ಒಬ್ಬ ಅಟವಿಕ ಯುವಕನು -ಬಂದು ತನ್ನ ಕುಟಿಯಿಂದ ಒಬ್ಬನನ್ನು ಕೊಂದನು. ಆಮೇಲೆ ರಾಜನೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಿ ಹೋರಾಡಿ ಎರಡನೇ ಯುವಕನನ್ನು ಕೊಂದು ರಾಜನ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಕಾಪಾಡಿದನು.

ಆ ಯುವಕನು ಅಟವಿಕ ನಾಯಕನ ಮಗನಾದ ವೀರನೆಂಬವನು. ಇವನ ತಂದೆ ಅಟವಿಕರ ನಾಯಕನ ಪೈಕಿ ಅಲ್ಲದೆ, ಅಡವಿಯಲ್ಲಿರುವ ಕೊಳ್ಳೆಗಾರರ ಗುಂಪಿಗೂ ನಾಯಕನಾಗಿದ್ದ.

ವೀರನು ರಾಜನ ಗುರುತು ಹಿಡಿದು ರಾಜಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಅವನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿದ್ದಲ್ಲ; ಇಬ್ಬರು ಗಟ್ಟಿ ಮಾಡಿದ್ದ ಬುಟರು ವೃದ್ಧನೊಬ್ಬನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಸಹಿಸದೆ ಅವನಿಗೆ ತುಂಬ ಕೋಪ ಬಂದಿತ್ತು.

ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಯದ ಮಲಯಸೇನನು ವೀರನಿಗೆ ತನ್ನ ಕೃತಜ್ಞತೆಯನ್ನು ಹೇಳಿ, ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಒರುವಂತೆಯೂ ಕರೆದನು. ರಾಜಧಾನಿ ಎಂದರೆ ಹೇಗಿರುತ್ತದೋ ನೋಡಬೇಕೆಂಬ ಕುತೂಹಲದಿಂದ ವೀರನು ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿದನು.

ರಾಜಭವನವನ್ನು ತಲಪಿದ ಮೇಲೆ ಮಲಯಸೇನನು ವೀರನೊಂದಿಗೆ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಅನೇಕ ಬಾರಿ ಹತ್ಯಾ ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆದಿದೆಯೆಂದೂ, ಇವುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸುವವರು ಯಾರೆಂಬುದು ತನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಹೇಳಿದನು.

ಆಮೇಲೆ ವೀರನನ್ನು ತನ್ನ ಜತೆಯಲ್ಲೇ ಭೋಜನಕ್ಕೂ ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡನು. ಮಾತಾಡುತ್ತಾ ರಾಜನು ಎರಡು ತುತ್ತುಗಳನ್ನು ಬಾಯಿಗಿಟ್ಟು ಗಂಟಲು

ಕಟ್ಟಿ ಕಣ್ಣು ತೇಲಬಿಟ್ಟು ದಡೀರನೆ ಬಿಡ್ಡುಬಿಟ್ಟವನು
ಮತ್ತೆ ವಿಳಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅವನ ಊಟದಲ್ಲಿ ಯಾರೋ
ವಿಷಹಾಕಿದ್ದರು.

ರಾಜವೈದ್ಯರು ಬಂದು, ಮಾಡುವುದನ್ನು ಮಾಡಿ,
ನೋಡುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಸಾಯುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು
ರಾಜನು ಎರಡುಮಾತು ಹೇಳುವಂತೆ ಮಾಡಲು
ಮಾತ್ರ ಶಕ್ತರಾದರು. ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿಯೊಂದಿಗೆ
ಹೇಳಿದ ಆ ದುರದೃಷ್ಟ ರಾಜನ ಕಡೆಯ ಮಾತು
“ನನ್ನ ಅಸಂತರ ವೀರನೇ ಪಾರಸುದಾರನು. ಅವನಿಗೆ
ರಾಜ್ಯಾಭಿಷೇಕ ಮಾಡಿ.”

ಕೆಲವು ಗಳಿಗೆಗಳಲ್ಲೇ ನಡೆದ ಈ ವೀರರೀತ
ಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ವೀರನಿಗೆ ಒಂದೂ ತೋರಲಿಲ್ಲ.
ಅವನಿಗೆ ಆ ಕ್ಷಣವೇ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟುಹೋಗ
ಬೇಕೆಂದು ತೋರಿದರೂ, ರಾಜನಿಗೆ ವಿಷವಿಕ್ಕಿ ಕೊಂಡ
ವರು ಯಾರೆಂದು ತಿಳಿಯದೆ ಹೋಗಬಾರದೆನಿಸಿತು.

ಅಂತೂ ವೀರನೇ ರಾಜನಾಗಿ ಅಭಿಷೇಕಿಸಲ್ಪಟ್ಟನು.
ರಾಜನಾದ ಮೇಲೆ ವೀರನನ್ನು ಕೂಡಾ ಕೊಲ್ಲಲು
ಕೆಲವು ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ನಡೆದುದು ಅವನಿಗೇ
ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಆದೃಷ್ಟವಶದಿಂದ ವೀರನು ಅವು
ಗಳಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಇದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಡಕಾಯಿತರ
ದಾಳಿಗಳು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಬಂದವು. ಆ ಕಳ್ಳರೆಲ್ಲ ತನ್ನ
ಕಡೆಯ ಗುಂಪಿನವರೇಬ ಸಂಗತಿ ವೀರನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು.
ಆದುದರಿಂದ ಅವನು ಆ ಕಳ್ಳರನ್ನು ಹಿಡಿಯುವ
ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅಪ್ಪೊಂದು ಶ್ರದ್ಧೆ ವಹಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಸೇನಾಧಿಪತಿ ಸುಮ್ಮನಿರದೆ ಆ ಡಕಾಯಿತ
ರನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಪಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದನು.
ಒಂದು ದಿನ ಸೇನಾಧಿಪತಿ ವೀರನಬಳಿಗೆ ಬಂದು,
“ಮಹಾರಾಜರೆ, ಡಕಾಯಿತರ ನಾಯಕನೆನಿಸುವ
ಒಬ್ಬ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದಾನೆ. ತಮ್ಮ ಅವುಗಳೆಂಬವರೆ ಅವನಿಗೆ
ಮರಣದಂಡನೆ ನೆರವೇರಿಸಿ ಬಿಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು.

ತಾನು ಆರಣ್ಯದಿಂದ ಹೊರಟುಬಂದ ಮೇಲೆ
ತನ್ನ ಗುಂಪಿನ ಕಳ್ಳರಿಗೆ ಯಾರು ನಾಯಕನಾಗಿದ್ದಾ
ನೆಂದು ನೋಡಲಿಕ್ಕಾಗಿ, ವೀರನು ಸೇನಾಧಿಪತಿ
ಯೊಂದಿಗೆ ಸೇರಮನೆಗೆ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕ
ಬಿದ್ದವನು ವೀರನ ಬಲಭುಜದಂತಿದ್ದವನೇ. ರಾಜ
ನಾಗಿದ್ದ ವೀರನನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಆ ಕಳ್ಳನ
ಕಣ್ಣುಗಳು ಅನಂದದಿಂದಲೂ, ಆಶೆಯಿಂದಲೂ
ಹೊಳೆದುವು. ಅವನು ಎನ್ನೋ ಹೇಳಲು ಹೋಗಿ
ತುಟ ತೆರೆದನೇ ಹೊರತು, ಏನೂ ಹೇಳದೆ ಬಾಯಿ
ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡನು. ವೀರನೂತಹ ಅವನೊಡನೆ
ಏನೂ ಮಾತಾಡದೆ ತಟಕ್ಕನೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಅಲ್ಲಿಂದ
ಹೊರಟುಬಿಟ್ಟನು.

ತನ್ನ ವಿಶ್ವಾಸದ ಅನುಚರನನ್ನು ಸೇರಮನೆಯಲ್ಲಿ
ನೋಡಿದ ಮೇಲೆ ವೀರನ ಮನಸ್ಸು ಬಹಳ ಗಲಿಬಿಲಿ
ಗೊಳಗಾಯಿತು. ಆ ರಾತ್ರಿ ಅವನಿಗೆ ನಿದ್ರೆಯೇ
ಬರಲಿಲ್ಲ. ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಾ ಕಡೆಗೆ ಒಂದು ನಿರ್ಧಾರ

ರಕ್ತ ಬಂದನು ಅವನು ಮಂಥರಾತ್ರಿ ಕಳೆದ ಮೇಲೆ ಸೆರೆಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ, ತನ್ನ ಅನುಚರನನ್ನು ಸೆರೆಯಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿ, ಅವನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಸೀದಾ ಅರಣ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟನು. ಆಮೇಲೆ ಅವನು ರಾಜ ಧಾನಿಯ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ ಸಹಾ ನೋಡಲಿಲ್ಲ.

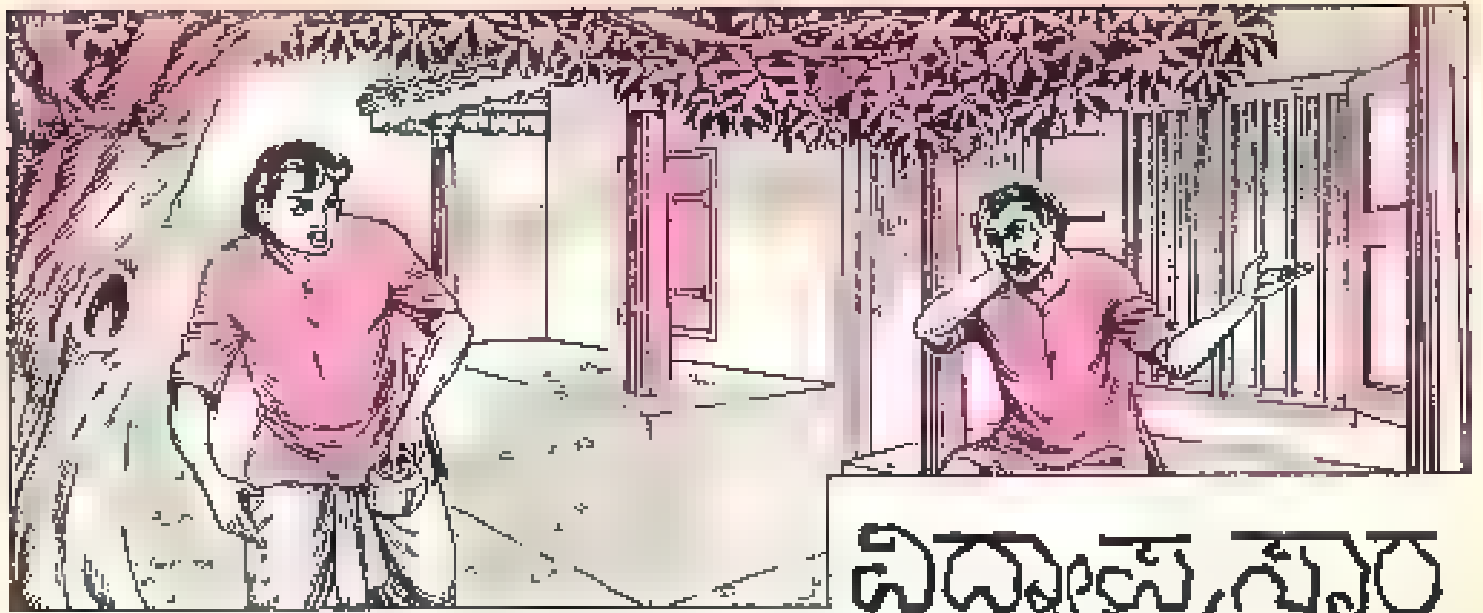
ಬೇತಾಳವು ಹೀಗೆ ಕಥೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿ, "ರಾಜಾ, ವೀರನು ರಾಜನಾಗಿ ಸುಖದಿಂದಿರುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಅದನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋದನೇ? ತನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ನಡೆಯುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಹೆದರಿದನೇ? ಅಥವಾ ತನಗೆ ರಾಜ್ಯವಾಳುವ ಅರ್ಹತೆ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಭಾವಿಸಿದನೇ? ರಾಜನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿರುವವರು ಯಾರೆಂದು ತಿಳಿಯುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಮೊದಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದವನ ನಿಶ್ಚಯ ಏಕೆ ಕಮರಿ ಹೋಯಿತು? ತನ್ನ ಅನುಚರನನ್ನು ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿ ಏಕೆ ತಳ ಮಳಿಸಿದನು? ರಾಜನಾಗಿರುವವನಿಗೆ ಅವನನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆಗೊಳಿಸುವ ಅಧಿಕಾರವೂ ಇದೆಯಲ್ಲವೇ? ಈ ಸಂದೇಹಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕ ಸಮಾಧಾನ ತಿಳಿದು ಕೊಡಾ ಹೇಳದೆಹೋದರೆ ನಿನ್ನ ತಲೆಯೊಡೆದು ಪುಡಿಯಾಗು ತ್ತದೆ." ಎಂದಿತು.

ಅದಕ್ಕೆ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮ ಹೀಗೆಂದನು: "ವೀರನಿಗೆ ಹತ್ಯಾಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಧಯವಾಯಿತೆಂದು

ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಹಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ, ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಮೊದಲನೇಸಾರಿ ಹತ್ಯಾಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆದಾಗಲೇ ಓಡಿ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದ ಅವನ ಪರಿವರ್ತನೆಗೆ ಒಂದೇ ಒಂದು ಕಾರಣವೆಂದರೆ ಅವನ ಅನುಚರನು ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದುದೇ ಅವನನ್ನು ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿಡಿಸಿ ಸಿತ್ತಿರುವಂತಹ ಸಂಸ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ತಾನಿರುವನೆಂದು ಆಗ ತಾನೇ ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಸುನಾಧಿಪತಿ ಹಿಡಿದ ಈ ಒಬ್ಬ ನನ್ನು ತಾನು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿ ಬಿಡಬಹುದಾದರೂ ಆಮೇಲೆ ತಾನು ರಾಜನಾಗಿರಲು ಅನರ್ಹನಾಗುವೆ ನೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಅದ್ದೇ ಅಲ್ಲ, ತಾನು ಕೊಡಾ ಡಕಾಯಿತನೇ ಎಂದು ಎಷ್ಟಿರಿಸೂ ತಿಳಿದು ಹೋಗುವುದೂ ನಿಜವೆನಿಸಿತು. ಆಗಾಗ ಹತ್ಯಾ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಿಗೆ ಗುರಿಯಾಗುವಂತಹ ರಾಜತ್ವದ ಮೇಲೆ ಅವನಿಗೆ ಅಸಹ್ಯ ಹುಟ್ಟಿದ ಮೇಲೆ ಅದನ್ನು ಮಾಡುವವರು ಯಾರೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯುವ ಅತುರವೂ ಆಡಗಿಬಿಟ್ಟಿತು. ಆದುದರಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಅಕ್ಕಿಯಂತೆಗೆ ತಾವಿಲ್ಲದ ರಾಜ ಸಂಸ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಕೈಮುಗಿದು ಅಕ್ಕಿಯಂತೆಯೇ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿರುವ ಅರಣ್ಯ ಬೇವಿತ್ಯೇ ಹಿಂದಿರುಗಿಬಿಟ್ಟನು."

ಹೀಗೆ ರಾಜನಿಗೆ ಮನಃಭಂಗವಾದುದೇ ತಡ, ಬೇತಾಳವು ಶವಸಮೇತ ಮಾಡುವಾಗಿ, ಮೊದಲಿ ನಂತ ಮರದ ಕೊಂಬೆಯಲ್ಲಿ ನೇತಾಡ ತೊಡಗಿತು.

ನಿದ್ರಾಪ್ರಸೂರ

ಕೆಳುಲಪುರವೆಂಬ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆದ ಮೂರಾರಿ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯಶಾಸ್ತ್ರ ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಂದು ಸಾರಿ ಊರಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದ ಮೂರಾರಿ, ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎದ್ದು ವಸೂಲಿನಮಹದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಹೆಲ್ಲುಜ್ಜಿ ಮುಖ ತೊಳೆಯುತ್ತಿರುವಾಗ, ನಡು ವಯಸ್ಸು ಮೀರಿದ ತ್ರಿಲೋಚನನೆಂಬ ಗ್ರಾಮಸ್ಥನೊಬ್ಬ ಅವ ಸರವಸರವಾಗಿ ಬಂದು, ಆಯಾಸದಿಂದ ಉಸಿರು ಬಿಡುತ್ತಾ ಮೂರಾರಿಯ ಮುಂದೆ ನಿಂತ.

“ವಿನಾಯಿತು ಮಾವಯ್ಯ ಇಷ್ಟೊಂದು ಗಡಿಬಿಡಿಯಿಂದ ಓಡಿಬಂದಿರಲ್ಲ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಮೂರಾರಿ. ತ್ರಿಲೋಚನನು ಬಕ್ಕನೆ ಅಲ್ಲೇ ಕುಳಿತು ಹೇಳಿಯ ಮೇಲೆ ಅಂಗೈಯಿಂದ ಬಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ “ನನ್ನದೆಲ್ಲಾ ಮೂಳುಗಿತಪ್ಪಾ” ಎಂದ.

“ಕಳ್ಳತನವಾಯಿತೆ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ? ಯಾರಾದರೂ ಸುಲಿದುಕೊಂಡರೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಮೂರಾರಿ.

“ಸುಲಿಗೆಯೇ! ದೊಡ್ಡ ಸುಲಿಗೆ! ಸುಲಿಗೆ ಮಾಡಿದವ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲೇ ಇರುವ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯ ಕೀತೋರಿರಾಕುರ” ಎಂದ ತ್ರಿಲೋಚನ. ಏನು ನಡೆಯಿತೋ ಸರಿಯಾಗಿ ಹೇಳುವಂತೆ ಮೂರಾರಿ

ಕೇಳಲು, ತ್ರಿಲೋಚನ ತನ್ನನ್ನು ಸುಧಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ:

“ಕಳೆದ ವರ್ಷ ಆ ಕಿಶೋರಿ ಠಾಕೂರನ ಹತ್ತಿರ ಇನ್ನೂರು ರೂಪಾಯಿಯ ಸಾಲ ತೆಗೆದಿದ್ದೆ. ಯಾವುದೋ ಕಾಗದದ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಕೈಬರಳ ಮುದ್ರೆಯೊಂದನ್ನು ಹಾಕಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ನನಗೆ ಓದಬರಹ ಬಾರದಷ್ಟೇ. ಅದರಲ್ಲಿ ಏನು ಬರೆದಿರಬೇಕೋ ನಾನರಿಯೆ. ಅಲ್ಲ ಇನ್ನೂರು ರೂಪಾಯಿಗೆ ನಾನು ನನ್ನ ಒಂದು ಎಕರೆ ಹೊಲವನ್ನೆಲ್ಲ ಅವನಿಗೆ ಅಡವಿ ಬಿಟ್ಟೆನಂತೆ. ಅದನ್ನು ಸ್ವಾಧೀನ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಇಬ್ಬರು ಆಳುಗೊಂಡಿಗೆ ಬಂದು ಪತ್ರವನ್ನೆಲ್ಲ ತೋರಿಸಿ ಭಾರಿ ಗಲಾಟೆ ಮಾಡಿದ. ಅದರಲ್ಲಿ ಸಾಕ್ಷಿ ಹಾಕಿದವರೆಲ್ಲ ಅವನ ಕಡೆಯವರೇ. ನನಗೊಂದೂ ತೋರುವುದಿಲ್ಲವು!”

“ಠಾಗೀಳು? ನೀವೇನೂ ಚಂತಿಸಬೇಡಿ. ಅತ ಕೋಟಿಗೆ ಹೋಗಲಿ, ಅವನ ಕೇಸು ಬಿದ್ದುಹೋಗಿ ಶಿಕ್ಷೆ ಕೂಡಾ ಇಗುವತ್ತೆ. ಅದರ ಅಪ್ಪರವರಿಗೆ ನಿಮಗೆ ಶರೀರಾರಹಸ್ಯವೂ, ಕಾಲರಹಸ್ಯವೂ ಬಂದೀತು. ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ ಇದು ನಿಮಗೊಬ್ಬರಿಗೇ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ

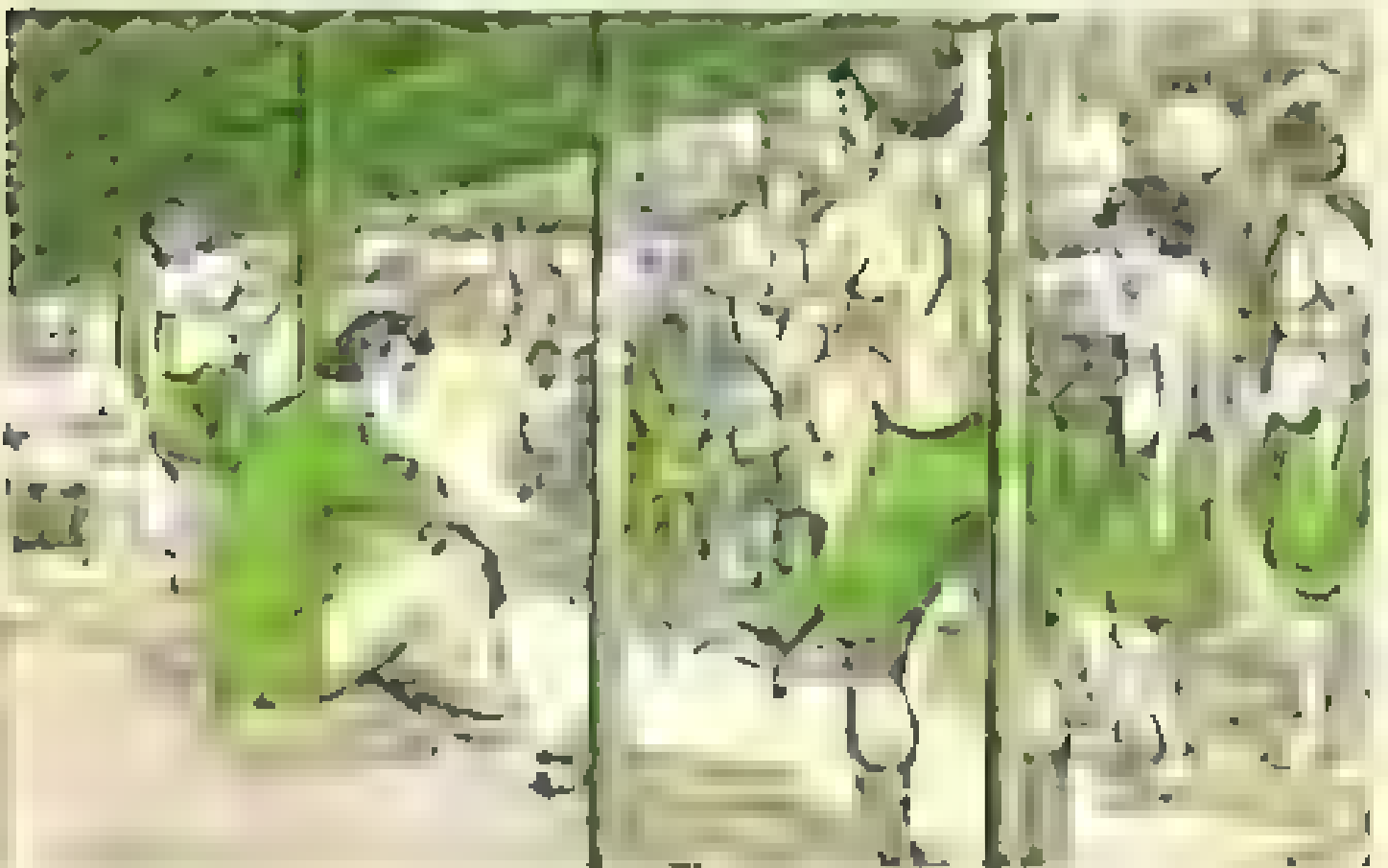
[illegible]

ಮುರಾರಿ ಆಗಿ ತಾನೇ ಸ್ವಾಯಂಶಾಸ್ತ್ರಗ್ರಂಥ
ಕವಿತೆ ಮಾಡಿ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಪಡೆದ
ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಕವಿತೆಗಳನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದು ಕನ್ನಡ
ಪದ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಕಂಡುಬಂದಿಲ್ಲ
ರಸವಾಗಿ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವಂತೆ ಸ್ವಾಮಿಗಳ
ಅನುಭವವಾರ್ಥಕವಾಗಿ ದೈವ ಉಪದೇಶ ಅರ
ವರ ಕವಿತೆಯ ಮೂಲಕ ೨೫ ಸೂತ್ರ. ಕವಿ
ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬಂದಿರುವ ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಸ್ವರೂಪ
ವಿವರಣೆಗಳನ್ನು ಮುರಾರಿ ಸ್ವಾಮಿಗಳ
ರವರ ಅರವರ ಮೊರೆ ಬಂದಿ ಕವಿತೆಗಳನ್ನು
ಆಧಾರವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬರೆದಿದ್ದಾನೆ.

1. The first part of the report is a general introduction to the project, which includes the objectives, scope, and methodology.

ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ದಯೆ ತೋರಿಸಿದ್ದರೆ ಬಿಟ್ಟರೆ, ನಮ್ಮ ಸದರಿಗೆ ಓದುವುದರಿಂದ ಓದಬೇಕಿತ್ತು. ನಮ್ಮ ಕಾಲ ಅಸ್ತಮಾನಕ್ಕೆ ಮುಟ್ಟಿ ರಾಗಿರುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಓದುವ ಕಠಿಣತೆ ಅಗುವುದೇನಿದೆ? ನಮ್ಮ ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಲ್, ಗ್ರಾಮದೊಳಗಿನ ಹಿರಿಯರು.

ಅದರಲ್ಲಿ ಈಗ ಕ್ರಿಯಾತ್ಮಕವಾದ ಅನುಭವ ತಿಳಿದ
ಮೇಲೆ ಮುಂದಿನಂತೆ ೩೧ ಇನ್ನೂ ಗಟ್ಟಿ
ರಾದಂತೆ. ೩೨. ೩೩. ೩೪. ೩೫. ೩೬. ೩೭. ೩೮. ೩೯. ೪೦. ೪೧. ೪೨. ೪೩. ೪೪. ೪೫. ೪೬. ೪೭. ೪೮. ೪೯. ೫೦. ೫೧. ೫೨. ೫೩. ೫೪. ೫೫. ೫೬. ೫೭. ೫೮. ೫೯. ೬೦. ೬೧. ೬೨. ೬೩. ೬೪. ೬೫. ೬೬. ೬೭. ೬೮. ೬೯. ೭೦. ೭೧. ೭೨. ೭೩. ೭೪. ೭೫. ೭೬. ೭೭. ೭೮. ೭೯. ೮೦. ೮೧. ೮೨. ೮೩. ೮೪. ೮೫. ೮೬. ೮೭. ೮೮. ೮೯. ೯೦. ೯೧. ೯೨. ೯೩. ೯೪. ೯೫. ೯೬. ೯೭. ೯೮. ೯೯. ೧೦೦.

ಒಬ್ಬರೂ ಇರಬಾರದೆಂದು ಅವನು ಒಂದು
ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಅವನೊಂದಿಗೆ ಅವನ
ಹೆಂಡತಿ ಸೂಮಿತ್ರಿಯೂ ಸಹಕಾರವಿತ್ತಳು. ಅವಳು
ಸ್ತ್ರೀಯರೊಂದಿಗೂ, ಅವನು ಪುರುಷರೊಂದಿಗೂ
ವಿದ್ಯೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಹುಟ್ಟುವಂತೆ
ಮಾತಾಡಿ ನೋಡಿದರು.

ಯಾರೊಡನೆ ಮಾತಾಡಿದರೂ ಒಂದೇ ಮಾತು.
“ಸರಸ್ವತಿದೇವಿ ಈ ಗ್ರಾಮದವರ ಮೇಲೆ ಅನುಗ್ರಹ
ತೋರಲಿಲ್ಲ!” ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇ ಎಲ್ಲರಿಗೂ.
ಇನ್ನು ಅವರ ಹತ್ತಿರ ಮಾತಾಡಿ ರಾಘವಿಲ್ಲ.
ಅವರದು ಕೆವಲ ಮೂಢ ವಿಶ್ವಾಸಗಳು. ಮುಳ್ಳನ್ನು
ಮುಳ್ಳಿನಿಂದಲೇ ತೆಗೆಯಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮೂಢರನ್ನು
ನಂಬಿಸಲು ಎನಾದರೂ ಅದ್ಭುತಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿದರೆ
ನಂಬಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಅದ್ಭುತಗಳು ಮೂಢಾತ್ಮಕ
ವಾದರೂ ಪರಿಣಾಮ ಒಳಿತಾಗಲು ಅದನ್ನೇ
ಅಶ್ರಯಿಸಬೇಕು, ತಪ್ಪಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿಂದುಕೊಂಡು
ಮುರಾರಿ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸತೊಡಗಿದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ಇಂದ್ರಜಾಲವೇ ಒಳ್ಳೆಯದೆನಿಸಿತು.
ಸುಮಿತಿಯ ಬಂಧು ಒಬ್ಬನು ಇಂದ್ರಜಾಲಗಳನ್ನು
ಬಿಲ್ಲವನ್ನಾಗಿದ್ದನು. ಮುರಾರಿ ಆತನ ಹತ್ತಿರ ಮಾತಾಡಿ
ಅವನ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡನು.

ಅದರಂತೆ ಮುರಾರಿ ಅನೇಕ ನೂರು ಕಾಗದಗಳ
ತುಂಡಿನಲ್ಲಿ ಹದ್ದಿನ ಗರಿಯ ಲೇಖನಿಯಿಂದ ನಿಜವಾದ
ರಸದಲ್ಲಿ “ಬೇಕು” ಎಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಬರೆದು
ಆ ಕಾಗದದ ಜೊರಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ಸಲ್ಲಿ ಒಣಗಿಸಿದನು.
ಅವುಗಳಿಂದ ತನ್ನ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಿಗೆ ತಾರಕವಾಗುವಂತಹ
ಅದ್ಭುತವನ್ನು ತೋರಿಸಬಹುದಾಗಿತ್ತು.

ಕಮಲಪುರ ಗ್ರಾಮದ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕದೊಂಡು
ಕವಲುನದಿ ಹರಿಯುತ್ತದೆ. ಅದು ಸರಸ್ವತೀನದಿಯ
ಅಂಶದ್ದೇಮೂ ಏಕಳ ಪವಿತ್ರವಾದುದೆಂದೂ
ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ನಂಬುತ್ತಿದ್ದರು. ಪ್ರತಿ ವರ್ಷವೂ
ಆ ನದಿಯನ್ನು ಪೂಜಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಈ
ಏಶ್ವಾಸವು ಮುರಾರಿಗೆ ಕುಪಯೋಗವಾಯಿತು.
ಅವನು ಊರ ಹಿರಿಯರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕರೆದು “ನಿಮ್ಮಗೆ

ಓದುಬರಹ ಬೇಡವೆಂದು ಸರಸ್ವತೀದೇವಿ ಹೇಳುತ್ತಾ
 ಲೆಂದು ನೀವೆಲ್ಲಾ ನಂಬಿದ್ದೀರಿ. ಅವಳು ನಿಮಗೆ
 ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದಳೇನು? ಇಲ್ಲವಷ್ಟೆ?
 ಹಾಗೆ ಎಂದಿಗೂ ನಡೆದಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಆದು ಕೇವಲ
 ನಿಮ್ಮ ನಡುವಿಗೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸ. ಈ ನಂಬುಗೆಗೆ ಅರ್ಥವೇ
 ಇಲ್ಲವೆಂದು ನನಗೆ ತೋರುತ್ತೆ. ವಿದ್ಯಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಅದಿ
 ದೇವತೆಯಾಗಿದ್ದವಳು ಹಾಗೆಂದಿಗೂ ಹೇಳಲು
 ಚಿಕ್ಕವರು ದೊಡ್ಡವರು, ಬಡವರು ಬಲ್ಲಿದರು ಎಂದು
 ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ತನ್ನ ಅನುಗ್ರಹ ಪಡೆಯಬೇಕೆಂದೇ,
 ಅಂದರೆ ಓದುಬರಹ ಕಲಿಯಬೇಕೆಂದೇ ಅವಳು
 ಕೋರುತ್ತಾಳೆ. ಇದೋ, ಈ ಬಿಳಿಯ ಕಾಗದದ
 ತುಂಡುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ, ಪವಿತ್ರವಾದ ಆ
 ನದಿಯ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಮುಳುಗಿಸಿ, ದೇವಿ
 ನಿಮ್ಮನ್ನು ಓದುಬರಹ ಕಲಿಯಬೇಕೆನ್ನುವಳೇ, ಬೇಡ
 ವೆನ್ನುವಳೇ ಕೇಳಿ ನೋಡಿರಿ. ಆಕೆ ತನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ
 ವನ್ನು ನಿಮ್ಮ ನಿಮ್ಮ ಕಾಗದದ ತುಂಡಿನಲ್ಲಿ ಬರೆ
 ಯುತ್ತಾಳೆ. ಆಗ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಯುತ್ತೆ ಆ ದೇವಿಯ
 ಇಚ್ಛೆ.” ಎಂದನು.

ಮುರಾರಿಯ ಆಲೋಚನೆಯನ್ನು ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು
 ನಂಬಿದಂತೆಯೇ ತೋರಿತು ಎಲ್ಲಾ ಸ್ತ್ರೀ ಪುರುಷರೂ
 ಓದೊಂದು ತುಂಡು ಕಾಗದವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು
 ಮುರಾರಿದೊಂದಿಗೆ ನದಿಯ ಬದಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಒಬ್ಬರ

ಹಿಂದೊಬ್ಬರಂತೆ ಕಾಗದದ ತುಂಡನ್ನು ನೀರಿನಲ್ಲಿ
 ಮುಳುಗಿಸಿ, “ನಾವು ಓದುಬರಹ ಕಲಿಯಬೇಕೇ
 ಬೇಡವೇ? ನೀನೇ ಹೇಳು ಸರಸ್ವತೀದೇವೀ” ಎಂದು
 ಬೇಡಿದರು. ನೆನೆದ ಕಾಗದದ ತುಂಡಿನಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ
 ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ “ಬೇಕು” ಎಂಬ ಮಾತು ಕಾಣಿಸಿತು.
 ಮುರಾರಿ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರದನ್ನೂ ಓದಿ ತೋರಿಸಿದ.

ಆ ಕ್ಷಣದಿಂದ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ವಿದ್ಯೆಯ ಮೇಲೆ
 ಮನಸ್ಸು ಹರಿಯಿತು. ಉತ್ಸಾಹವೆದ್ದಿತು. ಎಲ್ಲರೂ
 ಮುರಾರಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ ವಯಸ್ಕರ ಪಾಠಶಾಲೆ
 ಯನ್ನು ಅಕ್ಕರೆಯಿಂದ ಅಲಂಕರಿಸತೊಡಗಿದರು.
 ಮನಸ್ಸುಗೊಟ್ಟು ಎಲ್ಲರೂ ಓದುಬರಹ ಕಲಿಯ
 ತೊಡಗಿದರು. ಅವರೆಲ್ಲ ವಿದ್ಯಾವಂತರಾಗಬೇಕೆಂದು
 ಸ್ವರಸ್ವತೀದೇವಿಯೇ ಹೇಳಿದಳಲ್ಲಾ !

ಅವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಓದುಬರಹ ಕಲಿಸುವ ಭಾರವು
 ಸೂಮಿತ್ರಿಯ ಮೇಲೇ ಇದ್ದಿತು. ಪಾಠಾಂಶದಲ್ಲೆ
 ಮುರಾರಿ ಬಂದು ಅವಳಿಗೆ ಸಹಾಯಕನಾಗುವನು.
 ಕ್ರಮವಾಗಿ ಅವನಿಗೆ ನಗರದ ಸೇವಾಸಂಸ್ಥೆಯ
 ಸಹಕಾರವೂ ಲಭಿಸಿತು. ಒಂದು ವರ್ಷದೊಳಗೆ
 ಅವನ ಉದ್ಯಮವು ಜಯಪ್ರದವಾಯಿತು. ಅವನೇ
 ಕಮಲಪುರದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನೇ ಒಬ್ಬ ನಿರಕ್ಷರರವನೂ ಇಲ್ಲ
 ದಂತಾದನು. ಆ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಕಮಲಪುರವೆಂಬ ಹೆಸರು
 ಹೋಗಿ ಸರಸ್ವತೀಪುರವೆಂಬ ಹೆಸರೂ ಬಂದಿತು.

ಶ್ರೀಮಂತನ ಪಾಪ

ಒಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಂತನೆಂಬ ಹೆಸರಿನ ಬಡವ ನಿದ್ದ. ಬಡವನಾದರೂ ಗುಣವಂತನಾಗಿದ್ದ. ಅವನ ತಂದೆ ತಾಯಂದಿರ. ಅವನ ಚಕ್ಕತನದಲ್ಲಿಯೇ ಸತ್ತು ಹೋಗಿದ್ದರು. ಅದರಿಂದ ಅವನು ದಿಕ್ಕಿಲ್ಲದವನಂತೆಯೇ ಆಗಿದ್ದ. ಅವನ ಸೋದರ ಮಾವನೊಬ್ಬ ಅವನನ್ನು ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅದೂ ಇದೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ. ಮಾವನಿಗೇನೋ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಓದುಬರೆಹ ಕಲಿಸಬೇಕೆಂದಿದ್ದರೂ ಮಾವನ ಹೆಂಡತಿ ಅವನನ್ನು ಶಾಲೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಬೇಡವೆಂದು ಹೇಳಿ, ಪೂರಾ ದಿನವೂ ಮನೆಗೆಲಸಗಳಿಗೆ ಇಟ್ಟು ಕೊಂಡಳು.

ಶ್ರೀಮಂತನ ಸೋದರ ಮಾವನಿಗೆ ಸುಂದರಿ ಎಂಬ ಎಳೆ ಇದ್ದಳು. ಶ್ರೀಮಂತನೂ ಸುಂದರಿಯೂ ಈಡು ಜೋಡಿನವರಾಗಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಇಬ್ಬರೂ ಮದುವೆಗೆ ತ್ತಾ, ವಧುವರರಾಗುತ್ತಾರೆಂದು ಅಕ್ಕ ಪಕ್ಕದವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಶ್ರೀಮಂತನಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಸ್ವಲ್ಪ ನೋವಾದರೂ ಸುಂದರಿ ಕರೆಗಿಹೋಗುವಳು. ಅವಳಿಗೆ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಆಜ್ಞೆಯಾದ ಪ್ರೇಮವಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಶ್ರೀಮಂ

ತನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಉಬ್ಬಿಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ದೊಡ್ಡ ಹುಡುಗಿಯಾದ ಮೇಲೆ ಸುಂದರಿಗೆ ಶ್ರೀಮಂತನ ಮೇಲೆ ಸರಿಗೆ ಕಡಮೆಯಾಯಿತು. ಮೊದಲಿನಂತೆ ಆಡುವುದು ನಲಿಯುವುದು ತಗ್ಗಿತು. ಈ ಬದಲಾವಣೆಯಿಂದ ಶ್ರೀಮಂತನಿಗೇನೂ ಕಷ್ಟವೆನಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ನೋಡುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ಅವನಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವೆನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಸುಂದರಿ ತಾಯಿಗೆ ಹೆದರಿ, ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಮಾತು ಕತೆ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿರುವಳೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಅವಳ ಪ್ರೇಮ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ತಗ್ಗದೆ ಎಂದಿನಂತೆ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿದೆಯೆಂದೂ ತಿಳಿದಿದ್ದ. ಇದರಿಂದ ಅವಳ ಮೇಲೆ ಅವನಿಗೆ ಇನ್ನಿಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರೇಮವಾಯಿತು.

ಒಂದು ದಿನ ಸುಂದರಿ ಒಬ್ಬಳೇ ಇರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಶ್ರೀಮಂತನು ಅವಳ ಹಿಂದೆ ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ಹೋಗಿ ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿದನು. ಆಗಲೇ ಅಡಿಗೆ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಬರುವ ಸುಂದರಿಯ ತಾಯಿ ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಭಗ್ಗನೆ ಉರಿದು ಸಿಟ್ಟು ಬೆಂಕಿಯಾಗಿ ಅರ್ಭಟಿಸಿದಳು. ತೋಟದಲ್ಲಿಷ್ಟೆ ತನ್ನ

ಗಂಡನನ್ನು ಕರೆದು, "ನೋಡಿದಿರಾ? ಪ್ರಾಯದ ಮಡುಗೇ ಹತ್ತಿರ ಈ ಪೋರನ ಸರಸ! ನಾಳೆ ಅವಳ ಮದುವೆ ಹೇಗಾದೀತು?..." ಎನ್ನುತ್ತಾ ಶ್ರೀಮಂತನ ಮೇಲೆ ಬೈಗುಳ ಮೆಳೆಯನ್ನೇ ಸುರಿದಳು.

"ಅದೇಕೆ ಹಾಗೆ ಹೇಳುವಿರಿ ಅತ್ತೇ? ಅವಳನ್ನು ಬೇರೆ ಯಾರೋ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡತಾವಿರಲ್ಲಾ, ನಾನಿರು ವಾಗ?" ಎಂದ ಶ್ರೀಮಂತ ಅತ್ತೆಯನ್ನು ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ನೋಡುತ್ತ.

"ಇಲ್ಲದೇ ಏನೆವ್ವಾ, ನಮ್ಮನೇರಿ ಕುತ್ತಿಗೆ ಗುಳಿ ವರೆಗೆ ತಂದು ಸೊಕ್ಕುವ ಗೊಳಿಯಾಗಿದ್ದೀ! ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಇವಳ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ನೋಡು, ಕೈಗಳನ್ನು ಮುರಿದು ಹೊರಗೆ ದೂಡಿಸುತ್ತೇನೆ," ಎಂದು ಹೇಳಿ ತಾಯಿ ಮಗಳನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಒಳಗೆಹೋದಳು.

"ಇದೇನು ಮಾಡಯ್ಯಾ, ಅತ್ತೆ ಹೇಳುವ ಮಾತು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಶ್ರೀಮಂತ ಮಾಡಯ್ಯನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ.

"ಎಲೋ, ಸುಂದರಿಯ ಸುದ್ದಿ ಎತ್ತಿದೆಯೆಂದರೆ ಎಲಾವುಗಳು ಉದುರಿಯಾವು. ತಾನು ತೊರಳಿಕ್ಕೇ ತೂತು ಪಾಲದಿರುವಾಗ ಕೊರಳೆಚ್ಚೋದು ಜೋಲಂತೆ! ನೀಗೆ ಬೇರೆ ಗತಿಯಿಲ್ಲದ್ದರಿಂದಲೇ ಅಲ್ಲವೇನೋ ನನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಂದುಕೊಂಡಿದ್ದಿ? ನೀನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ಅವಳಿಗೇನು ಹೊಚ್ಚಿ ತುಂಬಿಸುವಿಯೋ? ಒದ್ದಿಗಿದ್ದಿ ಇದೆಯಾ?" ಎಂದನು ಮಾಡ.

ಶ್ರೀಮಂತನು ತನ್ನ ಮಾವನಿಗೆ ಮಗಳನ್ನು ತನಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆಮಾಡಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇನನ್ನಾಗಿ ಯಾದರೂ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಕೇಳಿ ನೋಡಿದ. ಹೇಗಾದರೂ ದುಡಿದು ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕಾಪಾಡುವ ನೆಂದೂ ಭರವಸೆ ಹೇಳಿದ.

ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಗುಣವೇ ಪ್ರಧಾನವಲ್ಲದೆ ಹಣವಲ್ಲವೆಂದು ವಾದಿಸಿದ. ಸುಂದರಿಯನ್ನು ತಾನು ತುಂಬಾ ಪ್ರೇಮಿಸುವುದಾಗಿಯೂ, ಅದಳೂ ಹಾಗೆಯೇ ಎಂದೂ ಅಂಗಲಾಚಿದ.

"ನಿನ್ನ ಈ ಶುಭವಾದಗಳಿಂದ ಮನೆಬಾಗಿಲು: ಒರುವುದಿಲ್ಲ, ತಿಂಡಿತಿರ್ಥ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ, ಒಳ್ಳೆಯ ತನಕ ಒಂದು ತುತ್ತನ್ನೂ ತಂದುಕೊಡದು. ಈ ವೇದಾಂತಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಡು. ಹಣವಿಲ್ಲದೇನೇ ಎಲ್ಲವೂ ಇರುತ್ತೆ" ಎಂದ ಮಾವ.

ಶ್ರೀಮಂತನಿಗೆ ಪೊರುವ ಕೆರಳಿತು. "ಸರಿ ಮಾಡಯ್ಯ, ನನ್ನ ರಕ್ತವನ್ನೇ ಧಾರೆಯೆರಬಾದರೂ ಹಣ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಿ ಸುಂದರಿಯನ್ನು ದಕ್ಕಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಹಣ ಸಂಪಾದಿಸಲಾರದೆಹೋದರೆ ನಿಮಗಾರಿಗೂ ಮುಖ ತೋರಿಸಲಾರೆ. ಒಂದು ವರ್ಷದ ಗಡುವಿನವರೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಸುಂದರಿಯ ಮದುವೆಗೆ ತಲೆ ಹಾಕಬೇಡಿ ಮತ್ತೆ!" ಎಂದು ಬೇಕೆ ಹೊರಡಲು ನಿಂತನು. "ಹೌದೊ! ಮಹಾ ಕೋಟಿ ಗದ್ದವೀರ! ನೀನು ಲಕ್ಷಗಟ್ಟಿ ಸಂಪಾದಿಸು

ವುದೂ ನನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗುವುದೂ ಕುದುರೆಗೆ ಕೊಂಬು ಮಾಡುವುದೂ ಎಲ್ಲಾ ಒಂದೇ. ಹಾಗೆ ಅಂದುಕೊಂಡು ನಡೆ” ಎಂದ ಮಾವ ಎಕ್ಕ ರಿಸುವ ಧೋರಣೆಯಲ್ಲಿ.

ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟುಹೋದ ಮೇಲೆ ಹಣ ಸಂಪಾದಿ ಸುವುದು ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟವೆಂದು ಶ್ರೀಮಂತನಿಗೆ ತಿಳಿಯ ತೊಡಗಿತು. ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟವಿತ್ತು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರೂ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಸರಿಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. “ಇನ್ನು ಉಳಿಸುವುದೆಲ್ಲಿಂದ ಬಂತು? ಶ್ರೀಮಂತನಿಗೆ ಜೀವನದ ಮೇಲೆ ಎರಕ್ತ ಹುಟ್ಟಿತೊಡಗಿತು. ಮನುಷ್ಯತ್ವದ ಮೇಲೆಯೂ ಒಳ್ಳೆಯತನಗಳ ಮೇಲೆಯೂ ನಂಬುಗೆ ಹೋಯಿತು.

ಒಂದು ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಶ್ರೀಮಂತನು ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಮನೆಯ ಹೊರ ಜಗುಲಿಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿ ಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಆಗ ಇಬ್ಬರು ಮುಸುಗಿನ ಕಳ್ಳರು ದೂರ ಮನೆಯಿಂದಲೋ ಕದ್ದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಮೂಟೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿ ರುವುದನ್ನು ಅವನು ನೋಡಿದನು.

ಅವರ ರೀತಿಯಿಂದ ಕಳ್ಳರೆಂದು ಅರಿತು ಶ್ರೀಮಂತನು ತಬಕ್ಕನೆದ್ದು ಅವರ ದಾರಿಗೆ ಅಡ್ಡಕಟ್ಟಿ ನಿಂತನು. ಕೂಡಲೇ ಕಳ್ಳರೊಬ್ಬ ಅಪನನ್ನು ನೋಡಿ, “ಏನೋ? ಬದುಕುವ ಆಸೆ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೀಯಾ?” ಎಂದು ಜೆದರಿಸುವಂತೆ ಕೇಳಿದ.

ಅದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರವಾಗಿ ಶ್ರೀಮಂತನು ಬಹಳ ಕೋಪದಿಂದ ಅವನ ದೌಡಯ ಮೇಲೆ ಬಲವಾಗಿ ಒಂಥಟು ಕೊಟ್ಟು ಆ ಬೆಟ್ಟಿಗೆ ಅವನು ಕುಸಿದು ಬಿದ್ದು ನರಳತೊಡಗಲು ಎರಡನೇ ಕಳ್ಳನಿಗೆ ಭಯ ದಿಂದ ಕೈಕಾಲು ನಡುಗತೊಡಗಿತು.

“ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ನಿಜ ಹೇಳಿ. ಈ ಹಣ ಎಲ್ಲಿಂದ? ನಿಮ್ಮ ಕೈಗೆ ಹೇಗೆ ಬಂತು? ನೀವೇಕೆ ಇಂಥಾ ನೀಚ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಬದುಕುತ್ತೀರಿ?” ಎಂದು ಶ್ರೀಮಂತನು ಕಳ್ಳನನ್ನು ಕೇಳಿದ.

ಅದಕ್ಕೆ ಎರಡನೇ ಕಳ್ಳ, “ಅದೇನವ್ವ ನಿನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆ? ಹಣವನ್ನು ಯಾರು ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಂಡರೂ ನಿಯಮಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಸಂಪಾದಿಸಲಾರಬಲ್ಲ? ನನ್ನ ಮಾತು ಸುಳ್ಳಾದರೆ ಹೊವಂತರ ಹತ್ತಿರ ಕೇಳಿ ನೋಡು. ನಿನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆ ತಪ್ಪಾದುದಿಲ್ಲ. ಹಣ ಎಷ್ಟಾದ ಅಂತ ಕೇಳಬೇಡಿ ಹೊರತು ಹೇಗೆ ಬಂತು ಅಂತ ಕೇಳಬಾರದು. ಹಣ ಸಂಪಾದಿಸಲು ಶಕ್ತನಾದ ವನ ಎದುರಿನಲ್ಲಿ ಹಣ ಸಂಪಾದಿಸಲು ಕೈಲಾಗದವನು ನೀಚತನದಿಂದಲೇ ಬದುಕಬೇಕು ಮತ್ತೆ. ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡ ಹೊಡಕಿ ಕೂಡಾ ಹಣ ಸಂಪಾದಿಸಿ ತಾ ಅನ್ನು ತ್ತಾಳೆಯೇ ಹೊರತು ಇಂಕಿಂಥಾ ರೀತಿಯಲ್ಲೇ ಸಂಪಾ ದಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. ಪಾಪ, ನಿನ್ನಿನ್ನೂ ಹಣದ ಸಂಗತಿ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಅಪ್ಪಾ ಹುಡುಗಾ, ಹಣದ ಮುಂದೆ ಒಳ್ಳೆಯತನದ ಮಾತನ್ನ ಎತ್ತಿದರೆ ಅದು ಬಿಗಿದು ಕೂಡುತ್ತದೆಯೇ ಹೊರತು ಮೇಲೇಳದು” ಎಂದನು.

ಶ್ರೀಮಂತನು ಹುಸು ಅಲೋಚಿಸಿ, "ಹಾದು. ಪಣ ನನಗೂ ಬೇಕು. ಸ್ವಲ್ಪವಷ್ಟಿ ಲಕ್ಷಗಟ್ಟಿ ಬೇಕು. ನನ್ನನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಜತೆಗಾರರನ್ನಾಗಿ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಿರಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ

ಕಳ್ಳ ನಗುತ್ತ. "ಅದಕ್ಕೇನು ಬಿಡು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಮಂದಿ ಸೇರಿದರೂ ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪವಿರುತ್ತದೆ ಖಾಲಿ ಇಲ್ಲವೆನ್ನಲಿಕ್ಕೆ ಇದೊಂದು ಉದ್ಯೋಗದ ಕಾರ್ಯಾಲಯವೆಂದುಕೊಂಡೆಯಾ? ನಿನ್ನಂಥಾ ಗಟ್ಟಿ ಗುಂಡಿಗೆಯವರು ನಮ್ಮೊಂದಿಗಿದ್ದರೆ, ಅದಕ್ಕಿಂತ ಮೇಲೆ ಪವರ್ಗೇನಾಗಬೇಕಾಗಿವೆ? ಹುಟ ಹಿಡಿದರೆ ಲಕ್ಷವು ಕೋಟಿ ಕೋಟಿ ಗಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ನಡೆ, ಹೋಗೋಣ" ಎಂದನು ಕಳ್ಳ.

ಶ್ರೀಮಂತನು ಅವರೊಂದಿಗೆ ಮೊರಟು ಕಳ್ಳನಾಗಿ ಬದಲಾವಣೆ ಪಡೆದನು. ಅವರೊಂದಿಗೆ ಅವನು ತನ್ನ ಧೈರ್ಯ ಸಾಹಸಗಳೆವ ಕಳ್ಳರಿಗೆ ನಾಯಕನಾಗಿ, ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಶ್ರೀಮಂತರ ಪುನೇಗಳನ್ನು ದೋಚುತ್ತ

ಕಳ್ಳರ ರಹಸ್ಯ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿದನು. ಓಗೆ ಕಳ್ಳನಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಿದರೂ ಅವನಲ್ಲಿಯೆ ಮಾನವತೆ ಸಾಯಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಅವನು ತನ್ನ ಅನುಚರರಿಗೆ ಕೆಲವು ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸಬೇಕೆಂದು ಕಠಿಣವಾಗಿ ಶಾಸನ ಮಾಡಿದ್ದನು.

ಓಂದು ಸಾರಿ ಅವನಿಗೆ ಸುಂದರಿಯನ್ನು ನೋಡಬೇಕೆಂದು ತೋರಿತು. ಗಟ್ಟಿಮುಟ್ಟಿರಾದ ತನ್ನ ಪಾಲು ಮಂದಿ ಸಹಚರರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಎಲ್ಲರೂ ದೊಡ್ಡ ಸಂಭಾವಿತ ಮಗುವು ರಂತೆ ದುಸ್ತು ಧರಿಸಿದ್ದರು. ಸುಂದರಿಯ ಉದಿಗೆ ಹೋದ ಕೂಡಲೇ, ಸುಂದರಿಗೆ ಅದಿನ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲೇ ಮದುವೆಯಾಗುವ ಸಂಗತಿ ಗೊತ್ತಾಯಿತು.

ರಾತ್ರಿ ಮೊದಲನೇ ಜಾಮಾ ಕಳೆದ ಮೇಲೆಯೇ ಮದುವೆಯ ಮಹೂರ್ತವಂತೆ, ಶ್ರೀಮಂತನು ಮದುವೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮದುವೆಗನಗೊ ಅವನ ಕಡೆಯವರನ್ನು ನೋಡಿ ಅತ್ಯಾಶ್ಚರ್ಯ ಪಟ್ಟನು. ಈ ಮೊದಲು ಶ್ರೀಮಂತನು ಕೊಳ್ಳೆ ಮೊಡೆದ ಓಂದು ಮದುವೆಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿರುವ ಬರನ್ನೆ ಮದುವೆಗನಗಿದ್ದನು. ಮದುವೆಗನ ತಂದೆಯೂ ಇಲ್ಲಿರುವ ವನೇ ಆ ವಧುವಿನೊಂದಿಗೆ ಈ ವರನ ಮದುವೆಯೂ ಆಗಿತ್ತು. ತನ್ನ ಮಾವಯ್ಯ ಹಣದ ವ್ಯಾಮೋಹದಿಂದ ಓಗೆ ಸುಂದರಿಯ ಕುತ್ತಿಗೆ ಕೊಯ್ಯಲು ಸಿದ್ಧನಾಗಿದ್ದಾನೆ.

ಈಗ ತನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯವೇನೆಂಬುದನ್ನು ಶ್ರೀಮಂತನು ಕೂಡಲೇ ನಿರ್ಣಯಿಸಿ, ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೃತ್ತನಾಗಿ ತನ್ನ ಅನುಚರರಿಗೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಿ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದನು.

ಮದುವೆಯ ಕ್ರಮಗಳು ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾದುವು ಮಂತ್ರಗಳೂ, ವಾದ್ಯಗಳೂ, ಬಜಂತ್ರಿಗಳೂ ಮೊಳಗಿ ಗಡಿಬಿಡಿ ಶುರುವಾಯಿತು. ಮದುವೆಗಳನ್ನು ಹಿಂದಿನ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಳ್ಕಂ

ಸಿದ್ಧರು. ಅವಳ ಹತ್ತಿರ ಯಾವೆಳೋ ಮುತ್ತೈದೆ ಯೊಬ್ಬಳಿದ್ದಳು. ಆಗ ಶ್ರೀಮಂತನ ಅನುಚರನೊಬ್ಬ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು, "ನಿನ್ನನ್ನ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಅಲ್ಲಿ" ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಆ ಮುತ್ತೈದೆ ಎದ್ದು ಅವ ನೊಂದಿಗೆ ಹೋದಳು.

ಒಂಟಿ ಹಾಗಿದ್ದ ಸುಂದರಿಯ ಒಳಗೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬನು ಬಿಡು. "ನಿನ್ನ ಬಾವ ಬಂದಿದ್ದಾನವ್ವಾ. ಒಂದು ಮಾತು ಮಾತಾಡಿ ಬಂದುಬಿಡು," ಎಂದ ಕೂಡಲೇ ಸುಂದರಿ ಅತುರದಿಂದಿದ್ದಳು. ಅವನು ಅವಳನ್ನು ಮನೆಯ ಹಿಂದೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದ.

ಪುರೋಹಿತರು 'ಮದುಮಗಳು ಬರಲಿ, ಕರೆದು ತನ್ನಿ' ಎಂದು ಕೂಗಿದರು. ಆದರೆ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಮದು ಮಗಳ ಸಳಿವು ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಮದುವೆಯ ಮಂಗಳ ಶಬ್ದಗಳು, ಅಂದೋಳನೆಯ ಉದ್ಗಾರಗಳಿಂದಲೂ, ಕರ್ಕಶ ಕೂಗಾಟಗಳಿಂದಲೂ ವಿಹಾರಗೊಂಡು ಒದ ಲಾಯಿಸಿತು ಮದುಮಗಳನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಕೆಲವರು ಊರೂರು ಕೇರಿಕೇರಿ ಹೊರಟರು.

ಮದುಮಗಳೂ ಮದುಮಗಳ ತಂದೆಯೂ ಏನು ಮಾಡುವರೆಂದು ಶ್ರೀಮಂತನು ಸರಿಯಾಗಿ ಊಹಿ ಸಿದ್ದನು. ಆದರಂತೆ ಅಪರಾಧಿರೂ ಸುಂದರಿಯ ಮನೆ ಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕದಷ್ಟು ನಗನಾಣ್ಣಾ ಹೊದಲಾದ ಬೆಲೆ ಬಾಳುವ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ರೋಚಿಸೊಂಡು ಓಡಿ

ಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗ, ಶ್ರೀಮಂತನು ತನ್ನ ಅನುಚರರ ಗುಂಪಿನಿಂದ ಅವರನ್ನೆಲ್ಲ ಅಡ್ಡಗಟ್ಟಿ ಹಿಡಿದು ಬಂಧಿ ಸಿದನು ಕಳ್ಳ ಸೊಪ್ಪುಗಳೊಂದಿಗೆ ಅವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಎಲೆದು ಕೊಂಡು ಸೋದರಮಾವನ ಮನೆಗೇ ಕರೆದುತಂದನು. ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಂತನ ಅನುಚರನೊಬ್ಬ ಸುಂದರಿಯನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡುಬಂದನು.

"ಮಾವಯ್ಯಾ, ನನ್ನಮ್ಮ ನಿರಾಕರಿಸಿ ಸುಂದರಿಗೆ ಬಹಳ ಒಳ್ಳೇ ಸಂಬಂಧ ತಂದಿರಿ!" ಎಂದನು. ಕೈಕಾಲು ಬಿಗಿದ ಕಳ್ಳವರನ್ನೂ ಅವನ ಅಪ್ಪನನ್ನೂ ತೊರಿಸುತ್ತಾ,

"ಹೌದಪ್ಪಾ, ನನಗೀಗ ಕಣ್ಣು ತೆರೆಯಿತು. ನೀನು ದೇವರ ಹಾಗೆ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಬಂದು ಹೀಗೆ ಮಾಡದೆ ಹೋಗಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ, ನನ್ನ ಮಗಳ ಕುತ್ತಿಗೆಯನ್ನು ಕೊಯ್ದು ವನಾಗುತ್ತಿದ್ದೆ!" ಎಂದ ಶ್ರೀಮಂತನ ಸೋದರಮಾವ

ಮದುವೆಯ ತಯಾರಿಕೆಗಳೆಲ್ಲವೂ ವ್ಯರ್ಥವಾಗ ದಂತೆ, ಬಂದವರಿಗೆಲ್ಲಾ ನಿರಾಶೆಯಾಗದಂತೆ ಸುಂದರಿಯು ತಂದೆ ಮರು ಮಹೂರ್ತದಲ್ಲೇ ಸುಂದರಿಯನ್ನು ಶ್ರೀಮಂತನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ನೆರವೇರಿಸಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಶ್ರೀಮಂತನು ಕಳ್ಳತನ ವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಸುಂದರಿಯೊಂದಿಗೆ ಮಾವಯ್ಯನ ಮನೆ ಯಲ್ಲೇ ಸುಖವಾಗಿದ್ದನು.

ಚಿನ್ನದ ವಿದ್ಯೆ

ಸೀನಯ್ಯ ಮತ್ತು ಸೀತಾರಾಮಯ್ಯ ಇಬ್ಬರೂ ನೌಕರೆಯವರಾಗಿದ್ದರು. ಅವರದು ಸಾಧಾರಣದ ಸ್ಥಿತಿಯೇ. ಚಿನ್ನವನ್ನು ಮಾಡುವ ಒಂದು ವಿದ್ಯೆ ಇರುವುದಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಬಾವಾ ಬೈರಾಗಿಗಳು ರಹಸ್ಯವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವ ವಿದ್ಯೆಯಂತೆ. ತಾವು ಹೇಗಾದರೂ ಆ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕಲಿತು ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ಬಡತನವನ್ನು ನಾಶಗೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಅನಿಸಿತು. ಆದೆಯೇ ಅವರು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಪ್ರತಿ ಬೈರಾಗಿಯನ್ನೂ, ಸನ್ಯಾಸಿಯನ್ನೂ "ನಿಮಗೆ ಚಿನ್ನ ಮಾಡುವ ವಿದ್ಯೆಗೊತ್ತೆ?" ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ ಸಿಕ್ಕಿರಲಿಲ್ಲ.

ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಅವರ ಅದೃಷ್ಟವೇ ಎಂಬಂತೆ ಒಬ್ಬ ಬೈರಾಗಿ ಅವರ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ, "ಆ ವಿದ್ಯೆ ನಮ್ಮ ಗುರುಗಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಅವರು ಉರಹೊರಗೆ ಗುಡ್ಡದ ಗುಹೆಯಲ್ಲಿರುತ್ತಾರೆ" ಎಂದನು. ಕೂಡಲೇ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಅವನು ಹೇಳಿದ ಗುರುತಿನ ಮೇರೆಗೆ ಗುಡ್ಡದ ಗುಹೆಗೆ ಹೋಗಿ, ಅಲ್ಲಿಯ ಬೈರಾಗಿಯ ಗುರುನಿಜೊಂದಿಗೆ ತಮ್ಮ ಕೋರಿಕೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡರು. ಬೈರಾಗಿಗೂ ಮಂತ್ರವಾಸ ಪ್ರದರ್ಶನ ಮಾಡಿ,

"ಚಿನ್ನ ಮಾಡುವ ವಿದ್ಯೆ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವುದು ನಿಜ. ಆದರೆ ಗುರುದಕ್ಷಿಣೆಯಾಗಿ ಒಟ್ಟೊಬ್ಬರಿಂದ ಐದೈದು ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯ ಎಡೆದುಕೊಂಡರೆ ಹೊರತು ಆ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡದು. ಈ ಗುರುದಕ್ಷಿಣೆ ಕೊಟ್ಟು ಹೊರತು ಆ ವಿದ್ಯೆ ಫಲಿಸದು" ಎಂದನು.

ಸೀನಯ್ಯನೂ, ಸೀತಾರಾಮಯ್ಯನೂ ತಮ್ಮ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದ ಧನದಿಂದ ಐದೈದು ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿ ತಂದು ಗುರುದಕ್ಷಿಣೆ ಕೊಟ್ಟರು. ಬೈರಾಗಿ ಗುರು ಅವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, "ನಾನು ನಿಮಗೊಂದು ಮಂತ್ರವನ್ನು ಉಪದೇಶ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಅದನ್ನು ಕಂಠಪಾಠ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಿ. ಕಾಗದಲ್ಲಿ ಬರೆದರೆ ಆದರ ಪ್ರಭಾವ ಹೋಗುತ್ತದೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವರಿಗೊಂದು ಕಂಠಪಾಠ ಶ್ಲೋಕವನ್ನು ಹೇಳಿದನು.

ಸೀತಾರಾಮಯ್ಯ ಆ ಶ್ಲೋಕವನ್ನು ಸುಲಭದಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ಮೃತ್ವವಾಗಿ ಉಚ್ಚರಿಸಲು ಶಕ್ತನಾದನು. ಆದರೆ ಸೀನಯ್ಯನಿಗೆ ನಾಲಿಗೆ ಹೊರಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು. "ಸ್ವಾಮಿ, ಚಿನ್ನ ಮಾಡುವ ವಿದ್ಯೆ ನನಗೆ ಬರುವ ಹಾಗೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ" ಎಂದ ಮುಖಬಾಡಿಸಿ, ಬೈರಾಗಿಗುರು ಒಂದೆರಡು ಕ್ಷಣ ಅಪೋಚಿಸಿ,

“ನಿನ್ನ ದುರದೃಷ್ಟಕ್ಕೆ ನಾನೇನು ಮಾಡಬಲ್ಲೆ ?
ಆದರೆ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿಯೇನು.
ಈಗ ಹೇಗೂ ಸೀತಾರಾಮಯ್ಯನ ಮಂತ್ರ ಪಾಠ
ವನ್ನು ಪರಿಕ್ಷಿಸಬೇಕು. ಆ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದ
ಚಿನ್ನವನ್ನು ನೀನೇ ತೆಗೆದುಕೊ” ಎಂದನು.

ಅಮೇಲೆ ಅವನು ಸೀತಾರಾಮಯ್ಯನ ಹತ್ತಿರ,
“ಈ ದಿನ ಶುಕ್ಲನವಮಿ. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ನೀನು
ಶುಕ್ಲನವಮಿಯ ದಿನವೇ ಚಿನ್ನವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು.
ಅದರ ಕಿಗಳಿಗೆ ಒಂದೇ ದಿನಮಾತ್ರ ಅದು ಕೂಡಾ
ಒಂದೇಸಾರಿ. ಈ ನಿಯಮವನ್ನು ಪಾಲಿಸದೆ
ಹೋದರೆ ನಿನಗೆ ಕೂಡಾ ಮಂತ್ರದಿಂದ ಯಾವ
ಉಪಯೋಗವೂ ಇಲ್ಲ” ಎಂದನು.

ಬೈರಾಗಿಗುರು ಎರಡು ಸೇರು ಹಾಲು ಹಿಡಿಯುವ
ಒಂದು ಪಾತ್ರದ ತುಂಬ ಮರಳನ್ನು ತುಂಬಿಸಿ ಅದರ
ಮೇಲೆ ಎಲೆಯನ್ನು ಮುಚ್ಚಿ, ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿ ಮಂತ್ರ
ವನ್ನು ಪಠಿಸುವಂತೆ ಸೀತಾರಾಮಯ್ಯನಿಗೆ ಹೇಳಿದ.
ಸೀನಯ್ಯ ಹತ್ತಿರವಿರಬಾರದೆಂದೂ ಹೇಳಿದ. ಸೀತಾ
ರಾಮಯ್ಯ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಮುಗಿಸಿ ಪಾತ್ರದ ಮೇಲೆ
ಮುಚ್ಚಿದ ಎಲೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು ನೋಡಲು, ಪಾತ್ರ
ದಲ್ಲಿ ಮರಳಿಗೆ ಬದಲು ಜಗಜಗನ ಹೊಳೆಯುವ
ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳಿದ್ದುವು.

ಬೈರಾಗಿ ಗುರು ಆ ಪಾತ್ರವನ್ನು ಸೀನಯ್ಯನಿಗೆ
ಕೊಟ್ಟನು. ಅದರೊಳಗಿರುವ ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು
ನೋಡಿ ಸೀನಯ್ಯನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಫಳಫಳ ಆರಳಿ
ದುವು. ಅದರಿಂದ ತನ್ನ ಜೀವನವೆಲ್ಲಾ ಎಷ್ಟೋ
ಸುಖದಿಂದ ಕಳೆಯಬಹುದೆಂದು ಸಂತೋಷದ ಕಲ್ಪನೆ
ಗಳಿಂದ ಉಬ್ಬಿದನು.

ತರುಪಾಯ ಬೈರಾಗಿ ಗುರು ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ
ಉದ್ದೇಶಿಸಿ, “ನಾನಿಲ್ಲಿ ತುಂಬ ದಿನಗಳವರೆಗೆ ಇರುವೆವೆ
ವಲ್ಲ. ಅದರೂ ಚಿಂತಿಸಬೇಡಿ. ನಿಮಗೇನಾದರೂ
ಸಂದೇಹ ಬಂದರೆ ಈ ಗುಹೆಗೆ ಬನ್ನಿ. ನಿಮ್ಮ

ಸಂದೇಹಗಳು ನಿವೃತ್ತಿಯಾಗುವ ಸೂತ್ರಗಳನ್ನು
ವಿವರಿಸಿಯೇ ನಾನು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. ಇನ್ನು
ಹೋಗಿಬಿನ್ನಿ” ಎಂದನು.

ಅವನಿಂದ ಅಪ್ಪಣೆ ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಸೀತಾ
ರಾಮಯ್ಯನೂ ಸೀನಯ್ಯನೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಮನೆ
ಗಳಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದರು. ಬೈರಾಗಿ ಗುರು ಹೇಳಿದಂತೆ
ಕೊಟ್ಟ ಆ ಪಾತ್ರ ಸೀನಯ್ಯನ ಹತ್ತಿರವೇ ಇತ್ತು.
ಅವನು ಆ ಪಾತ್ರಕ್ಕೆ ಬಾಯಿಬಿಗಿದು ಮನೆಯ ಹಿಂದೆ
ರಹಸ್ಯವಾದೊಂದು ಕಡೆ ಹುಗಿದಿಟ್ಟನು.

ಸೀತಾರಾಮಯ್ಯ ಮತ್ತೆ ಶುಕ್ಲ ನವಮಿಯನ್ನು
ಆತುರದಿಂದ ಎದುರು ನೋಡುತ್ತಾ, ಆ ದಿನ ಬಂದ
ಕೂಡಲೇ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಗಿಣಿಯದ ತುಂಬಾ
ಮರಳನ್ನು ತಂದಿದನು. ಆದರೆ ಮೇಲೆ ಎಲೆಯನ್ನು
ಮುಚ್ಚಿ ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಬೈರಾಗಿ ಗುರು
ಹೇಳಿದ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಪಠಿಸಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಎಲೆ
ಯನ್ನು ತೆಗೆದು ನೋಡುವಾಗ ಮರಳು ಇದ್ದ

ಹಾಗೆಯೇ ಇದ್ದಿತು. ಗುಗಾಳವನ್ನು ಅಲುಗಿಸಿ, ಮುಗುಚಿ, ಕೆದಕಿ, ಕಡೆಗೆ ಹೊರಳಿಸಿ ಹಾಕಿದರೂ ಒಂದು ಪುಟ್ಟ ಚಿನ್ನದ ಕಸ ಸಹಾ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಸೀತಾ ರಾಮಯ್ಯ ತುಂಬ ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ಸೀನಯ್ಯನ ಮನೆಗೆ ಓಡಿದ. ಅವನು ಹೇಳಿದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೇಳಿ ಸೀನಯ್ಯ "ನೀನು ಮಂತ್ರವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಅದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟ ಶಬ್ದಗಳಿರುವ ಮಂತ್ರವಾಯಿತಲ್ಲಾ!" ಎಂದನು.

"ನಾನು ಅಮರಕೋಶ ಬಾಯಿಪಾಠ ಮಾಡಿದವನಾದುದರಿಂದ, ಮಂತ್ರವನ್ನು ತುಂಬ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಪ್ಪಿಲ್ಲದೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ" ಎಂದ ಸೀತಾರಾಮಯ್ಯ.

"ಹಾಗಾದರೆ ನೀನು ಅತ್ಯಾಶೆಗೆ ಹೋಗಿ ದೊಡ್ಡ ಗುಗಾಳವಿಟ್ಟದ್ದೇ ತಪ್ಪಾಗಿದ್ದೀತು. ಅಷ್ಟಕ್ಕೂ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರಲು ಮಂತ್ರಕ್ಕೆ ಶಕ್ತಿ ಸಾಲದಿರಬಹುದು. ಆದರೂ ಸೀತಾರಾಮಯ್ಯ, ನಿನಗೆ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಚೊಂಬಿನಷ್ಟು ಚಿನ್ನ ಸಾಲದೇನಪ್ಪಾ? ಹೋಗಲಿ. ನಾನು ಮಾತ್ರ ಎರಡು ಸೇರು ಪಾತ್ರದ ಚಿನ್ನವನ್ನೇನು ಮಾಡೇನು? ಒಂದು ಪಾವಿನಿಷ್ಟು ನಿನಗೂ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ತೃಪ್ತನಾಗು." ಎಂದ ಸೀನಯ್ಯ.

ಅವನು ತಾನು ಹುಗಿದಿಟ್ಟ ಪಾತ್ರವನ್ನು ತೆಗೆದು ನೋಡಿದನು. ಅದರಲ್ಲಿದ್ದ ನಾಣ್ಯಗಳು ಹೊಳೆಯು

ತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಇಬ್ಬರೂ ಕೂಡಿ ಆ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಅಕ್ಕಸಾಲಿಗನಿಗೆ ತೋರಿಸಿದರು.

"ಛೇ ಛೇ! ಇದು ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯ-ಯಾಕಾದೀತು? ಒಂದು ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯದ ಬೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಇಂಥಾಷ್ಟು ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ನಾಣ್ಯ ಮಾಡಬಹುದು." ಎಂದ ಅಕ್ಕಸಾಲಿಗ.

ಮಿತ್ರರಿಬ್ಬರೂ ಹತಾಶರಾದರು. ಈ ಮೋಸವನ್ನು ಕುರಿತು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಇಬ್ಬರೂ ಗುಡ್ಡದ ಗುಹೆಗೆ ಹೋದರು. ಅಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಗುಹೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಾಗದದ ಮೇಲೆ ಕಲ್ಲನ್ನು ಭಾರಕ್ಕೆ ಇಡಲಾಗಿತ್ತು. ಆ ಕಾಗದದಲ್ಲಿ ಓಗೆ ಬರೆಯೆ ಲ್ಪಿಟ್ಟಿತ್ತು:

"ಅಯ್ಯಗಳಿರಾ, ಮಂತ್ರಗಳಿಂದ ಯಾವ ವಸ್ತುವೂ ಚಿನ್ನವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಚಿನ್ನದ ವಿದ್ಯೆ ಎಂದರೆ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ದುಡಿಯುವುದೇ. ಕೆಲಸ ಮಾಡದೆ ಯಾರಿಗೂ ಚಿನ್ನವು ಸಿಕ್ಕದು. ಕಷ್ಟಪಡದೆ ಚಿನ್ನಗಳಿಸಲು ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಇತರರ ಬುದ್ಧಿಗೇಡಿತನವನ್ನು ಚಿನ್ನವನ್ನಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಬಹುದು. ಅದೇ ನಾನು ತೋರಿಸಿದ ಚಿನ್ನದ ವಿದ್ಯೆ. ನೀವು ಕೂಡಾ ಚಿನ್ನವನ್ನು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ನಿಮಗಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಬುದ್ಧಿಯವರನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಳ್ಳಿ. ಇದೇ ನಾನು ಉಪದೇಶಿಸುವ ನಿಜವಾದ ಚಿನ್ನದ ಮಂತ್ರ."

ಅತ್ತರುಸಾಹೇಬ

ಒಂದಿಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ಅಮಿರ್ ಮತ್ತು ಹಸನ್ ಎಂಬ ಸ್ನೇಹಿತರಿದ್ದರು. ಸ್ನೇಹಿತರಾಗಿದ್ದರೂ ಇಬ್ಬರೂ ಒಂದೇ ರೀತಿಯ ಗುಣದವರಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಅಮಿರನಿಗೆ ಸೋಮನಾಶನ ಹೆಚ್ಚು. ಅದರ ಮೇಲೆ ಏನೋ ಒಂದು ಸಮಸ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡು ಅದರಿಂದ ಹೊರ ಬೀಳಲಾರದೆ ಒದ್ದಾಡುವನು. ಆಗ ಹಸನ್ ಬಂದು ಅವನನ್ನು ಕಾಪಾಡಬೇಕಾಗಿ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಅದರೂ ಇಬ್ಬರ ಸ್ನೇಹಕ್ಕೂ ಯಾವ ಭಂಗವೂ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ.

ಒಂದುಸಾರಿ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಏನಾದರೂ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಲಾಭವನ್ನು ಕೂಡ ಹಾಕಿ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಆರೋಚನೆ ಮಾಡಿದರು. ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೂಲಧನ ಬೇಕಿತ್ತು. ಆದುದರಿಂದ ಇಬ್ಬರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಹಳೆಯ ಮನೆಗಳನ್ನು ಮಾರಿ, ಬಂದ ಧನದಿಂದ ಬಗೆಬಗೆಯ ಅತ್ತರುಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡು, ಅ ಸೀಸೆಗಳನ್ನು ಎರಡು ಚರ್ಮದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡರು. ಆಮೇಲೆ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಅವುಗಳನ್ನು ಅದಷ್ಟು ಲಾಭಕ್ಕೆ ಮಾರಿ

ಕೊಂಡು ಬರಲು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟರು. ಅಮಿರ್ ಪೂರ್ವದಿಕ್ಕಿಗೆ ಹೊರಟನು. ಅವನು ದಿನವಿಡೀ ಕಾಡುದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣಮಾಡಿ ಕತ್ತಲೆಯಾಗುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಕಾಡಿನ ಕಡೇಭಾಗವನ್ನು ಸೇರಿದನು. ಈ ಕಾಡು ದಾಟಿದ ಮೇಲೆ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಊರುಗಳು ಬರುತ್ತವೆ.

ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ಶರೀರವೆಲ್ಲ ಬೆವರು ದುಸ್ಸುಗಳೆಲ್ಲ ಬೆವರು ವಾಸನೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿರುವಂತೆ ಅನಿಸಿತು. ಅತ್ತರು ಸಾಹೇಬನೆಂದ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಶರೀರದ ಪುಮಳ ದೂರದಿಂದಲೇ ಜನರ ಮೂಗಿಗೆ ತಲಪಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೆ ಒದಲಾಗಿ ಈ ಬೆವರಿನ ವಾಸನೆ ಹೊರಡುವುದೆಂದರೆ ಇದು ವ್ಯಾಪಾರ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾದುದೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು.

ಆದುದರಿಂದ ಅಮಿರ್ ಒಂದು ಅಲದ ಮರದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು, ಚರ್ಮದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ತೆರೆದು, ಒಂದು ಅತ್ತರು ಸೀಸೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಹೊರಗೆಟ್ಟು, ಅದರಲ್ಲಿಷ್ಟು ಹತ್ತಿಯನ್ನು ಅದ್ದಿ ತನ್ನ ಬಟ್ಟೆಬರಗಳಿಗೆ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿದನು. ಸುತ್ತುಮುತ್ತಲೂ ಅತ್ತರಿನ ಗಮಗಮ ಹರಡಿತು.

ಕೂಡಲೇ ದವ್ವವು ಪುಟ್ಟಿ ರೂಪತಾಳಿ ಸೀಸೆಯೊಳಗೆ ತೂರಿದಂತೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ತತ್ಕ್ಷಣವೇ ಅಮೀರನು ಸೀಸೆಗೆ ಬಿರದೆ ಮುಟ್ಟಿ ಬಿಡುವನೊಡಿ. ಚರ್ಮದ ಪಟ್ಟಿಗೆಯೊಳಗಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟನು. ಆಮೇಲೆ ಅಲ್ಲಿಂದೆದ್ದು ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುವರಿಸಿ, ಜಿನ್ನಾಗಿ ಕತ್ತಲೆ ಬೀಳು ವಪ್ಪರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗ್ರಾಮವನ್ನು ತಲಪಿದನು.

ಆ ರಾತ್ರಿಯನ್ನು ಅವನು ಆ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಕಳೆ ಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಅವನಿಗೊಂದು ಆಶೋಚನೆ ಯಾಯಿತು. ತನ್ನ ಬಳಿದುಲ್ಲಿರುವ ಅತ್ತರು ಸೀಸೆ ಗಳನ್ನು ಲೂರೂರು ತಿರುಗಿ ಮಾರುತ್ತಾಹೋದರೆ ಯಾವ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಮುಗಿದೀತೋ? ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಅಲೆದು ಕಾಲು ಸವೆಸಬೇಕಾದೀತೋ?

ಇನ್ನೂ ಎರಡು ದಿನ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿದರೆ ರಾಜಧಾನಿ ಬರುತ್ತದೆಂತೆ. ರಾಜನ ಮಗಳಿಗೆ ಮದುವೆ ಕೂಡಾ ಆಗಲಿದೆಯಂತೆ. ತನ್ನ ಬಳಿ ಯಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಅತ್ತರುಗಳನ್ನೂ ರಾಜನಿಗೆ ಕಾಣಿಕೆಯಾಗಿ ಕೊಟ್ಟರೂ ಅವರು ಕೊಡುವ ಬಹು ಮಾನವೇ ಜೀವಮಾನಕ್ಕೆ ಸಾಲುವಷ್ಟಾದೀತು. ಮನೆ ಮನೆ ತಿರುಗುವುದು ಕಷ್ಟವಷ್ಟು.

ಹೀಗೆಂದುಕೊಂಡು ಅಮೀರ್ ನೆಟ್ಟಗೆ ರಾಜ ಧಾನಿಗೆ ಹೋಗಿ. ರಾಜನ ದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ ದೂರದೇಶ ದಿಂದ ಅತ್ತರು ಸಾಹಸವೊಟ್ಟು ಬಂದಿದ್ದಾನೆಂದು ರಾಜನಿಗೆ ಸುದ್ದಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಅವನಿಗೆ ರಾಜನ ದರ್ಶನವೂ ಆಯಿತು.

ಕೂಡಲೇ ಅವನು ವಿನಯ ದಿಂದ ರಾಜನ ಮುಂದೆ ಅತ್ತರಿನ ಸೀಸೆಗಳನ್ನೆತ್ತಿ ಇಟ್ಟು. ಇವು ರಾಜಕುಮಾರಿಯ ವಿವಾಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಶಾನು ಸಮರ್ಪಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವ ಕಾಣಿಕೆಯೆಂದೂ ಹೇಳಿದನು.

ರಾಜನು ತನ್ನ ಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಕರೆದು ಈ ಅತ್ತರುಗಳೆಲ್ಲ ಹೇಗೆ ದೆಯೆಂದೂ ನೋಡಲು ಹೇಳಿದನು. ಅವಳು ಒಂದು ಸೀಸೆಯ ಬಿರತೆಯನ್ನು

ಅವ್ವರಲ್ಲಿ ಅಲಡಮರದ ಬೀಳಲು ಗಲಗಲನೆ ಅಲಗಾಡಿದುವು. ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಸ್ತ್ರೀಯ ಆಕಾರವು ಅಮೀರನ ಮುಂದೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ "ಎನು ಮಾಡುತ್ತೀ?" ಎಂದು ಕೇಳಿತು.

ಅದೊಂದು ದವ್ವವೆಂದು ತಿಳಿದು ಅಮೀರ್ ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಕೋಪ ತಂದುಕೊಂಡು. "ಕಾಗೋ ದಿಲ್ಲೇನು? ಕಣ್ಣಾ ಕುರುಡೆ? ಅತ್ತರು ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳು ತ್ತಿದ್ದೇನೆ, ಅತ್ತರು!" ಎಂದನು.

"ಅಹ! ಏನು ಗಮಗಮ! ನನಗೂ ಇಷ್ಟು ಹಚ್ಚಲಾರೆಯಾ?" ಎಂದಿತು ಆ ದವ್ವ.

"ನಿನಗೆ ಒಬ್ಬರು ಹಚ್ಚಬೇಕೇನು? ನಿನ್ನಂಥವರ ವಿಷಯ ತುಂಬಾ ಕೇಳಿಲ್ಲ. ನಿನಗೆ ಮನಸ್ಸಾದರೆ ಹೇಗೆ ಬೇಕಾದರೂ ಬವಲಾಯಿಸುತ್ತಾಯಂತೆ! ಅತ್ತರು ಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಸಣ್ಣರೂಪದಲ್ಲಿ ಅತ್ತರು ಸೀಸೆ ಯೊಳಗೆ ಮೊಕ್ಕು ಕರೀರಕ್ಕೆಲ್ಲ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಮೇಲೆ ಬಾ!" ಎಂದ ಅಮೀರ್.

ತೆಗೆದು ಅದರಲ್ಲಿವ್ವ ಆತ್ಮರಿಸ ವಾಸನೆಯನ್ನು ನೋಡಿ, ಬುದ್ಧಿ ಕಿಟ್ಟುವಳಂತೆ ನಗುತ್ತ, ನಲಿಯುತ್ತ, 'ಹಾಯ್! ಹಾಯ್! ನನಗೇ ಮದುವೇ! ಮದುವೇ! ನಲಿವತ್ತು ವಪಾದ ಮೇಲೆ ಮತ್ತೆ ಗಂಡಾ!..' ಎಂದು ಹರಟುತ್ತಾ ಅಜ್ಜೆತ್ತರಕ್ಕೆ ಹಾರ ತೊಡಗಿದಳು.

ಮುಗ್ಧ ಹುಡುಗಿಯಾಗಿದ್ದ ಶಸ್ತ್ರ ಕುಮಾರಿ ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಹೀಗೆ ಹುಚ್ಚುಯಾಗಲು ಅಮಿರನೇ ಕಾರಣವೆಂದು ತಿಳಿದು ರಾಜನು ಕೋಪದಿಂದ ಕೆಂಡವಾಗಿ, "ಮೊದಲು ಈ ನೀಚನನ್ನು ಸೆಡುಮನೆಗೆ ಹಾಕಿರಿ!" ಎಂದು ಫಟಾಗಿ ಆಜ್ಞೆಮಾಡಿದನು. ಮರುನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ಅಮಿರ ಬಂದೀಖಾನೆಯ ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದನು.

ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿರುವಾಗ ನಡೆದ ಸಂಗತಿ ಎನೆರ ಒಂದು ಅಮಿರನಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಇದಿಷ್ಟಕ್ಕೂ ಹಾನಿ ದವ್ವದ ಸೀಸೆಯನ್ನು ಮರೆತದ್ದೇ ಕಾರಣ! ರಾಜಕುಮಾರಿ ದವ್ವಹೊಕ್ಕ ಅತ್ತರು ಸೀಸೆಯ ಬರಡೆಯನ್ನೇ ತೆಗೆದಿರಬೇಕು. ಆ ದವ್ವವೇ ಹೊರಗೆ ಒಂದು ಅವಳನ್ನು ಹಿಡಿದಿದೆ ಎಲ್ಲಿಯೋ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಆ ಹಾಳು ದವ್ವಕ್ಕೆ ರಾಗೇವಾಸದ ಸುಖ ಸಿಕ್ಕಿ ಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಇನ್ನು ಅದು ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಲಾರದು. ಅದು ಹೋಗದೆ ತನಗೆ ಬಂದೀಖಾನೆಯ ಬಿಡುಗಡೆಯೂ ಆಗಲಾರದು.

ಅವನು ಎನೋ ಆಲೋಚಿಸಿ, "ನಾನು ರಾಜ ಕುಮಾರಿಗೆ ಸ್ವಸ್ಥವಾಗುವಂತಹ ಉಪಾಯ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಸೆರೆಮನೆಯ ಅಧಿಕಾರಿಯಮೂಲಕ ಪಾಗಿ ರಾಜನಿಗೆ ಸುದ್ದಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ರಾಜನು ಅಮಿರನನ್ನು ಭಟರ ಹೂಲಿಕೆ ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆಯಿಸಿ, "ಎನು ನೀನು ಹೇಳುವ ಉಪಾಯ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ "ಮಹಾಪ್ರಭುಗಳೇ, ತಮ್ಮ ಕುಮಾರಿ ರಾಗೆಯವರನ್ನು ಒಂದು

ದವ್ವ ಹಿಡಿದಿದೆ ಎನ್ನಲು ಸುಕರೆಯಿವಿಲ್ಲ. ನಾನು ಆ ದವ್ವವನ್ನು ಒಂದು ಆತ್ಮರಿಸ ಸೀಸೆಯೊಳಗೆ ಬಂಧಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದೆ. ದುರದೃಷ್ಟದಿಂದ ಕುಮಾರಿ ರಾಗೆಯವರು ಅದರದ್ದೇ ಬರಡೆ ತೆಗೆದುಬಿಟ್ಟರು. ಆಮದರಿಂದ ತಾವು ಕುಮಾರಿ ರಾಗೆಯನ್ನು ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟರೆ, ಆ ದವ್ವಕ್ಕೆ ಕಾಡಿನ ಬದುಕೇ ಒಳ್ಳೆಯದೆ ಆಗುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿ ಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಆಗ ಅದು ಕುಮಾರಿ ರಾಗೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಒಡಿಹೋಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಈ ರಾಜ್ಯಾಪದ ಸುಖಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅದು ಹೋಗಲಾರದು." ಎಂದನು ಅಮಿರ.

ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾಜನಿಗೆ ಮತ್ತಷ್ಟು ಸಿಟ್ಟೇ ಬಂದಿತು. ಅದುವರೆಗೂ ರಾಜನಿಗೆ ಈ ಆತ್ಮರು ಸಾಹೇಬನ ಉದ್ದೇಶವೇನುಬುದು ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದಿಲ್ಲ ಕಿರಿಯತು! ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕೇ ಈ ಧೂತಗನಿಗೆ!

“ಅಮಾವಾಸ್ಯೆಯ ದಿನ ಈ ಘಾತುಕನನ್ನು ಗಲ್ಲಿ ಗೇರಿಸಿಬಿಡಿ!” ಎಂದು ರಾಜನು ಫಟಿರಿಗೆ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು.

ಅಮಾವಾಸ್ಯೆಗೆ ಇನ್ನೂ ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳಷ್ಟೇ ಇರುವುದು. ಅಮಿರ್ ರಾಜಭಟರನ್ನು ಅಂಗರಾಜಿ, ಬೇಡಿ, ತನ್ನ ಸುದ್ದಿ ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತನಾದ ಹಸನನಿಗೆ ತಿಳಿಯುವಂತೆ ಮಾಡಿದನು.

ತನ್ನ ಮಿತ್ರನ ಸಮಾಚಾರ ತಿಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಹಸನ್ ರಕ್ತಕಟ್ಟಿಕೊಂಡ ಹಾಗೆ ಓಡಿ ಬಂದು, ಸೆರೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವ ಅಮಿರ್‌ನನ್ನು ನೋಡಿ, ಅವನ ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಬಂದಿರುವ ಸಮಸ್ಯೆ ಏನೆಂಬುದನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು.

ಅಮೇಲೆ ಹಸನ್ ನೆಟ್ಟಿಗೆ ರಾಜನ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ, ರಾಜಕುಮಾರಿಗೆ ಹಿಡಿದ ದೆವ್ವವನ್ನು ತಾನು ಬಿಡಿಸುವೆನೆಂದು ಮಾತುಕೊಟ್ಟನು.

ಅದುವರೆಗೆ ನಡೆಸಿದ ವೈದ್ಯ ಮಂತ್ರಗಳೆಲ್ಲ ನಿಷ್ಫ್ರ ಯೋಜನವಾಗಿ, ಚಿಂತೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ರಾಜ ಬೇಸರದಿಂದ “ನೀನೇನು ಮಾಡುವಿ? ಅವಳನ್ನು ಎನಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡಬೇಕೇನು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

“ಅದೇನೂ ಬೇಡ. ಆದರೆ ನಾನು ರಾಜ ಕುಮಾರಿಯ ಸಮಕ್ಷಮದಲ್ಲಿ ಏನು ಮಾಡಾಡಿದರೂ ನನ್ನ ಮಾತಿಗೆ ಅಡ್ಡ ಬರಬಾರದು, ತಡವೇಳಲೂ

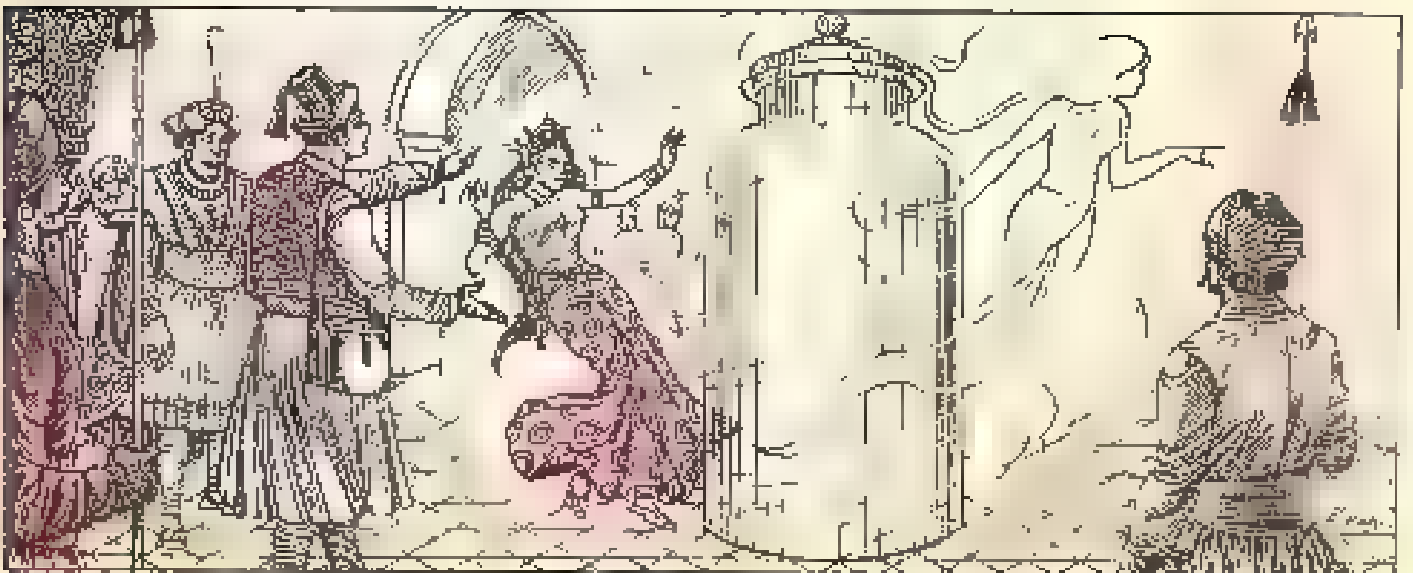
ಕೂಡದು. ಮೊದಲು ಒಂದಾಳೆತ್ತರದ ಜಾಡಿ ಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೆ ಮುಚ್ಚಳವಿರಬೇಕು” ಎಂಬ ಹಸನ್.

ಅವನ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಏನೋ ಹುರುಳುವಂತೆ ತೋರಿ, ರಾಜನು ಅವನು ಹೇಳಿದಂತಿರುವ ದೊಡ್ಡ ದೊಂದು ಜಾಡಿಯನ್ನು ತರಿಸಿದನು. ಹಸನ್ ಅದನ್ನು ರಾಜಕುಮಾರಿಯ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿ ಇಡಿಸಿ, “ರಾಜ ಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಈ ಜಾಡಿಯಲ್ಲಿರಿಸಿ, ಮುಚ್ಚಳ ಮುಚ್ಚಿಬಿಡಿ!” ಎಂದನು ಜೋರಾಗಿ.

ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಕಿರ್ರನೆ ಕಿರುಚಿ, “ಬೇಡ” ಎನ್ನುತ್ತ ಧಡೀರನೆ ಬಿದ್ದಳು. ತನಗೆ ಮಾತ್ರ ಬುದ್ಧಿವಾನ್ವಯ ಗತಿಯಾಗುವುದೆಂದು ಹೆದರಿ ದೆವ್ವವು ಅವಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಓಡಿಹೋಯಿತು.

ಅಮೇಲೆ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಮೈಮುರಿದು ನಿರ್ಭಯಿಂದಿದ್ದವಳಂತೆ ಎದ್ದಳು. ಈಗ ಅವಳು ಮೊದಲಿ ನಂತೆಯೇ ಆಗಿಬಿಟ್ಟಳು. ರಾಜನ ಸಂತೋಷಕ್ಕೆ ಪಾರ ವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಹಸನ್‌ನಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಬಹುಮಾನ ಕೊಟ್ಟಿದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಅವನ ಕೋರಿಕೆಯಂತೆ ಅಮಿರನನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆಮಾಡಿ, ಅವನಿಗೆ ಕೂಡಾ ಸಣ್ಣ ಸನ್ಮಾನ ಕೊಟ್ಟನು.

ಅಮೇಲೆ ಆ ಸ್ನೇಹಿತರು ತಮ್ಮ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ರಾಜನು ಕೊಟ್ಟ ಸನ್ಮಾನದಿಂದ ಸುಖವಾಗಿದ್ದರು.

ಕಾರುನಾರು

ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿ ಎಂಬ ಪಂಡಿತನು ಸಂತಾನವಿಲ್ಲದೆ ಗಿರಿನಾಥವೆಂಬ ಹುಡುಗನನ್ನು ತಂದು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ. ಅಮೇಲೆ ಅವನಿಗೆ ನಿಜವಾಗಿಯೇ ಒಬ್ಬ ಮಗ ಹುಟ್ಟಿದ. ಉಪಾಯವಿಲ್ಲದೆ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿ ತನ್ನ ಸಾಕು ಮಗ ನನ್ನು ಮನೆಗೆಲಸದವನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ. ಅವನಿಗೆ ಓದುಬರಹವೆನೂ ಕಲಿಸದೆ, ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ಮಗನನ್ನು ಮಾತ್ರ ದೊಡ್ಡ ಪಂಡಿತನಾಗುವಂತೆ ಓದಿಸಿದ.

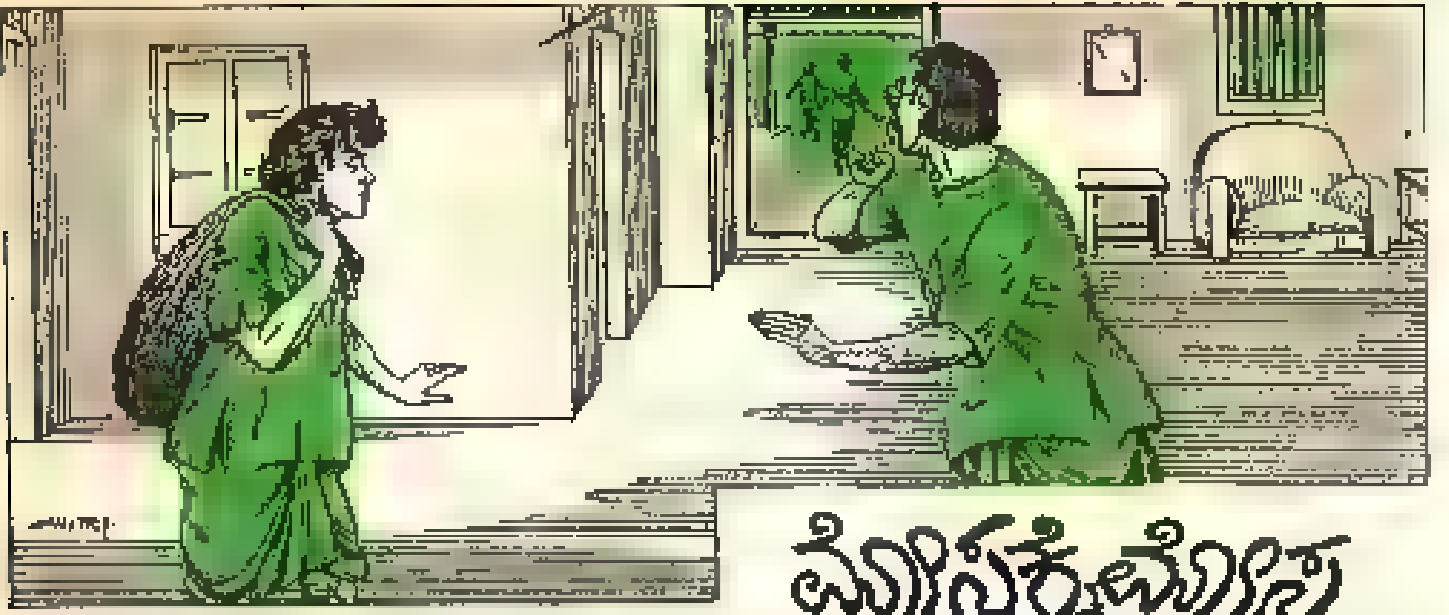
ಗಿರಿನಾಥನು ಚಿತ್ರಗಲೆಯನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಒಂದು ಸಾರಿ ಒಬ್ಬ ಜಮೀನುದಾರನು ತನ್ನ ಹೆಚ್ಚುಹೆಚ್ಚಾದ ವೇತನದಲ್ಲಿ ಕವಿಗಳಿಗೂ ಕಲೆಗಾರರಿಗೂ ಸನ್ಮಾನ ಮಾಡುವುದಾಗಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದ. ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿ ದೊಡ್ಡ ಪಂಡಿತನಾದ ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ಮಗನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದ. ಗಿರಿನಾಥ ತಾನು ಬರೆದ ಚಿತ್ರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದ.

ಜಮೀನುದಾರನು ಎಲ್ಲ ಕಲೆಗಾರರನ್ನೂ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ, ಅವರಿಗೆ ಮರುದಿನ ಕೊಡತಕ್ಕ ಒಹುಮಾನಗಳಿಗಾಗಿ ಏರ್ಪಾಡಿಸಿದ ಸಂಜೀತ ಗುರುತುಗಳನ್ನು ಕೊಡಿಸಿದನು. ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಯ ಸ್ವಂತ ಮಗನಿಗೆ ಓದು ನೀಡಿ ಬಣ್ಣದ ಹೂವು ಸಿಕ್ಕಿತು. ಗಿರಿನಾಥನ ಕೈಗೆ ಕೆಂಪು ಹೂ ಕೊಡಲಾಯಿತು. ಕೆಂಪು ಹೂವು ಬೇರೆ ಯಾರಿಗೂ ಬಾರದುದರಿಂದ ಗಿರಿನಾಥನು ಸಂತೋಷಪಡುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿ ಅಸೂಯೆಪಟ್ಟು, ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ಮಗನಿಗೆ ಆ ಕೆಂಪು ಹೂವನ್ನು ಕೊಡಿಸಿ, ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ನೀಲಿ ಹೂವನ್ನು ಗಿರಿನಾಥನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಕೃಪ್ತನಾದನು.

ಮರುದಿನ ಕೆಂಪು ಹೂ ನೋಡಿದ ಕೊಡಲೇ ಮಂತ್ರಿ, ರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿಯ ಸ್ವಂತ ಮಗನಿಗೆ ರಾಜಭಟರಿಂದ ಕೊಡಲೇಯೇಟು ಕೊಡಿಸಿದನು.

ನೀಲಿ ಹೂವನ್ನು ತೋರಿಸಿದ ಗಿರಿನಾಥನಿಗೆ ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳ ಚೀಲವನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಓದು ಬರಹ ಕಲಿಯದ ಗಿರಿನಾಥನು ಜಮೀನುದಾರನ ಹತ್ತಿರ ಅಸಭ್ಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದುಕೊಂಡಿದ್ದನಂತೆ.

ಮೈನಕ್ಶಮೈನ

ಒಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ಶರಭಯ್ಯನೆಂಬ ಒಬ್ಬ ಧನಿಕ ನಿದ್ದ. ಅವನಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಧನವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿ ಕೂಡ ಹಾಕಿದರೂ ತೃಪ್ತಿಯಿಲ್ಲ. ಇನ್ನಷ್ಟು ಧನವನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಸಂಪಾದಿಸುವುದು ಹೇಗೆಂದು ಯಾವಾಗಲೂ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದ. ಕೆಟ್ಟಕಡೆಗೆ ಅವನಿಗೊಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಸುಲಭ ಉಪಾಯ ತೋರಿತು.

ಆ ಉಪಾಯದಂತೆ ಶರಭಯ್ಯ ಬೀದಿ ಬೀದಿ ಸಿರುಗುತ್ತಾ ಭಿಕ್ಷೆಬೀಡುವ ಹುಡುಗನೊಬ್ಬನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು, ತನ್ನ ಉಪಾಯವನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಿ, "ನಾನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ನೀನು ತಂದುದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಧ ನೀನಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಎರಡುದಿನ ನೀನಿದ್ದರೆ ಸಾಕು" ಎಂದ. ತಿಂಡಿಗಾಗಿ ಬಾಯಿ ತೆರೆದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಆ ಹುಡುಗ ಶರಭಯ್ಯನ ಕೋರಿಕೆಯಂತೆ ನಡೆಯಲು ಉತ್ಸಾಹ ದಿಂದಲೇ ಒಪ್ಪಿದ.

ಆ ದಿನ ಹಗಲಿಡೀ ಯಾವ ವಿಶೇಷವೂ ನಡೆಯಲಿಲ್ಲ. ಸುಮಾರು ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಶರಭಯ್ಯ ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ "ಕಳ್ಳರು! ಕಳ್ಳರು!

ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ! ರಕ್ಷಿಸಿ ರಕ್ಷಿಸಿ!" ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗಿಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿದ.

ಶರಭಯ್ಯನ ಕೆಟ್ಟ ಕೂಗು ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿದ್ದ ಮನೆಯವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಕೇಳಿತು. ಎಲ್ಲರೂ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಕತ್ತಿ, ಕೊಡಲಿ, ದೋಣ್ಣ, ಕೋಲು ಕಟ್ಟಿಗೆಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಹೊಂಡು ಓಡಿಬಂದರು.

ಇಷ್ಟರೊಳಗೆ ಶರಭಯ್ಯ ಮನೆಯ ಹಿಂದಿನ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆರೆದಿಟ್ಟು, ಕಳ್ಳರು ಈ ದಾರಿಯಿಂದ ಓಡಿ ಹೋದರೆಂದು ಹೇಳಿದ. ತನ್ನ ಕೂಗು ಕೇಳಿ ಅವರು ಓಡಿ ಹೋದರಂತೆ. ಬಂದವರೆಲ್ಲ ಒಹಳ ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೆ ಕಳ್ಳರನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಯಾರೂ ಸಿಕ್ಕದೆ, ಶರಭಯ್ಯನಿಗೆ ಧೈರ್ಯದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ, ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಹೊರಟುಹೋದರು.

ಇದೇಲ್ಲಾ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಶರಭಯ್ಯ ಏರ್ಪಡಿಸಿದ್ದ ಭಿಕ್ಷುಕ ಹುಡುಗ ನೆರೆಕರೆ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಿ ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ದೊರೆತಷ್ಟು ವಾತ್ಸವರಡಿ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಒಂದು ಗೋಣಿ ಬೀಲದೊಳಗೆ ಹಾಕಿ, ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಶರಭಯ್ಯನ ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದನು.

ಶರಭಯ್ಯ ಬಹಳ ಗಾಬ್ಬಾಗಿ ಅವನನ್ನು ಬರವಾಡಿ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಮುಚ್ಚಿ ಗೋಣಿಚೀಲದೊಳಗಿದ್ದ ಪಾತ್ರ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ನೋಡಿ, ಹುಡುಗನನ್ನು ಹೊಗಳಿ, "ನೀನು ಇವುಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಬರುವುದನ್ನು ಯಾರೂ ನೋಡಲಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

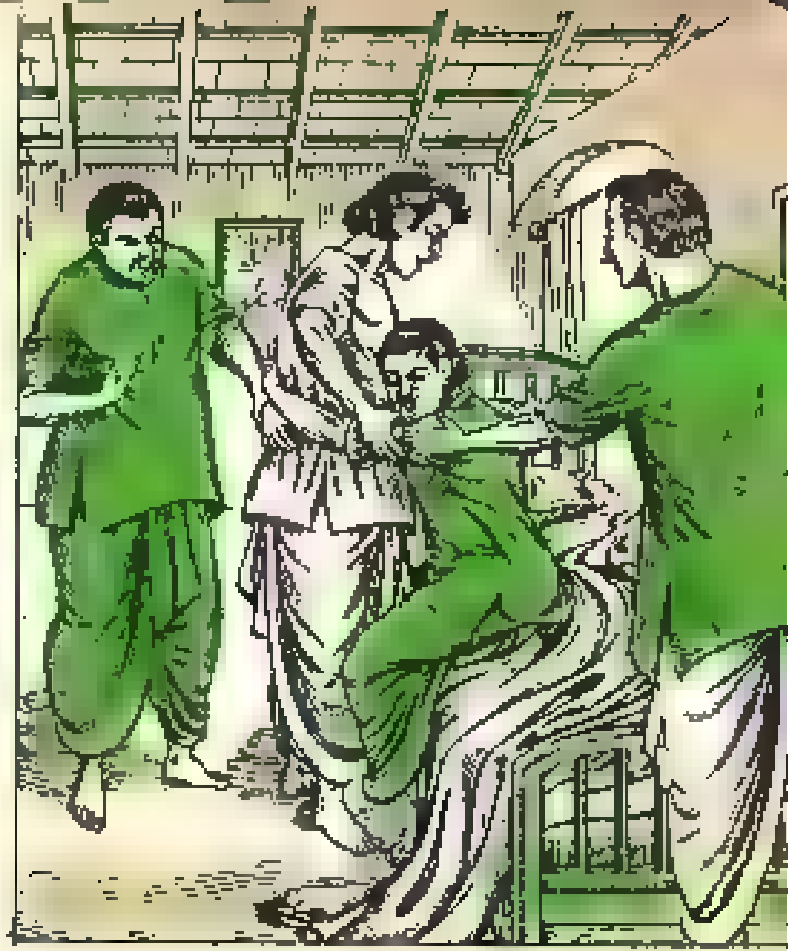
ತನ್ನಂಥವನನ್ನು ಶರಭಯ್ಯನಂಥ ಧನಿಕ ಮೆಚ್ಚಿ ಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಆ ಹುಡುಗ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಲಾಬ್ಬಿ, "ನಿಮ್ಮ ಬೊಟ್ಟೆ ಕೇಳಿ ಎಲ್ಲರೂ ಸಂತೋಷವಾಗಿದ್ದರಲ್ಲ? ಹತ್ತಿರವೇ ಬಂದರಲ್ಲಾ? ಎಲ್ಲರ ಮನೆ ಬಾಗಿಲೂ ತೆರೆದಿತ್ತು, ಸಿಕ್ಕಿದ್ದು ಯಾವುದೂ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ, ಆಯಿತಲ್ಲ ನನ್ನ ಕೆಲಸ? ತಂದಿದ್ದಾನೆ. ನನ್ನ ಭಾಗ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡಿ" ಎಂದ.

"ನಿನ್ನ ಭಾಗದ ಪಾತ್ರಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಅವುಗಳನ್ನು ನೀನು ಎಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಸಿಡುತ್ತಿ? ಎರಡು ದಿನ ಹೋಗಲಿ, ನಿನ್ನ ಭಾಗ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಶರಭಯ್ಯ ಆ ಹುಡುಗನನ್ನು ಮಂಗಳಾಡಿಸಿ ಒಪ್ಪಿಸಿ, ಸದ್ಯ ಅವನ ಕಿಂಡಿ ಖಚಿಗಾಗಿ ಎರಡು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟು ಕಳಿಸಿಬಿಟ್ಟ. ಆಮೇಲೆ ಕದ್ದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನೆಲಮಾಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಗುಟ್ಟು ಮಲಗಿ ನಿದ್ರೆಮಾಡಿ ರಾತ್ರಿಯನ್ನು ಕಳೆದ.

ಯಾರೋದಿನ ಕೂಡಾ ಅರ್ಧರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಶರಭಯ್ಯ, "ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ! ಕಳ್ಳರಾ! ಕಳ್ಳರು!" ಎಂದು ಕೂಗಿದ. ಶರಭಯ್ಯನ ತಂತ್ರವನ್ನು ಅರಿಯದ ನೆರೆಹೊರೆಯವರು ಅವನಿಂದ ಎರಡು ಶರಭಯ್ಯನ ಮನೆಗೆ ಓಡಿಬಂದರು.

ಅವರು ಬಂದಾದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಶರಭಯ್ಯ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು "ಕಳ್ಳರಾ! ಕಳ್ಳರಾ!" ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತಾ ನಡುಗ ತೊಡಗಿದ.

ಮಲಗಿದ್ದಲ್ಲೇ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಕೂಗಿ ನಡುಗುವ ಶರಭಯ್ಯನನ್ನು ದೂರೋ ತಟ್ಟಿ ಎಬ್ಬಿಸಿದರು.

ಕೂಡಲೇ ಶರಭಯ್ಯ ಮೆಚ್ಚಿದಿದ್ದವನಂತೆ ಎದ್ದು ತನ್ನನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿದವನನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಓಡಿಸಿ ಕೊಂಡು "ಕಳ್ಳ! ಕಳ್ಳ!" ಎಂದು ಕೂಗಿದ ಒಂದೆ ಸಮನೆ ನಡುಗುತ್ತ.

"ಪಾಪ! ಶರಭಯ್ಯ ನಿನ್ನಿನ ಘಟನೆಯಿಂದ ಹೆದರಿ ಏನೋ ಕನಸುಕಂಡಿದ್ದಾನೆ." ಎಂದುಕೊಂಡು ಬಂದವರೆಲ್ಲಾ ಸಹಾನುಭೂತಿಯ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಧೈರ್ಯ ಹೇಳಿದರು. "ನಿನ್ನೆ ರಾತ್ರಿ ನಮ್ಮ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ಕಳ್ಳತನಗಳಾಗಿವೆ. ನಾಳೆಯಿಂದ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಲೂರಿನ ಸುತ್ತಲೂ ದಿನಾ ಕಾವಲಿಡುವ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಇನ್ನೇನೂ ಭಯವಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಬಂದವರೆಲ್ಲಾ ತಮ್ಮವಾಡಿಗೆ ಹೊರಟುಹೋದರು.

ಅವರು ಹೋದ ಮೇಲೆ ಬಿಕ್ಕುಕ ಹುಡುಗನು ಬಂದ. "ಏನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಎರಡುದಿನ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದೆ. ಇವತ್ತು ನನಗೆ ಬರಬೇಕಾದ ಭಾಗವನ್ನು

“ಕೊಟ್ಟುಬಿಡಿ.” ಎಂದ. “ನಿನಗೂ ಒಳ್ಳೆಯ ರೀತಿ
ಯಲ್ಲಿ ಕೊಡಬೇಕಷ್ಟೆ? ಪಾಳೆ ನಗರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ
ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮಾರಿ ಆ ಹಣದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಭಾಗವನ್ನು
ಕೊಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತೇನೆ.” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಶರಭಯ್ಯ
ಹುಡುಗನನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಹೇಳಿದಂತೆ ಶರಭಯ್ಯ ಮರುದಿನ ನಗರಕ್ಕೆ
ಹೋಗಿ ಕಳವಿನ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ರಾಘವಾಗುವ
ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾರಿ, ಹಣಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ
ಹಿಂದಿರುಗಿದನು. ಆ ಭಿಕ್ಷುಕ ಹುಡುಗ ನಡುದಾರಿ
ಯಲ್ಲಿ ಅವನೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಿ, ಮನೆಯವರೆಗೂ
ಅವನೊಂದಿಗೇ ಬಂದು, ತನ್ನ ಪಾಲಿನ ಹಣ ತನಗೆ
ಕೊಡುವಂತೆ ಕೇಳಿದನು.

ಆಗ ಶರಭಯ್ಯ ಅವನನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಾಗಿ ನೋಡಿ.
“ಯಾರೋ ನೀನು ಪೋರಾ! ನಡೆಯಾಚೆ! ಬೇಕಾ
ದರೆ ನಿನ್ನ ಇಷ್ಟ ಬಂದ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿ ಫಿರ್ಯಾದಿ
ಮಾಡಿಕೋ! ಹೋಗು!” ಎಂದು ಬೈದು ಹೊರಗೆ
ದೂಡಿಬಿಟ್ಟನು.

ಮರ್ಯಾದೆಯ ವಿಷಯ ತಿಳಿಯದ ಆ ಭಿಕ್ಷುಕ
ಹುಡುಗ ಶರಭಯ್ಯ ಏನು ಕೊಟ್ಟರೂ ತೆಗೆದು
ಕೊಂಡರಾಯಿತೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಮತ್ತೆ ತಿರುಗಿ
ಬಂದು ಹೋಂಚಿನೋಡಿದ. ಆಗ ಶರಭಯ್ಯ ನಗರ
ದಿಂದ ತಂದ ಹಣವನ್ನು ಎಣಿಸಿ ಮುಗಿಸಿ, ಪೂಜಾ

ಗೃಹದ ವಿಗ್ರಹದ ಕೆಳಗಿನ ಆರೆಯೊಳಗೆ ಇಟ್ಟು
ದನ್ನು ನೋಡಿದ. ಅದನ್ನೇ ಹೇಗಾದರೂ ಕದ್ದುಬಿಟ್ಟ
ರಾಯಿತೆಂದು ಹುಡುಗನಿಗೆ ತೋರಿತು.

ಅವನು ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಕದಿಯುವುದು ಹೇಗೆಂದು
ಅಲೋಚಿಸುತ್ತಾ ಶರಭಯ್ಯನ ಮನೆಯ ಹತ್ತಿರ
ಮರದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಒರಗಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಗ, ಸಮೀಪಕ್ಕೆ
ಯಾರೋ ಬಂದು ಗುಸು ಗುಸು ಮಾತಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ
ದನ್ನು ನೋಡಿ, ಅವರು ಕಳ್ಳರೆಂದು ತಿಳಿದನು.
ಕೂಡಲೇ ಅವನು ಅವರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಶರಭಯ್ಯ
ತನಗೆ ಮಾಡಿದ ಮೋಸವನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಿ,
ಹಣವಿರುವ ಸ್ಥಳವನ್ನೂ ತಿಳಿಸಿದನು. ಆಮೇಲೆ
ಅವರು ಕದ್ದುದರಲ್ಲಿ ತನಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಕೊಟ್ಟರೆ
ಸಾಕೆಂದೂ ಹೇಳಿದನು.

ಕಳ್ಳರು ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಶರಭಯ್ಯನ
ಮನೆಯೊಳಗೆ ಹೊಕ್ಕು, ಅವನನ್ನು ಕಟ್ಟಹಾಕಿ
ಬಿಟ್ಟರು. ಶರಭಯ್ಯ ಕಳ್ಳರು ಕಳ್ಳರೆಂದು ಅರಚಿ
ದರೂ ಅವನೇನೋ ಕನಸು ಕಂಡು ಕೂಗುವನೆಂದು
ಕೊಂಡು ಯಾರೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಕಳ್ಳರು
ನಿರಾತಂಕವಾಗಿ ಶರಭಯ್ಯನ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ
ಯಾವತ್ತೂ ಧನವನ್ನೂ ದೋಚಿಕೊಂಡು, ಸ್ವಲ್ಪ
ಹಣ ಭಿಕ್ಷುಕ ಹುಡುಗನಿಗೂ ಕೊಟ್ಟು, ತಮ್ಮ ದಾರಿ
ಹಿಡಿದು ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟರು.

ಬೀಳದ ಸಿಡಿಲು

ರತ್ನನಿಮ್ಮನ್ನು ರತ್ನಕಾಲಿನೆ ಓ ಸಾಕುನು ಇಳುಕಿದ್ದಾನು. ಅವನು ತುಂಬ ಲುಚಿ ಹಾಗೂ ಅಗಾಧ ಏನಾದರೂ ವಿಶೇಷ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವನು.

ರತ್ನನಾಣು : "ಓ ಮಹೋನ್ನತನಾದ ನಿಜಾಣುನು ಮನುಷ್ಯನು.

ಒಳ್ಳೆಯ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಬಂದು ರತ್ನಕಾಲನು ಮಹೋನ್ನತನನ್ನು ವಿಮಾನವನ್ನು ಕೃತ್ಯವನ್ನೂ ಭೇದಿಸಿ, ಇವನೊಡನೆ.

ಕಾಲನು ಸಾಕಾಗಿದ್ದು ಆ ಸಂಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಜನರು ವಿಧವಿಧವಾದ ಫಲಗಳನ್ನು ಬಡ್ಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ಎಲ್ಲರ ವಿಲಾಸ ಲಯ ಒಡೆಯರು. ಮನುಷ್ಯ ಒಡೆಯನಾದ ಅವನು ಬಂದಿದ್ದ ವಿಮಾನವನ್ನು ಬಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. "ಓ ಮಹೋನ್ನತನು.

ವಿಮಾನವು ರತ್ನಕಾಲನ ಕೆಲಸ ಕೊಡು. "ಈಗ ಅಳಿಸುತ್ತಾ ನಿಂತು ಕೊಡು ಕೊಡು ಎಲ್ಲರ ಕೊಡು ಸಿಡಿಲು. ಬಂದಿ?" ಎಂದ.

"ನಮ್ಮಲ್ಲಿಯೇ ಮೇಲೆ ಬಂದ ಸಿಡಿಲು ಎನ್ನ ಮೇಲೆ ಮುಕ್ತ ಮುಕ್ತವಾಗಿ ಬಂದಿ?" ಎಂದ ರತ್ನಕಾಲನು.

"ಮೇಲೆ ಬಂದಿ? ನಮ್ಮಲ್ಲಿಯೇ ಎಲೆಗಳೂ ಬಂದ ಲಯ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಬಂದಿ?" ಎಂದ ವಿಮಾನವು. ರತ್ನಕಾಲನು ನು, ಒಡೆಯನಾದವನು ಕೊಡು ವಿಮಾನವು ಎಲೆ ಲಯ ಹಾಕುವನು.

ನಂಜಗುಣ

ಒಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ಸಾರಂಗನೆಂಬ ಯುವಕನಿದ್ದ. ಅವನು ಸಲ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಕಲಿತು ಮುಗಿಸಿದ್ದ. ವಿದ್ಯಾನಿಧಿಯಾದ ಅವನು ಜೀವನದ ಧಾರೆಯನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು, ತನ್ನ ದೇಶದ ರಾಜಧಾನಿ ಯಾದ ಮಣಿಪುರಕ್ಕೆ ಬಂದನು.

ಅಷ್ಟು ಕಷ್ಟ ಪಟ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಆಶೆಯಿಂದ ಬಂದವನಿಗೆ ಆರಮನೆಯ ವತಾರದ ಸಮಾಹಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಕೂಡಾ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ಹೋಯಿತು. ಕೋಟೆಯ ಹೊರಗಿನ ದ್ವಾರದೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಕೂಡಾ ಯಾರದೋ ಶಿಫಾರಸ್ಸುಗಳೂ, ಲಂಚಕೂಡುವ ಶಕ್ತಿಯೂ ಮೇಕಾಗಿತ್ತು. ಮೊದಲು ಬೇಕಾದುದು ಅವರದೇ. ಅಷ್ಟೇ ಹೊರತು ವಿದ್ಯೆ ಸಂಸ್ಕಾರ, ಪಾಂಡಿತ್ಯಗಳೆಲ್ಲ ಮೊದಲು ಯಾವ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೂ ಬರುವುವುಗಳಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಈ ಸಂಗತಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿದು ಬಂದಾಗ ಸಾರಂಗನಿಗೆ ತುಂಬಾ ಆಗ್ರಹಾವೇಶ ಬಂದಿತು. ತನಗೂ ಉದ್ಯೋಗಕ್ಕೂ ಅಡ್ಡ ನಿಲ್ಲುವವರನ್ನು ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಹೋರಿಸಿ ನೋಡಿದರೆ ಹುಲ್ಲುಕಡ್ಡಿಯ ಬೆಲೆಗೂ ಬಾರದವರೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು.

ಆದರೆ ಆ ಸಂಗತಿ ಯಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ? ಯಾರೊಂದಿಗೆ ಪೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದು? ಅರ್ಹತೆ ಬೇರೆ, ಅಧಿಕಾರ ಬೇರೆ. ಅರ್ಹತೆ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬಾಗಿ ನಡೆಯದೆ ಗತ್ಯಂತರವಿಲ್ಲ. ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಇದು ಎಂತಹ ವಾಸಿತ್ಯ! ವಕ್ರದಾರಿಯಿಂದಾದರೂ ಅರ್ಹತೆ ಸಂಪಾದಿಸಿದರೆ ರಾಜ್ಯಸೂ ಆಗಬಹುದು.

ಅವನು ತನ್ನ ಗುರುವಿನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ತನಗಾದ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಪೇಳಿ, "ಗುರುದೇವಾ, ನಾನು ಒಳ್ಳೆಯ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬದುಕಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಕೆಟ್ಟ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ನಡೆಯಲು ಯಾರ ಅನುಮತಿಯೂ ಬೇಡವಷ್ಟೇ? ಕೆಟ್ಟದಾರಿಯೇ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಮುಟ್ಟಿ ಇತರರ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ನಾನು ಕೂಡಾ ದುಷ್ಟ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ, ಅವರೆ ಕಳ್ಳತನ, ಬೋಸೆ ಆಗುತ್ತಿದ್ದರೆ ಕೊಲೆ ಕೂಡಾ ಮಾಡಿ ಬದುಕಬೇಕೆಂದಿ ದ್ದೇನೆ" ಎಂದನು.

ಗುರು ತಲೆಯಾಡಿಸುತ್ತ "ನಿನ್ನಿಂದಾಗದಷ್ಟು ನಿನ್ನಿಂದಾಗದೆನ್ನಲು ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೀನು ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ಹೇಳುವುದೇ ಅಧಾರ. ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಬಾಡ

ತೋರದಿರುವ ದೊಡ್ಡ ಧನಿಕರ ಹಣವನ್ನೇ ಕದಿಯ ಬೇಕು. ಇಂತಹ ಅತ್ಯಗತ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಸೇರಿಸಿದ ಹಣವನ್ನು ಕದಿಯುವುದು ಮಹಾ ಪಾಪವೆಂದು ಸಾರಂಗನಿಗೆ ತೋರಿತು.

ಅವನು ಕಳ್ಳತನದ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ದೂರ ಹೋದನು. ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯ ಗೋಡೆ ಹಾರಿ ಅದೇ ಮನೆಯ ಪಠಾರ ದೊಳಗೆ ಧುಮುಕಿದುದನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಹಾಗೆ ಧುಮುಕಿದವನು ಕಳ್ಳನಾಗಿರಬೇಕು. ಸಾರಂಗನು ಹೊರಟುಹೋಗುವ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು ಮರಗಳ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿ ಆ ಕಳ್ಳನನ್ನು ಗಮನಿಸ ಕೊಡಗಿದನು.

ಮನೆಯವರು ದೀಪವಾರಿಸಿ ನಿದ್ರೆಗೆ ಪ್ರಾರಂಭ ಸುವವರೆಗೂ ಕಳ್ಳ ಏನೂ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಆಮೇಲೆ ಅವನು ಗೋಡೆಯ ಗುಡದಲ್ಲಿ ಕೃತಕ ತೆತ್ತರಿಯಿಂದ ಕೊರೆದು ಒಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದನು. ಅವನು ಕೋಣೆಯೊಳಗಿನ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ತೆರೆದು ಪಠಾಹಗಳ ಮಂಚಿಯನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಮತ್ತೆ ಕನ್ನಡ ಮೂಲಕ ವಾಗಿ ಹೊರಗೆ ಬರಲಿರುವುದನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದ ಸಾರಂಗನು ಕನ್ನಡ ಹತ್ತಿರವೇ ಕಾದಿದ್ದನು. ಹೊರಗೆ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಅವನು ಕಳ್ಳನನ್ನು ಹಿಡಿದು "ಕಳ್ಳ! ಕಳ್ಳ!" ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗಿದನು.

ಮನೆಯವರೆಲ್ಲ ಎದ್ದರು. ನೆರಸರೆಯವರೂ ಓಡಿ ಬಂದರು. ಎಲ್ಲರೂ ಕೂಡಿ ಕಳ್ಳನನ್ನು ಹಿಡಿದು ರಾಜ ಭಟರ ವಶಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದರು.

ಕಳ್ಳನ ವಿಚಾರಣೆ ನಡೆಯುವಾಗ ರಾಜನು ಸಾರಂಗನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ ಸಾಕ್ಷಿ ಹೇಳಿಸಿದನು. ತಾನು ಇಂಥವನೆಂದೂ, ಇಂತಿಂಥಾ ಶಾಸ್ತ್ರವಾಂಡಿತ್ಯದಿಂದಿದ್ದು ಉದ್ಯೋಗಾನ್ವೇಷಿಯಾಗಿರುವನೆಂದೂ, ಕಳ್ಳನು ಒಂದು ಮನೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಕಾದಿದ್ದು ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿದೆನೆಂದೂ ಸತ್ಯವನ್ನೇ ರಾಜನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೇಳಿದ ಮೇಲೆ ರಾಜನು ಸಾರಂಗ ನನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿ, ತುಂಬಾ ಬಹುಮಾನ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಅವನ ಯೋಗ್ಯತೆಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಆಸ್ಥಾನ ದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಉದ್ಯೋಗವನ್ನೂಕೊಟ್ಟನು.

ತರುವಾಯ ಸಾರಂಗನು ಗುರುವಿನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, "ಗುರುದೇವಾ, ನೀವು ಹೇಳಿದ್ದು ನಿಜವೇ, ನನಗೆ ಕಳ್ಳತನವು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವ ಮಾತಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾನು ಹೇಳಿದುದೂ ನಿಜವೇ ನಾನು ದುರ್ಮಾರ್ಗ ದಿಂದ ತಪ್ಪಿದರೂ, ಇನ್ನೊಬ್ಬ ದುರ್ಮಾರ್ಗದವ ನಿಂದಲೇ, ನನಗೆ ತಕ್ಕದಾದ ಬೇಸನದ ದಾರಿ ಕೂಡಾ ಏರ್ಪಟ್ಟಿತು." ಎಂದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಗುರು ಮುಗುಳುಸಕ್ಕರು.

ಮೋಸಗಾರನ ಬದಿಯಲ್ಲಿ

ಒಬ್ಬ ಮಹಾ ಪಂಡಿತನು ಕೃಷ್ಣರೇವರಾಯನ ಆಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ತನ್ನ ಪಾಂಡಿತ್ಯವನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿ ಸಾವಿರ ವರಾಹಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಮಾನವಾಗಿ ಪಡೆಯಕೊಂಡನು.

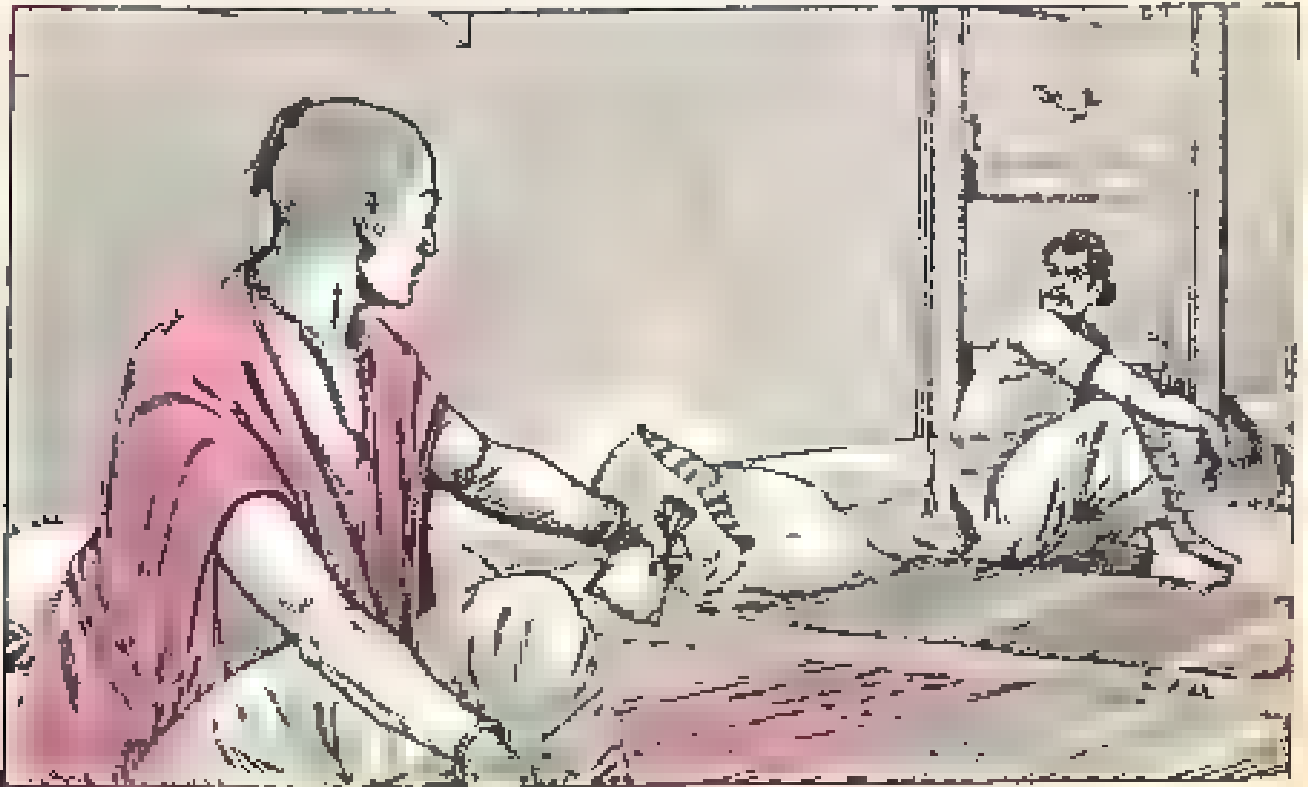
ಅವನಿಗೆ ಜಗದ್ವಿಜ್ಞ ಪರಿಚಯದವರಾದೂ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ಆ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸತ್ಯವ್ಲ ತಂದಿತು. ಅವನು ದೊಡ್ಡ ಪಂಡಿತನೊಬ್ಬನು. ಅವನಿಗೆ ಹಾಯಿರಿಂದ ಸಾವಿರ ವರಾಹ ಸಿಕ್ಕಿದೆಯೆಂದೂ ಸತ್ಯವ್ಲವ್ಲ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಹೇಗೋ ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು.

ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಪಂಡಿತನು ಎಲ್ಲರ ಹಾಗೆ ಸತ್ತವರ ಪಾವಡಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಪಾವೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡನು. ಆಗ ಅವನ ಹಕ್ಕರವ್ಲಗೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬನು ಕೂಡಾ ತನ್ನ ಪಾವೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಮಲಗಿದನು. ಅವನೊಬ್ಬ ಮೋಸಗಾರ, ಸಾವಿರ ವರಾಹಗಳನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೆಂದೇ ಅಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ್ದನು.

ಸತ್ತರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಗಾಢ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೂ, ಆ ಮೋಸಗಾರನು ಪಂಡಿತನ ತಲೆಯೊಡನೆ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟು ಉದಾಹರಿಸಿದ ಕೆಲವು ಮೋದಿದನು. ಅದರಲ್ಲಿ ವರಾಹಗಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಪಂಡಿತನ ಹಾಸಿಗೆಯನ್ನು ಸಾರ್ವವಾದವನ್ನು ಹುಡುಕಿದರೂ ವರಾಹಗಳ ಕಾಡು ಕಂಡು ಬರಲಿಲ್ಲ.

ಅವನು ಅವನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಸಿರುವನೋ ಎಂಬ ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಮೋಸಗಾರನು ಬೆಳಗಿನವರೆಗೂ ಅರಣಿಸುತ್ತ ಎಚ್ಚರವಲ್ಲೇ ಇದ್ದನು.

ಬೆಳಗಿನ ಮೇಲೆ ಪಂಡಿತನು ಎದ್ದು, ಆ ಮೋಸಗಾರನ ತಲೆಯೊಡನೆ ಅಡಗಿ ಕೈಹಾಕಿ ತನ್ನ ವರಾಹಗಳ ಗುಟನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಶ್ರೀಮದ್ರಾಮಾಯಣ

ಓಂಕಾರವಾಗಿ ಪಾರ್ವತೀದೇವಿಗೆ ಒಂದು ಕುತೂಹಲ ವದ್ದಿತು. ಭೂಲೋಕದಲ್ಲಿ ಭರ್ಮದೇವತೆ ನೀತಿ ವಂತರನ್ನೂ, ಪ್ರಾಮಾಣಿಕರನ್ನೂ ಹೇಗೆ ಕಾಪಾಡುವ ಕೆಂದು ನೋಡಬೇಕೆನ್ನಿತು. ಅವಳು ತನ್ನ ಕೋರಿಕೆ ಯನ್ನು ಶಿವನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಲು, ಶಿವನು ಅವಳ ಕೋರಿಕೆ ಈಡೇರಲು, ವಿಜಯಪುರ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋಗುವಂತೆ ಹೇಳಿದನು.

ಆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಅವರಸೇನನೆಂಬ ರಾಜನು ಪಾಲಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅವನ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ವಿವೇಕ ವರ್ಮನೊಬ್ಬ ಉನ್ನತಾಧಿಕಾರಿಯೊಬ್ಬನಿದ್ದ ಆವನು ದೊಡ್ಡ ನೀತಿವಂತನೂ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕನೂ ಆಗಿದ್ದನು. ಅವನ ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿ ಕೈಕಳೆಗಿನವರಿಗೆ ತಪ್ಪು ಕೆಲಸ ಗಳನ್ನು ಮಾಡಲಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಅವಕಾಶವಿರಲಿಲ್ಲ.

ದಾಪ್ತರದೇ ಒಂದು ಗುಂಪೂ ಅಲ್ಲಿತ್ತು. ಸುರೇಂದ್ರ ವರ್ಮನೆಂಬವನು ಆ ಗುಂಪಿಗೆ ನಾಯಕನು. ಇವ ರೆಲ್ಲಾ ಕೂಡಿ ವಿವೇಕವರ್ಮನ ಉದ್ಯೋಗವು ಹೋಗುವಂತೆ ಒಂದು ಕಂಕಂತ್ರ ಮಾಡಿದರು. ಅವರು ತಾವು ಅನೀತಿಯಿಂದ ಸಂಪಾದಿಸಿದ ಧನದಿಂದ ಒಂದು ಪಾವಿರ ಬಂಗಾರದ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಒಂದು

ಪಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ ಆ ಪಾತ್ರವನ್ನು ವಿವೇಕವರ್ಮನ ಮನೆಯಹಿಂದೆ ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಹುಗಿದಿಟ್ಟರು.

ಆಮೇಲೆ ಅವರು ರಾಜನಿಗೆ ಒಂದು 'ಅಕಾಶ ರಾಮ'ನ ಕಾಗದ ಒರೆದರು. ಅದರಲ್ಲಿ ವಿವೇಕ ವರ್ಮನು ದೊಡ್ಡ ಲಂಚಯೋರನೆಂದೂ, ತಾನು ಅನೀತಿಯಿಂದ ಸಂಪಾದಿಸಿದ್ದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಗುಟ್ಟಾಗಿ ತನ್ನ ಮನೆಯ ಹಿಂದೆ ಈಶಾನ್ಯ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಹುಗಿ ದಿಟ್ಟಿರುವನೆಂದೂ ಒರೆದಿತ್ತು.

ಈ ಕಾಗದ ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ರಾಜನು ಕೆಲ ಮಂದಿ ಭಟರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ವಿವೇಕವರ್ಮನ ಮನೆಗೆ ಬಂದನು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ವಿವೇಕವರ್ಮ ನಿಗೆ ಅತ್ಯಾಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ರಾಜನು ಅವನಿಗೆ ಅನಾಮಧೇಯದ ಕಾಗದದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿ, ಭಟರಮೂಲಕ ಈಶಾನ್ಯ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ನೆಲವನ್ನು ಆಗಿಯಿಸಿದನು. ಪಾತ್ರವೊಂದು ಹೊರಬಂದಿತು. ಅದರೊಳಗೆ ಬರಿಯ ಕಲ್ಲುಗಳೇ ತುಂಬಿದ್ದುವು.

ತನಗೆ ಆಗದಪರಾಕೋ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ತಂತ್ರ ವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂದು ವಿವೇಕವರ್ಮನು ರಾಜ ನೊಂದಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿದನು ಆ ಪಾತ್ರದಲ್ಲಿದ್ದ

ಬಂಗಾರವು ಈ ವಿಧವಾಗಿ ಪಡೆಯುವಾಗಿತ್ತು. ಮತ್ತರು ಕೆಲವರು ರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬಂಗಾರ ಪನ್ನು ವಿವೇಕವರ್ತನ ಮನೆಗೆ ಒಯ್ಯುವುದನ್ನು ಒಬ್ಬ ಕಳ್ಳನು ಹೊಂಡಿ ನೋಡಿದ್ದ ಅದನ್ನು ಅವರ ಮೊಟ್ಟದ್ದೆ ಅವರು ಆ ಭಸವನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಸಿಟ್ಟು ಕೊಂಡಿದ್ದು ಕಂಡುಹಿಡಿದು ಅವರು ಪೊಂದಮೇರೆ. ಆ ವಾತ್ಸರ್ಯ ಮೊಲೆ ತೆಗೆದು ಅವರನ್ನೊಬ್ಬ ಬಂಗಾರ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೊಂದು ಕಳ್ಳನಾಗಿದ್ದು ತುಂಬಾ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಹುಗಿದಿಟ್ಟು ಹೊಂಡುಹೊಂಡಿದ್ದ.

ಈ ದೀಕ್ಷೆಯಾಗಿ ಭವಗದೇವತೆ ವಿವೇಕವರ್ತನ ನಮ್ಮ ಮನೆ ಕಾವಾದಿಸಿಕೊಂಡನ್ನು ಮಾರ್ಪಕಿ ನೋಡಿದಳು.

ತನ್ನ ಉಪಾಯವು ಹೀಗೆ ಹಾಳಾದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಸುರೇಂದ್ರವರಗೂ, ಅವರ ಅನುಚರರೂ ತುಂಬಾ ನಿರಾಶರಾದ ಕ್ಷಿಪ್ರ ಹಿಂತಿರುಗಿದರು ಅವರು ವಿವೇಕವರ್ತನನ್ನು ಅಕ್ಕಕ್ಕೇ ಬಿಡದೆ ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರಯತ್ನಕ್ಕೆ ತಲೆಹಾಕಿದರು.

ಸುರೇಂದ್ರವರ್ತನು ಒಂದುದಿನ ರಾತ್ರಿ, ವಿವೇಕ ವರ್ತನ ಮನೆಗೆ ತನ್ನ ಇಬ್ಬರು ಅನುಚರರನ್ನೂ, ಅವರೊಂದಿಗೆ ರತ್ನಾಭರಣಗಳಿಂದ ಭೂಷಿತರಾದ ಒಬ್ಬಳು ಸ್ತ್ರೀಯನ್ನೂ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದನು. ಅವರು ವಿವೇಕವರ್ತನೊಂದಿಗೆ "ಅಯ್ಯೋ, ನಾವು ಯಾತ್ರಿ ಕರು. ದೂರದೊಡೆಯಲ ಒಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಸತ್ಯವಸ್ಥೆ ಇಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಹೇರಳ ಭಸವನ್ನು ರತ್ನಾಭರಣಗಳೂ ಇವೆ ಇವುಗಳಿಗೆ ಸತ್ಯ ದಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳರ ಭಯವಿರು.ವುರರಿಂದ ಈ ರಾತ್ರಿಗೆ ನಮ್ಮ ಹಣ ಮತ್ತು ಅಭರಣಗಳನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಭದ್ರವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡರೆ ತುಂಬ ಉಪಕಾರವಿತ್ತು ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಹೇಳುವಾಗ ಬುದು ನೆಗೆದಾಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತೇವೆ" ಎಂದರು.

ವಿವೇಕವರ್ತನ ಗುಣವರವರ ವಿವೇಕವರ್ತನು ಅವರ ಕೇಂದರಿಕೆಯಂತೆ ಮಾಡಿ ಮತ್ತು ಅಭರಣಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಭದ್ರವಾಗಿ ಒಳಗೆ ಇಟ್ಟನು. ಆ ಕೂಡಲೇ ಕುತೂಹಲದ ರಾತ್ರಿಯ ಒಂದು ಅನಾಮಧೇಯ

ಪತ್ರವು ಹೋಯಿತು. "ವಿವೇಕವರ್ಮನು ಲಂಚ
ಹೋರನೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಇನ್ನೊಂದು ಘಟನೆ ನಡೆದಿದೆ.
ಅವನು ಒಂದು ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಹತ್ತಿರ ದೊಡ್ಡ ಮೊತ್ತ
ದಲ್ಲಿ ಹಣವನ್ನೂ ಆಭರಣಗಳನ್ನೂ ಲಂಚ ಪಡೆ
ದಿದ್ದಾನೆ. ಅವನ ಮನೆ ಶೋಧಿಸಿದರೆ ಸಿಗುತ್ತವೆ."

ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಜನು ಆ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಭಟ
ರೊಂದಿಗೆ ವಿವೇಕವರ್ಮನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಮನೆಯ
ನ್ನೆಲ್ಲಾ ಶೋಧನೆ ಮಾಡಿಸಿದನು. ಆದರೆ ದೊಡ್ಡ
ಮೊತ್ತದಲ್ಲಿ ಹಣವೂ ಆಭರಣಗಳೂ ಯಾವುದೂ
ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ವಿವೇಕವರ್ಮನು ಎರಡೆರಡೇ ಸಾರಿ ಬಂದ
ಆಕಾಶರಾಮ ಪತ್ರವನ್ನು ಕುರಿತು ರಾಜನೊಂದಿಗೆ
ಹೀಗೆಂದನು:

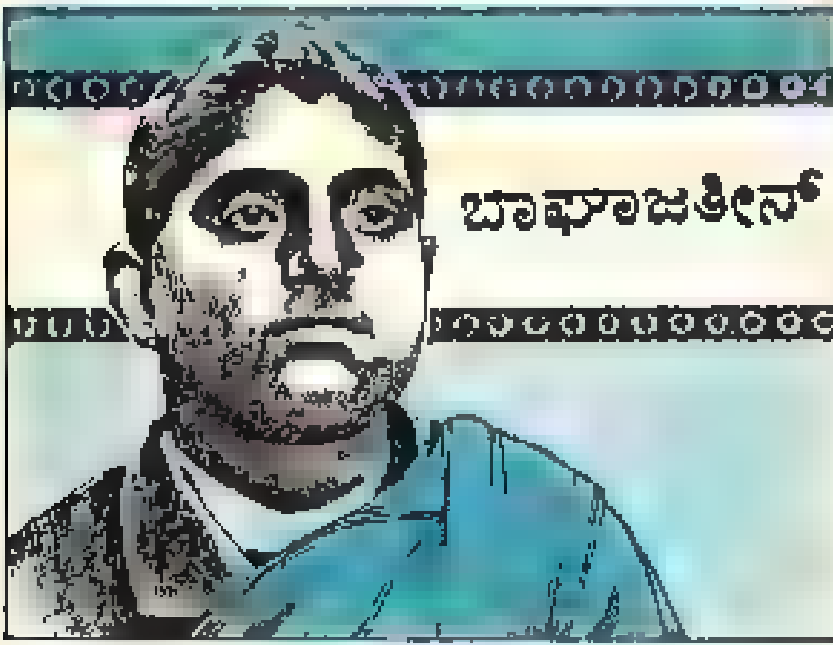
"ಮಹಾಪ್ರಭುಗಳೇ ಈ ಸಾರಿ ಬಂದ ಕಾಗದದಲ್ಲಿ
ಸ್ವಲ್ಪ ನಿಜವಿದೆ. ಕತ್ತಲೆಯಾದ ಮೇಲೆ ಇಬ್ಬರೂ
ಪುರುಷರೂ, ಒಬ್ಬಳು ಸ್ತ್ರೀಯೂ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿ
ದ್ದರು ತಾವು ಯಾತ್ರಿಕರೆಂದೂ ಸತ್ಯದಲ್ಲಿ ತಿಳಿಯುವೆ
ವೆಂದೂ ಹೇಳಿದರು. ಅಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳರ ಭಯವಿರುವುದ
ರಿಂದ ತಮ್ಮ ಹಣ ಆಭರಣಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಭದ್ರವಾಗಿಡು
ವಂತೆ ಹೇಳಿ ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟರು. ಆದರೆ ಸ್ವಲ್ಪ
ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಆ ಇಬ್ಬರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನೂ ಆ ಸ್ತ್ರೀಯೂ
ಒಂದು ತಾವು ಕೂಡಲೇ ಪ್ರಯಾಣ ಹೊರಡುವುದಿ
ದಾಗಿ ಹೇಳಿ ಹಣವನ್ನೂ ಆಭರಣಗಳನ್ನೂ

ಕೇಳಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಟುಹೋದರು. "

ವಿವೇಕವರ್ಮನು ಹೀಗೆ ಪೇಳುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ
ರಾಜಭಟರು ಒಬ್ಬ ಪುರುಷನನ್ನೂ, ಸ್ತ್ರೀಯನ್ನೂ
ಓಡಿದುಕೊಂಡು ಬಂದು, "ಮಹಾಪ್ರಭುಗಳೇ, ಇವ
ರಿಬ್ಬರೂ ವಿವರೀತ ಮೊತ್ತದ ಹಣವನ್ನೂ ಆಭರಣ
ಗಳನ್ನೂ ಅಡಗಿಸಿಕೊಂಡು ಅನುಮಾನವಾಗುವ ರೀತಿ
ಯಲ್ಲಿ ಓಡಿಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಓಡಿದು ಶೋಧನೆ
ನಡೆಸಿದವು. ಇವರು ಸುರೇಂದ್ರವರ್ಮನ ಅನು
ಚರರು. ವಿವೇಕವರ್ಮನನ್ನು ಹೆಗ್ಗಾದರೂ
ಉದ್ಯೋಗದಿಂದ ಕೇಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ದಾ
ರಂತೆ. ಮಹಾರಾಜರ ಕೋಪಕ್ಕೆ ವಿವೇಕವರ್ಮ
ರನ್ನು ಸಿಕ್ಕಿಸುವುದೇ ಅವರ ಉದ್ದೇಶವಂತೆ. ವಿವೇಕ
ವರ್ಮನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಹಣವನ್ನೂ ಆಭರಣಗಳನ್ನೂ
ಭದ್ರವಾಗಿಡಲು ಕೊಟ್ಟ ಮೇಲೆ, ಇವರಿಗೆ ಸುರೇಂದ್ರ
ವರ್ಮನಿಗೆ ಮೋಸ ಮಾಡುವ ಬುದ್ಧಿ ಹುಟ್ಟಿ ಹೀಗೆ
ಭದ್ರವಾಗಿರಿಸಿದ್ದನ್ನು ಅಪಹರಿಸಿ ಓಡಿಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ
ರಂತೆ. ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಇವರೇ ಒಪ್ಪಿದ್ದಾರೆ" ಎಂದನು.

ರಾಜನು ಸುರೇಂದ್ರವರ್ಮನನ್ನು ಕಠಿನವಾಗಿ
ಶಿಕ್ಷಿಸಿದನು. ವಿವೇಕವರ್ಮನಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ
ಗೌರವದ ಪದವಿಯೂ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ
ನೋಡಿದ ಮಾರ್ವತಿದೇವಿ ಭರ್ಮದೇವತೆಯನ್ನು
ಮೆಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಹೊರಟುಹೋದಳು.

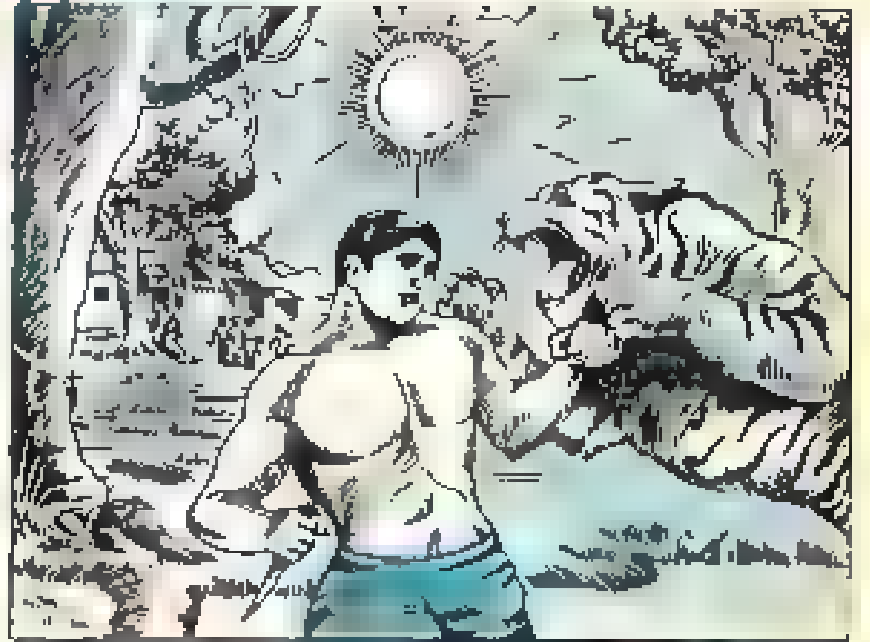

ಬಾಪಾಜೀನ

ಭಾರತ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಾಣಾಪಾಯಿ
ಮಾಡಿದ ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ದಕ್ಕಿಲ್ಲ, ಅಂತಹ
ಮಹಾವೀರರ ಗುಂಪಿಗೆ ಸೇರಿದ್ದವರು
ಬಾಪಾಜೀನ. ಇವರು ೧೮೮೯ ರಲ್ಲಿ ಬಂಗಾ
ಳದ ಒಂದು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದರು.

‘ಬಾಪಾ’ ಅಂದರೆ ಹುಲಿ, ಅವನಿಗೆ ಆ
ಟುಕು ಹೇಗೆ ಒಂದಿತೆಂದರೆ, ಒಂದು ದಿನ
ಒಬ್ಬ ಅಂತಹ ಗ್ರಾಮದ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು
ಯೂರು ಅವನ ಮೇಲೆ ಹಾರಿತು. ಅವನು
ಅವನು ಒಂದು ಚೂರಿನಿಂದಲೇ ಕೊಂದನು.
ಹುಲಿ ಅವನನ್ನು ತಿನ್ನವಾಗಿ ಗಾಯವಡಿಸಿ
ತಾದರೂ ರಾಕ್ಷಸರು ಹೇಳುವಂತೆ ಅವನು “ಕೀವಲ
ಅತ್ಮಭಲ” ದಿಂದಲೇ ಬದುಕಿ ಬಂದನು.

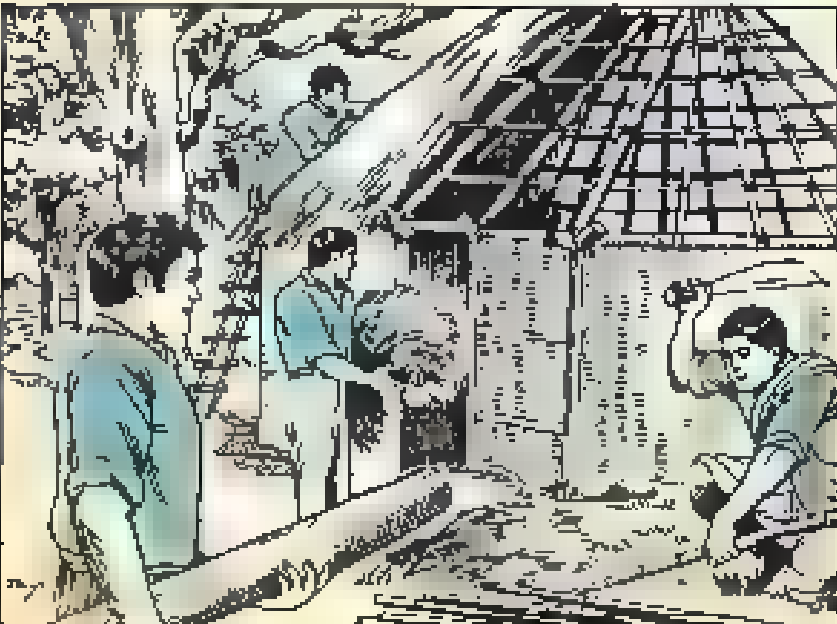

ಜತೀವನ ಕೆಲಸ ಹುಲಿಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದರಲ್ಲಿ
ಮುಗಿಯಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಸಿಂಹದೊಂದಿಗೆ
ಅಂದರೆ, ಈ ಮಹತ್ವದೇವತೆಯನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿದ
ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯಿಂದಾಗಿ ಹೋರಾಡ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು.
ಸ್ವಾಮಿ ವಿನೋಬಾನಂದರು, ಸಿಂಹ ಅರಸಿನಿಂದಲೂ
ಹೇಳಿದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಭಾವನೆಗಳಿಂದ ಉತ್ಸಾಹ
ಪಡೆದವನಾಗಿ, ಅವನು ವಿದೇಶಿ ಪಾಲಕರ ಮೇಲೆ
ಬಂಡಾಯವೇಳಲು, ಯುವಕರನ್ನು ರಹಸ್ಯ
ವಾಗಿ ಒಂದುಗೂಡಿಸಿದನು.

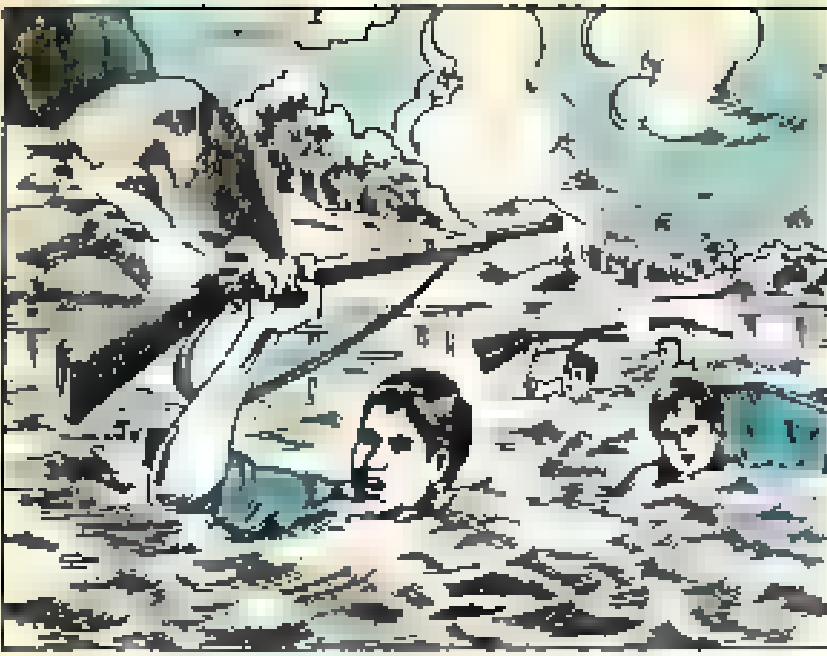

ಅವನು ಆ ಯುವಕರಿಗೆ ತಾಲೀಮು, ವ್ಯಾಯಾಮ, ತುಪಾಕಿ ಸುರಂಭದ ಮೊದಲಾದವನ್ನು ಕಲಿಸಿದನು. ಅವರೆಲ್ಲ ತಮ್ಮ ಜೀವನ ಕಾಲವನ್ನು ಭಾರತದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಅಂಕಿತ ಗೊಳಿಸಿದರು. ಅವರ ಗೋಧಾಚಾರ್ಯಗಳನ್ನು ತೀವ್ರ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸರ್ಕಾರವು ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಮಾಡಲು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ.

ಜತೀನನ್ನು ಬೆಳೆಸಿದರು. ಚಿತ್ರಕಲೆಗಳಿಗೆ ಗುರಿ ಮಾಡಿದರು. ಅವರ ಅವನು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹೋರಾಡಿದರಲ್ಲ. ಭಯಂಕರ ಕೆಲಸ ನಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ಅವನನ್ನು ಬಾರಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದರು ಅಸ್ತಿ, ಹಣ, ಸುಖಗಳ ಆಶೆಯನ್ನು ತೊರೆಸಿದರು. "ಜಾಯಿ ಮುಖ್ಯರಿಗೆ" ಎಂದು ಜತೀನ್ ಮೇಜಿಯನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಗುಡ್ಡಲು, ಮೇಜು ಒಡೆಯಿತು.

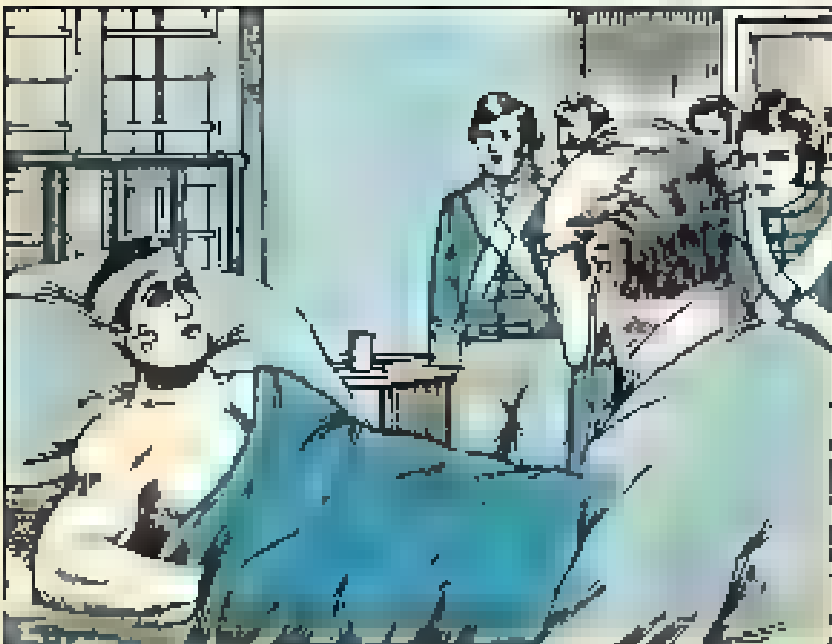

ಯಾವ ಅಪರಾಧವನ್ನೂ ಹೇರಲಾಗದೆ ಜತೀನನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಬಿಟ್ಟರು. ಇಷ್ಟರೊಳಗೆ ಅವನು ತನ್ನ ಅನುಚರರನ್ನು ಒಂಡಾಯಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಅಯುಧ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನು ತರಲು ಯೋಚಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಜಮೀನ್ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವನೆಂದಿತು. ಜತೀನ್ ತನ್ನ ಮೂವರು ಅನುಚರರೊಂದಿಗೆ ಕಪ್ಪಿವಡಾ ಎಂಬ ಒಂದು ಕುಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಬಾಲ್ಕೋರಿನ ಸಮೀಪವಿದ್ದ ಪುರಾತನ ರೇವಿನ ಪತ್ತಿರ ಅಯುಧಗಳ ಜಮೀನ್ ನೌಕರ ಒರುವುದನ್ನು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದನು.

ಅಲ್ಲಿಯ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ
ದಾಖೆಯಿರಬೇಕೆಂದು ಕೋಗದ ಶೀವಣಿ
ದರು. ಆದರೂ ಆ ಮುಂಜಿರು ತುಂಬಾ
ಗಟ್ಟು ಮಧುಗುಂಡು ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನು
ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಎದುರನ್ನು ಹಾಕಿದರು.

ಫೋರಿಯೂ ಕೈಕೂಡಾ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಾ
ಹಿಂದೂ ಮಂಚಿನ ದಿಕ್ಕಿನಿಂದ ಮೂಲೆ ಹುತ್ತಾಗ
ಮೇಲೆಯಲ್ಲಿ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧರಾದರು. ಅನೇಕ
ಗಂಟಿಗಳವರೆಗೆ ಮೋರಾಟ ನಡೆಯಿತು. ಆ
ನಾಲ್ವರು ದೀವರ ತುಂಬಾಕೆಗಳಿಗೆ ಅನೇಕ ತುಂಬಾ
ವೋಲಿಯರು ಆಹುತಿಯಾದರು. ಶರೀರದಲ್ಲಿ
ಶೀವರಶಕ್ತವಾದ ನಡೆದರೂ ಅವರು ಅದ್ವ
ಸಾರ್ಥಕ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಯ ಗುಂಡು ಮುಗಿ
ಯುವರೊಗೂ ಹೊರಾಡಿದರು.

ಅಯ್ಯ ಕೊನೆಗೆ ಅತೀನ ಸಕ್ಕಿಮೆ. ಅವರ
ಅದೆ ದಿನ ಕಾತ್ರಿಯೇ ಅವರ ಮೇಲೆ
ಮಾಡಿತು. ಅವರು ತನ್ನನ್ನು ಹಿಡಿದು
ರೊಂದಿಗೆ, 'ನನ್ನ ಅನುಚರರನ್ನು ಹಿಡಿದು
ಹಾಕಲು ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುವೆನು. ನಾನೇ
ಬಾಧ್ಯನು!' ಎಂದು 'ಛಾಡೋಯಿರೋ
ಗಿಲ್ಲಾ ಮಹಾಶಯರನ್ನು ನೋಡಿದೆ!' ಎಂದು
ಫೋರಿಯ ಕಪಿಪಾಡ ಸಹ ಛಾಡ್, ಛಾಡ್
ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಕೊನೆಯಾದ.

ಕಥಾ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ

ಈ ಕಥೆಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯನ್ನು ಇಟ್ಟು ಕೊ. ೨೫ ಗೆಲ್ಲಿರಿ!

?

ಕಿಚಿಯೋಮು ಎಂಬ ಜಪಾನಿನವನು ಒಂದು ದಿನ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕರೆದು, “ ಪಕ್ಕದ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಆನೆಯನ್ನು ಒಳಕ್ಕೆ ತಳ್ಳಲು ಸುತ್ತಿ ಕೇಳಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ. ನಮ್ಮ ಮನೆಯ ಒಂದು ಆನೆ ಇಪ್ಪುದ್ದ ಹೊರ ಬಂದಿದೆ. ಅದು ಒಹಳ ಅಪಾಯ!” ಎಂದ

ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ನೆರೆಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬರಿಗೈಯಲ್ಲಿ ತಿರುಗಿಬಂದು, “ ಪಕ್ಕದ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಆನೆ ಒಳಕ್ಕೆ ತಳ್ಳಿ ಹೊಡೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸುತ್ತಿ ಕೊಡುವಿರಾ ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ. ‘ಎಂಥಾ ಆನೆ? ಬಿದಿರಿನದಾ? ಕಬ್ಬಿಗೇದಾ? ಅಲ್ಲ ಕಬ್ಬಿಣದ ಆನೆಯಾ?’ ಅಂತ ಕೇಳಿದರು. ಕಬ್ಬಿಣದ ಆನೆಯೇ ಅಂದೆ. ‘ಹಾಗಾದರೆ ನಮ್ಮ ಸುತ್ತಿ ಕೆಡುವುದಿಲ್ಲವ? ಕೊಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ’ ಎಂದರು” ಎಂದಳು.

ಕಿಚಿಯೋಮು ಮುಖ ಸಿಂಡರಿಸಿ, “ ಆಬ್ಬಾ! ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಎಂತೆಂಥಾ ವಿಸುಕಾರಿ ಗಳಿದ್ದಾರೋ? ಸರಿ, ಮತ್ತೇನು ಮಾಡೋದು? ನಮ್ಮ ಸುತ್ತಿಯೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ” ಎಂದ.

★

★

★

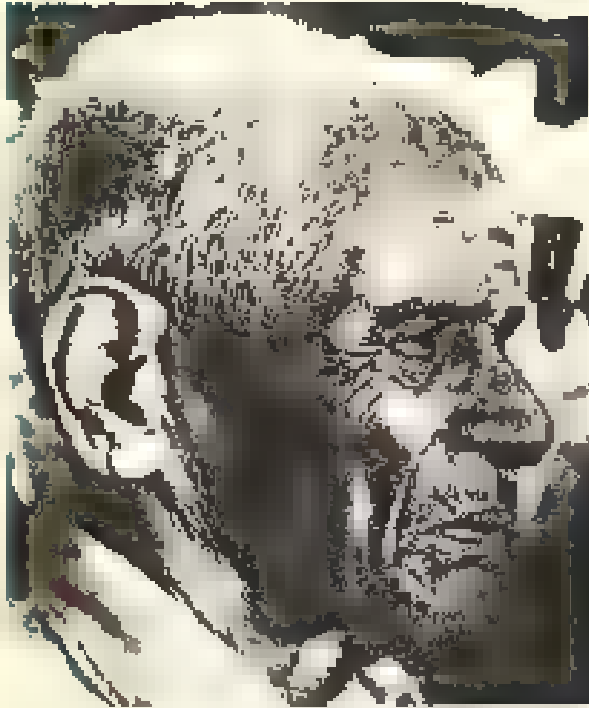
ಮೇಲಿನ ಕಥೆಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಹೆಸರನ್ನು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ, ಪೋಸ್ಟುಕಾರ್ಡಿನಲ್ಲಿಯೇ ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರು ವಿಳಾಸದೊಂದಿಗೆ ಬರೆದು “ ಕಥಾ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ” ಚಂದಮಾಮ, ೨ & ೩ ಆರ್ಕಾಟ್ ರೋಡು, ವಡಪಳನಿ, ಮದ್ರಾಸು - ೬೦೦೦೨೬ ಎಂಬ ವಿಳಾಸಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿರಿ.

ಇದು ಮಾರ್ಚ್ ೦೫ ರೊಳಗೆ ತಲಪಬೇಕು. ಅದರಲ್ಲಿ “ ಪೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ” ಬರೆದಿರಬಾರದು. ಫಲಿತಾಂಶ ೨೨ ಮೇ ಚಂದಮಾಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತದೆ.

ಜನಪ್ರಿಯ ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ಫಲಿತಾಂಶ ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ತ್ರ!

ಕಳುಹಿಸಿದವರು ಶ್ರೀಮತಿ ಸುಧಾನಂದಿಬಾಳೆ ಶಾಂತಿಸುಧಾಕರ್” ಕೊಳಲಿಗಿರಿ, ಉಡುಪಿ (ಪ. ಕ.)

ಫೋಟೋ ಶಿರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ :: ಬಹುಮಾನ ರೂ. ೨೫
ಗೆದ್ದ ಶಿರ್ಷಿಕೆಗಳು ೧೯೭೭ ಮೇ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತವೆ

A S. Anbukkarasu

A S. Anbukkarasu

- ★ ಮೇಲಿನ ಫೋಟೋಗಳಿಗೆ ಸರಿಹೊಂದುವಂತೆ ಒಂದು ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಾಗಲಿ, ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತಿರುವ ಎರಡು ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಾಗಲಿ ಶಿರ್ಷಿಕೆ ಬರೆಯಬೇಕು.
- ★ ಪೂರ್ವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಶಿರ್ಷಿಕೆಗಳು ನಮಗೆ ತಲಪಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ ಬಂದ ಶಿರ್ಷಿಕೆಗಳು ಪರಿಶೀಲಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ.
- ★ ನಮಗೆ ಬಂದ ಶಿರ್ಷಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದ ಒಂದು ಜತೆಗೆ ರೂಪಾ ೨೫ ಬಹುಮಾನ.
- ★ ಶಿರ್ಷಿಕೆಗಳನ್ನು ಫೋಸ್ಪೋರೈಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಬರೆಯಬೇಕು. ಅದರಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ವಿಷಯ ಬರೆಯಬಾರದು. ಎಳಾಣ: ಚಂದಮಾಮ ಫೋಟೋ ಶಿರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ, ಮದರಾಸು - ೬೦೦೦೨೨

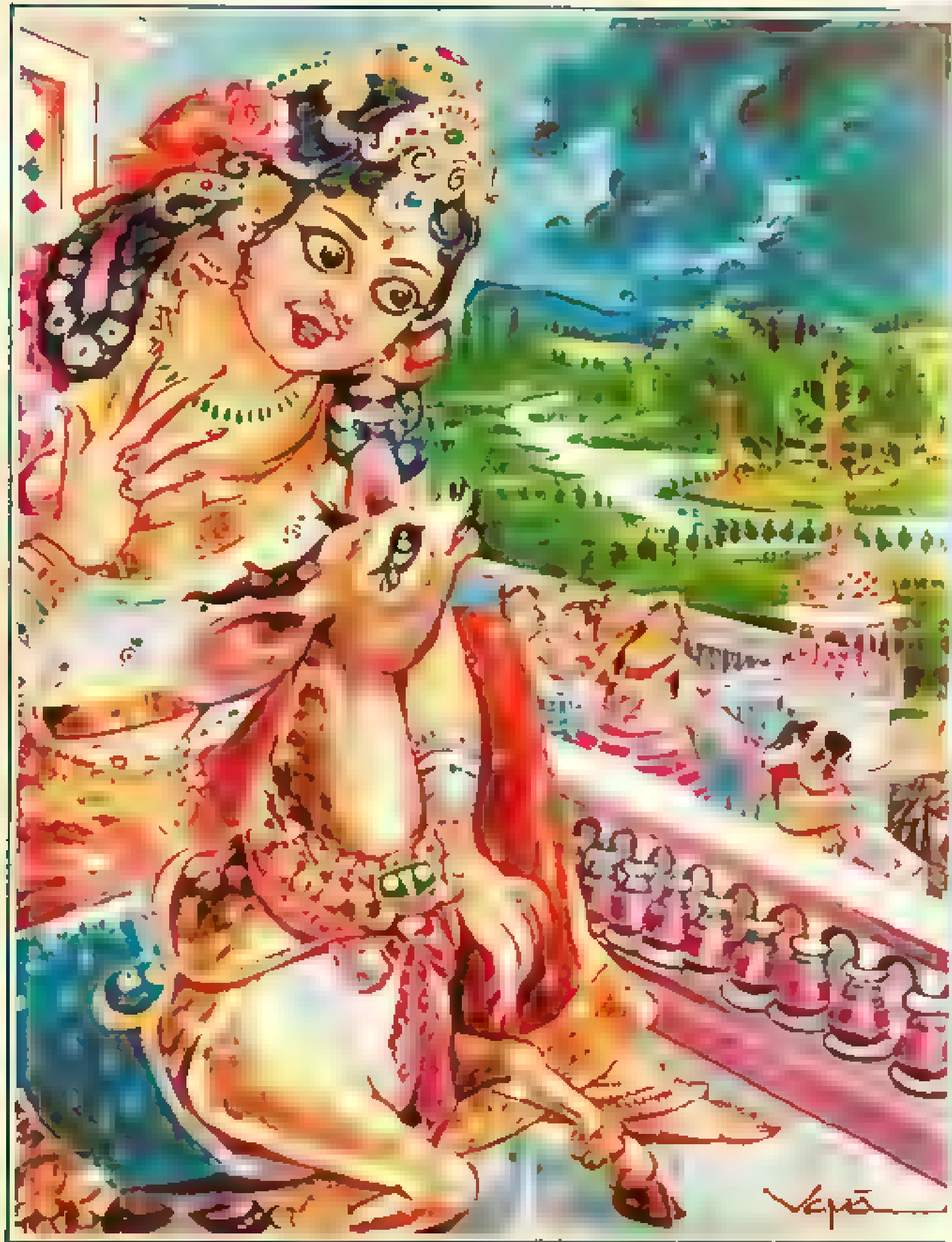
ಜನನದಿಯ ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ಫಲಿತಾಂಶ :

ನೊಂದಲನೇ ಫೋಟೋ: ಅಂಗಡಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ಹಣ ಬರುತ್ತೆ

ಎರಡನೇ ಫೋಟೋ: ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ಹಣ ಉಳಿಯುತ್ತೆ

ಕಳುಹಿಸಿದವರು ಬಿ. ಆರ್. ಅನ್ನಪೂರ್ಣ,

W/o. ಬಿ. ಎಸ್. ಹಿರಿಯಣ್ಣಯ್ಯ, ಉದಯ ಬಸ್ ನಿಲ್ದಾಣ, ಕಳಸ, ಚಿಕ್ಕಗಳೂರು.

೦೪

[ಜಲಪಾತದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿ ಬದಕಿ ಉಳಿದ ಜಯಶೀಲನೂ ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನೂ ಒಬ್ಬ ಕುಳ್ಳನನ್ನು ನರಭಕ್ಷಕ ವೃಕ್ಷದ ಹಿಡಿತದಿಂದ ಕಾಪಾಡಿದಳು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕುಳ್ಳಕೆ ಲಾಡೆ ಬಂದಳು. ಅವಳು ತಮ್ಮ ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲಿನಿಂದ ಕೋತಿಯಂತಹ ಬೃಹತ್ ಪ್ರಾಣಿಯೊಂದು ಅವರ ಕಡೆಗೆ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಬಂಡೆ ಕಲ್ಲನ್ನು ಎತ್ತಿ ಬಿಡುಗಡೆ.]

ಅದೃಷ್ಟವಶಾತ್ತಾಗಿ ಆ ದೊಡ್ಡ ಬಂಡೆಗಲ್ಲು ಜಯ ಶೀಲ ಮೊದಲಾದವರು ನಿಂತಿದ್ದ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಇಪತ್ತು ಮೂವತ್ತು ಅಡಿ ದೂರಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದುಬಿಟ್ಟಿತು. ಇವರಿಂದ ಆ ಪ್ರಾಣಿಗೆ ಗುರಿಯ ಸಾಧನೆ ಸಂಭವ್ಯವೆಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಯಿತು. ಅದಕ್ಕೆ ಆಘಾಸ ಮಾಡಿಸಿದ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಅವಸರದ ಬುದ್ಧಿಯಾಗಿರಬೇಕು.

ಜಯಶೀಲನೂ ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನೂ ಬೆಟ್ಟದ ತಲೆ ಮೀರಿ ಇನ್ನೂ ನಿಂತಿರುವ ಆ ಭಯಂಕರ ಪ್ರಾಣ ಕುನ್ನೂ, ಅದರ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಮನುಷ್ಯ ನೊಡನೆ ನೋಡುತ್ತ ಬಹಳ ಆತ್ಮರ್ಶಾಪಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ ಆ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಎಲ್ಲಿಯೋ ನೋಡಿರುವೆನೆಂಬ ನೆನಪು ಜಯಶೀಲನನ್ನು ಚುಚ್ಚಿ ಕೊಂಡೇ ಇದ್ದಿತು. ಅವನೊಬ್ಬ ತನ್ನ ಹಗೆಗಾರ ಸಂತಿದ್ದಾನೆ. ಎಲ್ಲಿ, ಎಲ್ಲಿಯೆಂದು ತೀವ್ರವಾಗಿ ನೆನ ಪನ್ನು ಕೆದರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರೂ ನೆನಪಿಗೆ ಬರಲೊಲ್ಲದು.

ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ದಫಾಲ್ಟನ ಆ ಬಂಡೆಗಲ್ಲು ಬಿದ್ದು, ಎಲ್ಲ ರನ್ನೂ ಹಾರಿ ಬೀಳಿಸಿ ಕೂಗಿಡಿಸಿತು. ಕುಳ್ಳ ಜನರೆಲ್ಲಾ ತಮ್ಮ ಟಗರು ವಾಹನಗಳನ್ನು ದೂರಕ್ಕೆ ಓಡಿಸಿ ನಿಂತರು. ಕುಳ್ಳ ರಾಣಿ ಕೂಡಾ ತುಸು ದೂರ ಸಾಗಿ ನಿಂತು, ಜಯಶೀಲನನ್ನು ನೋಡಿ, “ಮಹಾ

“ ಚಂದಮಾಯ ”

ಕಾಯರೇ, ಆ ಭಯಂಕರವಾದ ಗುಡ್ಡವನ್ನು ದೊಡ್ಡ ಸರವಾಸರವನ್ನು ನೋಡಿದಿರಾ? ಅದನ್ನು ಪಳಗಿಸಿದ ಆ ಮಹಾಕಾಯನೂ ನಮ್ಮನ್ನು ನಾನಾ ಹಿಂಸೆಗಳಿಗೆ ಒಳಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಕೆಳ್ಳವು ನಮಗೆ ಬಂದು ಹತ್ತು ಹನ್ನೆರಡು ದಿನಗಳಾದುವು. ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬೇಟೆ ಯಾಡಲು ಹೋಗಿದ್ದ ನಮ್ಮ ಪಾತಿಯ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿಯನ್ನು ಆ ಮಹಾಕಾಯನು ಕೊಂದುಹಾಕಿ ದ್ದಾನೆ ಕೂಡಾ. ಯಾವ ಕ್ಷಣವಾಗಲಿವೆಯೋ ನಮ್ಮ ಪಾತಿಯವರು ಈ ಕ್ರೂರನ ಸಹಾಯ ಕೇಳು ಕೊಂಡು ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ದಾಳಿ ಮಾಡಬಹುದು. ರಾತ್ರಿಹಗಲು "ಬೇಟೆ ಚಿಂತೆಯಾಯಿತು" ನಮಗೆ ಅವನನ್ನು ಹೇಗೆ ತೊಲಗಿಸುವುದೆಂದೇ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ." ಎಂದಳು.

ಜಯಹೀಲನಗೂ ಸಿದ್ಧ ಸಾಧಕನಗೂ ಈ ಗಡೇಕಾರಿ ರಾಣಿಯ ಮೇಲೆ ಕೌತುಕವಾಯಿತು. ಅವರ ರೂಪಾ ಕಾರಗಳ ಮುಟ್ಟಿಗೆ ಅವಳೂ ಅವಳ ಕತೆಯವರೂ

ಧೈರ್ಯ ಸಾಹಸಗಳನ್ನೆತ್ತಿದರು ಗೊತ್ತಾಗುವಂತೆ ಅವರ ಅವರ ಅಳವಿಗೆ ಎಸರಿದಂತಿರುವ ನೂರಾರು ಜನರೂ, ಅವರೊಂದಿಗಿರುವ ಮನುಷ್ಯರನ್ನೂ ಭಯಭ್ರಾಂತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಕುಳ್ಳಿಮನುಷ್ಯನಾದ ಕೆಳ್ಳಿಗೆ ಅವರೂ ದೊಡ್ಡ ದೈತ್ಯ ಹೆಚ್ಚಿವೆ.

"ಜಯಹೀಲಾ, ಆ ಸರವಾಸರದ ಕೆಳ್ಳಿಗೆ ಓಡಿಹೋಗಿರುವವನು ಕೆಮ್ಮು ರಾಜ್ಯದ ಒಬ್ಬ ಸಾಗರವಾಸವ್ವ? ಅವನ ನಡೆನುಡಿ ಪಾತಿಯವರನ್ನು ನೋಡುವಾಗ ನಾನೇನೋ ಸಂದೇಹವಾಯಿತು. ಸ್ವಲ್ಪ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡು!" ಎಂದ ಸಿದ್ಧ ಸಾಧಕ.

ಕೆಳ್ಳಿರಲ್ಲಿ ಜಯಹೀಲನಿಗೆ ಕೂಡಾ ಆ ವಾಸವನೇ ಆಗಿರಬೇಕೆಂಬ ಅನುಮಾನ ಆಯಿತು. ಅವರ ಅವನು ಹೃದಯ ಹಾಗೆ ಅರಣ್ಯದ ಬೆಟ್ಟಗಳನ್ನೂ, ಕಡಲಗಳನ್ನೂ ದಾಟಿ ಈ ಬರುವುದು ಸಾಧ್ಯವೆಂದು ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಆದ ಕಾರಣವಾದರೂ ಎಂದಿಗೂ ಅವನಿಗೆ? ಅವನು ಇನ್ನೂ ಬೃಂದಿರಬೇಕು.

ಜಯಹೀಲನು ಹೀಗೆ ಅಲೋಚಿಸಿಕೊಂಡು ಸರವಾಸರದ ಬರಿಯಲ್ಲಿರುವವನು, ವಾಸರ, ಕೆಳ್ಳಿಯ ಕುದಿಯಿಂದ ತಿವಿತಿವಿದು ಎನೋ ಕಂಡಂತೆ ಒತ್ತಾಯಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಸರವಾಸರವು ಕೂಡ ತೋಗಿ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿದ್ದ ಬಂಡೆಗಳನ್ನು ಮೇಲೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಕೆಳ್ಳಿ ಒಬ್ಬ ದೊಡ್ಡವನಾದ ಸುಲಭದಲ್ಲಿ ಎತ್ತಲು ಅದರಿದಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕಂಡಂತೆ ಅವನು ತಿವಿದು ಹಿಡಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

"ನೋಡಿದೆಯೋ ಸಾಧಕಾ? ಆ ಕ್ರೂರ ಮಗ ಬಂಡೆಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಬಿಡುಬಿಡು ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಈ ಹುಟ್ಟುಹಗಲಿನಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಗಳನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಒಬ್ಬ ಸುಲಭವೆಂದು ತೋಚಿತೆ ಕೂಡ ಆ ಮಡೆಯನಿಗೆ ಬಂದ ಎಂದು ಕೇಳಿ ಜಯಹೀಲನು ಗಡೇಕಾರಿ ರಾಣಿಯನ್ನು

ಗೆ ತಿರುಗಿ. "ಎನಮ್ಮಾ ಕುಟ್ಟರಾಗೇ, ನಿನ್ನ ಕಡೆ
ವರು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬೇಟೆಯಾಡಲು ಬಿಲ್ಲುಬಾಣ
ಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಾರವ್ವೆ? ಅಂತಹ ಬಿಲ್ಲು
ಬಾಣಗಳನ್ನು ಬೇಗನೇ ತರಿಸು. ಇವರ ಕಥೆ ತಿಳಿಸು
ಬೇ" ಎಂದನು. ಅವರ ಬಿಲ್ಲುಬಾಣಗಳು ತೀರ
ಕೃಷ್ಣವಾಗಿವರೆ ಅದರಿಂದ ಪ್ರದೋಷನವಿರಲಾರ
ದು ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು.

ಆ ಕುಳ್ಳ ಜಾತಿಯವರು ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಭಲ್ಲೆ
ದಳೇ ಬೇಟೆಯಾಡುತ್ತಾರೆ. ಬಿಲ್ಲುಬಾಣಗಳನ್ನು
ಪುಕ್ಕಡದೊಳಿಡುವುದು ಅವರ ಜಾತಿಯ ಕುಟ್ಟಕೆಯೇ
ತು. ಬಿಲ್ಲುಬಾಣಗಳು ಅವರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಿಜದ್ದಾ
ದ. ಭಲ್ಲೆ ಬಳಸುವುದರಲ್ಲಿ ನಿವೃಣಸಾದಮನಿಗೆ
"ಈ ಕುಳ್ಳ ಮಲ್ಲ" ನೆಂದು ಬಿರುದು ಕೊಡು
ತು. ಅದ್ವಿತತ್ವ ಯಾವ ಕುಳ್ಳ ಜಾತಿಯವ
ರೂ ಬಿಲ್ಲು ಹಿಡಿದನೆಂದರೆ ಅವನನ್ನು ಅವರಾಧಿ
ಪ್ಪಾಗಿ ಮಾಡಿ ಕ್ರೂರ ದಂಡನೆ ವಿಧಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.
ಅವರೇ ಅವರ ಸೇನಾ ನಾಯಕನಿಗೆ ಎಂದೋ
ದು ದಿನ ಅರಣ್ಯದಲ್ಲೊಂದು ಕಡೆ ದೊಡ್ಡದೊಂದು
ಮರವು ಬಾಣಗಳೂ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದುವು. ಅವು
ಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟು ಮನಸ್ಸು ಬಂದದೆ, ಅವನು
ಅವುಗಳನ್ನು ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದಂತೆ ರಹಸ್ಯವಾಗಿ
ಅು ಒಂದು ಕಡೆ ಅಡಗಿಟ್ಟಿದ್ದನು.

ಅಯ್ಯೋಲನು ಬಿಲ್ಲುಬಾಣಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದ
ನೋ ಮನು ಹೇಳುವುದೆಂದು ತಿಳಿಯದೆ ಕುಳ್ಳ
ಗೆ ತಮ್ಮ ಸೇನಾ ನಾಯಕನನ್ನು ನೋಡಿದಳು.
ಸೇನಾ ನಾಯಕ ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿ ತಟ್ಟನೆ
ಬಿಲ್ಲುಬಾಣ..." ಎಂದೇನೋ ಹೇಳಲು ಬಾಯಿ
ಬಿಟ್ಟು ಮರುಕ್ಷಣ ಮೌನವಾಗಿ ಮುಖ ತಿರುಗಿ
ಕಡೆ ನೋಡಿದಳು.

ಇದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ಸಿದ್ಧಸಾಧಕ. "ಎನಮ್ಮಾ,
ಯೋಧ! ಮಾತಾಡಲಿಕ್ಕೇ ಭಯವಡುವ

ದ ಮೂರು

ನೀನು ಸೈನಿಕರನ್ನೂ, ಟಗರು ವೀರರನ್ನೂ ಹೇಗೆ
ತಾನೇ ನಡೆಸುವಿಯೋ? ಹೇಳುವುದನ್ನು ಧೈರ್ಯ
ದಿಂದ ಹೇಳಬಾರದೆ?" ಎಂದನು.

ಈ ಅವಮಾನವೆಂದು ಮಾತಿನಿಂದ ಕಳ್ಳರ ಸೇನಾವತಿ
ಹೋದ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ಒಟ್ಟುಗೂಡಿಸಿಕೊಂಡವ
ನಾಗಿ. "ಮಹಾರಾಜೆ, ನಮ್ಮ ಜಾತಿಯವರು ಬಿಲ್ಲು
ಬಾಣಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಬಾರದೆಂಬ ನಿಯಮವಿದೆ
ಯವ್ವೆ? ಹಾಗಿದ್ದೂ ನಾನು ಸ್ವಲ್ಪ ನಿಯಮಕ್ಕೆ ಭಂಗ
ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ ಒಂದು ದಿನ ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಅನಾಥವಾಗಿ
ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಬಿಲ್ಲನ್ನೂ ಕೆಲವು ಬಾಣಗಳನ್ನೂ ನೋಡಿ,
ನಮಗಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಬೇರೆ ಯಾರಿಗಾದರೂ ಸಮಯಕ್ಕೆ
ಉಪಯೋಗವಾದೀತು ಎಂದೊಂದು ತಂದು ಮನೆ
ಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ಇದೊಂದು ಅವರಾಧವೇ
ಹೌದು. ಇನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಚಿತ್ತ!" ಎಂದನು.

ಕುಳ್ಳ ರಾಣಿ ಕಣ್ಣು ಕೆಂಪು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸೇನಾ
ವತಿಗೆ ಏನೋ ಹೇಳಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಜಯ

ಶೀಲನು ಕೈಯೆತ್ತಿ ಅವಳನ್ನು ಸುಮ್ಮನಿರಿಸಿ, "ಕುಟ್ಟು ರಾಣೀ, ನಿನ್ನ ಸೇನಾಪತಿ ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸವು ನಿನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ತಪ್ಪೇ ಅದರೂ ಅವನು ಸ್ವಾರ್ಥಕ್ಕಾಗಿ ಅದನ್ನು ಬಳಸಲಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಕ್ಷಮೆಗೆ ಅರ್ಹನಾಗುತ್ತಾನೆ, ಈ ಗುತೂ ಅವನು ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸ ಒಳ್ಳೆಯದಕ್ಕೇ ಆಗುವುದೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು. ಈಗ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯು ಚರ್ಚೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಶತ್ರುಗಳಾದ ಆ ಬಿಲ್ಲುಬಾಣಿಗಳನ್ನು ತರಿಸಿಬಿಡು. ಆ ನರವಾಹನರದ ಒಡೆಯರನ್ನು ನಿವಾರಿಸಬಹುದು. ಆ ಮೇಲೆ ನಾನೇ ನನಗೆ ತಕ್ಕದಾದ ಬಿಲ್ಲುಬಾಣಿಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸಿ ಆ ಮನುಷ್ಯನನ್ನೂ, ನರವಾಹನರನ್ನೂ ಹೇಗೆ ಹತ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂಬುದನ್ನೂ ನೀನೇ ನೋಡುವಿ." ಎಂದನು.

ಕುಳ್ಳರ ರಾಣಿ ಶಾಂತಳಾಗಿ ತನ್ನ ಸೇನಾ ನಾಯಕನನ್ನು ನೋಡಿದಳು. ಅದರ ಅರ್ಥವನ್ನರಿತು ಸೇನಾನಿ ತನ್ನ ಒಗರುವಾಹನವನ್ನು ಹಿಡಿಸಿಕೊಂಡು

ಹೋಗಿ, ಮರಗಳ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಮರೇ ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನರವಾಹನರವು ಮತ್ತೊಂದೂ ಗಲ್ಲನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟಿತು. ನಡುವಿಗೆ ಕಟ್ಟಿದ್ದ ಕಬ್ಬಿಣದ ಸರವಳಿಯನ್ನು ಮನುಷ್ಯನು ಕೋಪ ಕರ್ಕಶ ಸ್ವರದಿಂದ ಕತ್ತಿಯ ಹಿಡಿಯಿಂದ ಅದರ ಬೆನ್ನಿನ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿ ಕುಳಿತವಾದ ನರವಾಹನರವು ಅವನಿಗೆ ತೋರಿಸಿ ಹೆದರಿಸುತ್ತ ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ, ಬೀದಿ ಅವನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆಯೇ ಹಾಕಲು ಮುಂದೆ ಆಗ ಅವನು ಕತ್ತಿ ಮೊನೆಯನ್ನು ಅದರ ಅಂಚಿನಿಂದ ಹಿಡಿದು ಜೋರಾಗಿ ಕೂಗುತ್ತ ಹೆದರಿ

ಆ ಮನುಷ್ಯನ ಕೂಗನ್ನೂ ಹಾವಭಾವವನ್ನೂ ವಲನಗಳನ್ನೂ ಕೇಳಿಗಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿರುವ ಶೀಲನಿಗೆ ಅವನ ಗುರುತು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿತು ಅವನು ಸಂತೋಷದಿಂದೊಂದು ನೆಯ ಸಿಕ್ಕಾ ಹಾಕಿ, ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನನ್ನು ಕಣ್ಣು ಹಾರಿಸುತ್ತ, "ತಿಳಿಯಿತು ಸಿದ್ಧಸಾಧಕ, ಮನುಷ್ಯ ಯಾರೆಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಗಿಹೋಯಿತು ಅವನು ನಮ್ಮ ಅಮರಾವತೀ ನಗರದವನು. ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆದ, ಕೂರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ದೇಶ ಹೊರಟು, ನಿಮ್ಮ ಹಿರಣ್ಯಪುರವನ್ನು ತಲುಪಿ ಕಾಡುಮೇಡು ತಿರುಗುವಂತಾದುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವನೇ ಇವನು. ಆಗ ಇವನು ನಮ್ಮ ರಾಜ ಸೇನನ ಪತ್ತಿರ ಅಶ್ವದಳನಾಯಕನಾಗಿದ್ದ ಜೋರಿನವ! ಹೆಸರು ಕೃಪಾಣಜತ್ತು!"

ಜಯಶೀಲನ ವನಾದಿನಿಂದ ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನು ಆತ್ಮಾಶ್ಚರ್ಯವಡುತ್ತ, "ಹಾಗಾದರೆ ಇದು ಅದ್ಭುತವೇ ಸರಿ. ಅಮರಾವತೀ ನಗರವೆಲ್ಲಿ? ಕಾಡು ಪ್ರದೇಶವೆಲ್ಲಿ? ಇಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಹಳೆಯ ಹಾಗಾದರೆ ಈಗ ನೀನು ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಬಿರುವೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು

ಜಯಹೀಲನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಆ ಪಟ್ಟವನ್ನು
 ಉಡುತ್ತಾ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು, ಸಿದ್ಧಸಾಧಕ! ಅವನನ್ನು
 ಉದರೂ ಕೊಂದುಬಿಡಲಿಕ್ಕೆ ನನಗಿಷ್ಟವಿಲ್ಲ.
 ಇನ್ನೂ ಕೊಂದವನು ಯಾರೆಂಬುದು ಅವನಿಗೆ
 ಅಜ್ಞಾತವೇಕು. ಅವನಿಗೆ ಆ ನರವಾಸರಬೊಂದಿಗೆ
 ಇದ ಕೆಲಸವನ್ನೇ ಮಾಡಲಾ ಒತ್ತಾಯಿಸು
 ವಾಗ್ಗೆ ಅವಕ್ಕೆ ಕೋಪ ಉದಿಸಿದೆ. ಗುರಿ ನೋಡಿ
 ಒಳ್ಳೆಯ ಬಿಸುಡುವ ಸಾಧನೆ ಇನ್ನೂ ಅವಕ್ಕೆ
 ಇಲ್ಲ. ಅಪ್ಪರೊಳಗೆ ಅವನಿಗೆ ಅವಸರವೆಂದರೆ
 ಸಾಧಾರಣವಿರಬೇಕು ಅದಿಗ ಅವನ ಮೇಲೆ
 ಬಿಡ್ಡರೂ ಆತ್ಮರ್ಯಮೇನಿಲ್ಲ." ಎಂದನು.

ಜಯಹೀಲನು ಹೀಗೆ ಮೊತಾಡುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ
 ಆ ಸೇನಾಪತಿ, ಬಿಲ್ಲುಬಾಣಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತು
 ಬಂದು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಟಗರುವಾಹನದಿಂದಿಳಿದು.
 ತಂದವುಗಳನ್ನು ಜಯಹೀಲನ ಪಾದಗಳ
 ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟನು. ಜಯಹೀಲನು ಬಿಲ್ಲನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ
 ನೋಡಿದನು.

ದೃಢವಾದ ಬಿಲ್ಲು. ತೀಕ್ಷ್ಣವಾದ ಅರು ಬಾಣಗಳು !
 ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನು ಅವುಗಳನ್ನು ನೋಡಿ, "ಇನ್ನೇನು ?
 ಜಯಹೀಲಾ, ನಿನ್ನ ಶತ್ರು, ಆ ಕೃವಾಗಾದಿತ್ತನ್ನೂ
 ಆ ನರವಾಸರಕ್ಕೆ ಜತೆಯಾಗಿ ಪರಲೋಕಕ್ಕೆ ಕಳು
 ಹಿಸಿಬಿಡಬಹುದು ! ಮೊದಲು ನಿನ್ನ ಹೆಸರನ್ನು ಕೂಗಿ
 ಹೇಳಬಹುದು." ಎಂದನು.

ಜಯಹೀಲನು ನಕ್ಕು, "ಸಾಧಕಾ, ಇಷ್ಟೊಂದು
 ದೂರದಿಂದ ಆ ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಗುರಿ ನೋಡಿ ಬಾಣ
 ದಿಂದ ಹೊಡೆಯುವುದು ಸುಲಭವೆಂದುಕೊಂಡೆಯಾ?
 ಇವು ಸಾಧಾರಣ ಬೇಟೆಯ ಬಾಣಗಳಿವು. ಇಂದ್ರಾಸ್ತ್ರ
 ನಾಗಾಸ್ತ್ರಗಳೇನಲ್ಲ!" ಎಂದನು.

ಇಪ್ಪರಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟಿರ ಕಲೆಯಲ್ಲಿರುವ ಆ ನರವಾಸರವು
 ತುಂಬ ರೋಷದಿಂದ ಕೆರಳಿಬಿಟ್ಟಿತ್ತು. ನರ ಮತ್ತು
 ನರವಾಸರಗಳಬೊಂದು ಹೋರಾಟದ ಗಲಭೆ! ಅದು
 ತನಗೆ ವಾರ ಕಲಿಸುವವನ ಮೇಲೆಯೇ ತಿರುಗಿಬಿದ್ದು
 ಬಂಡೆಗಲ್ಲಿನಿಂದ ಅವನನ್ನು ಹೊಡೆಯಲಿಕ್ಕೆ ನೋಡು
 ವುದೂ, ಅವನು ಶಕ್ತಿಯ ಮೊನೆಯಿಂದ ಅವನ್ನು

ಚುಚ್ಚುವುದೂ, ಅದು ಆಚೆಗೂ ಈಚೆಗೂ ಹಾರುವುದೂ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ನಾಲ್ಕೈದು ಮಂದಿ ಕುಳ್ಳಿ ಜನರು ಬಂದರು. ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ ಕೃಪಾಣಜತ್ತುವಿಗೆ ಧೈರ್ಯವಾದವರು ಅವರಿಗೆ ಸನ್ನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದನು. ಅವರ ಕೈಗಳಲ್ಲಿ ಹಗ್ಗವಿದ್ದಿತು. ಅವರು ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದು ಹಗ್ಗವನ್ನು ಬೀಸಿ ನರವಾನರರ ಕಾಲುಗಳನ್ನೂ ಕೈಗಳನ್ನೂ ಉರುಳಿಸಿದ ಬಂಧಿಸಿ ಬಿಟ್ಟರು. ನರವಾನರವು ಬುಡೆಯ ತುಂಡನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಮೆಲಿತ್ತ. ಇನ್ನೂ ಹೋರಾಡುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು.

ಇವರನ್ನು ತಯಾರಿಸಿ ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ ಉತ್ಸಾಹವನ್ನೂ ಹೇಗೆ ಹತ ಮಾಡುತ್ತಾ "ಅಯ್ಯೋ, ಆ ಭಯಂಕರ ನೋಡುವೆ." ಎಂದನು. "ಒಳ್ಳೇ ಸಮಯ. ಗುರಿ ಕುಳ್ಳರ ರಾಣಿ ಶಾಂತಳಾಗಿ ತಿ" ಎಂದನು.

ನನ್ನು ನೋಡಿದಳು. ಅದರ ಹೌದು ಹೌದೆಂದು ಸೇನಾನಿ ತನ್ನ ಬಗರುವಾಹನವನ್ನು ಕುಳಿಸಿಗಿಂತಲೂ

ನರವಾನರಕ್ಕೇ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಹೆದರುತ್ತೇವೆ. ಆ ಭಯವನ್ನೊಂದು ಪರಿಹರಿಸಿಬಿಟ್ಟರೆಂದರೆ, ಜಾತಿ ಅಹಂಕಾರದಿಂದ ನಮ್ಮನ್ನು ನಾಶ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ದುಷ್ಟ ಗಡೇಗುಡ್ಡನನ್ನೂ ಅವನ ಅನುಯಾಯಿಗಳನ್ನೂ ಒಂದೆರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲೇ ನಿರ್ನಾಮ ಮಾಡಬಿಡಬಲ್ಲೆವು" ಎಂದಳು.

ಅಷ್ಟು ದೂರದಿಂದ ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಗುಲಿಯಿಟ್ಟು ಜಾಣಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡುವುದು ಸುಲಭವೆಂದು ಜಯಶೀಲನಿಗೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಸುಲಭವೆಂದು ಅಪ್ಪಾಂತ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುವ ಸಂಗತಿ ಶತ್ರುಗಳ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಕೃಪಾಣಜತ್ತುವಿಗೆ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಏನಾದರೂ ಮಾಡಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡನು. ಯುದ್ಧಾರಂಭವನ್ನು ಮೀರಿದಂತಾಗಬಾರದೆಂಬ ಯೋಚನೆಯಿಂದ ಅವನು ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಎತ್ತರವಾದ ಬುಡೆಯ ಮೇಲೆ ನಿಂತು ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಿ ಕುಣಿಸುತ್ತ, "ಎಲೆ ನೀಚನೇ! ಕೃಪಾಣಜತ್ತು! ಇಕೋ, ನನ್ನ ನೋಡು! ನಾನು ಜಯಶೀಲ! ಬುದಿದ್ದೇನೆ" ಎಂದು ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದ.

ಅವನ ಕೂಗನ್ನು ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲಿನವರು ಕೇಳಿಕೊಂಡಂತೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಕೃಪಾಣಜತ್ತುವಿನಿಂದ ಉಳಿದ ಕಳ್ಳರು ಸೇರಿ, ಆ ನರವಾನರವನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕೊಲ್ಲಲು ಉರುಳಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಕೃಪಾಣಜತ್ತುವಾನರದ ನಡುವಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಕಬ್ಬಿಣದ ಸರವಳಿಯ ಬಲವಾಗಿ ಆಡಿಸಿ ಹಿಂದಕ್ಕೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದ. ಕೂಗುತ್ತಾ ಅದರ ಕಾಲು ಕೈಗಳಿಗೆ ತಗಲಿಸಿದ ಹಗ್ಗವು ಮುಂದಕ್ಕೂ ಹಿಂದಕ್ಕೂ ಎಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರನ್ನು ಕಚ್ಚಲು ನೋಡುತ್ತ, ಭಯಂಕರ ಕೂಗುತ್ತ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೆಣ್ಣುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಕೂಗು ಗುರಿಯಿಟ್ಟು ಏನನ್ನು ಹೊಡೆಯಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಕತ್ತಿ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ನಿಂತಿದ್ದ ಜಯಶೀಲನು

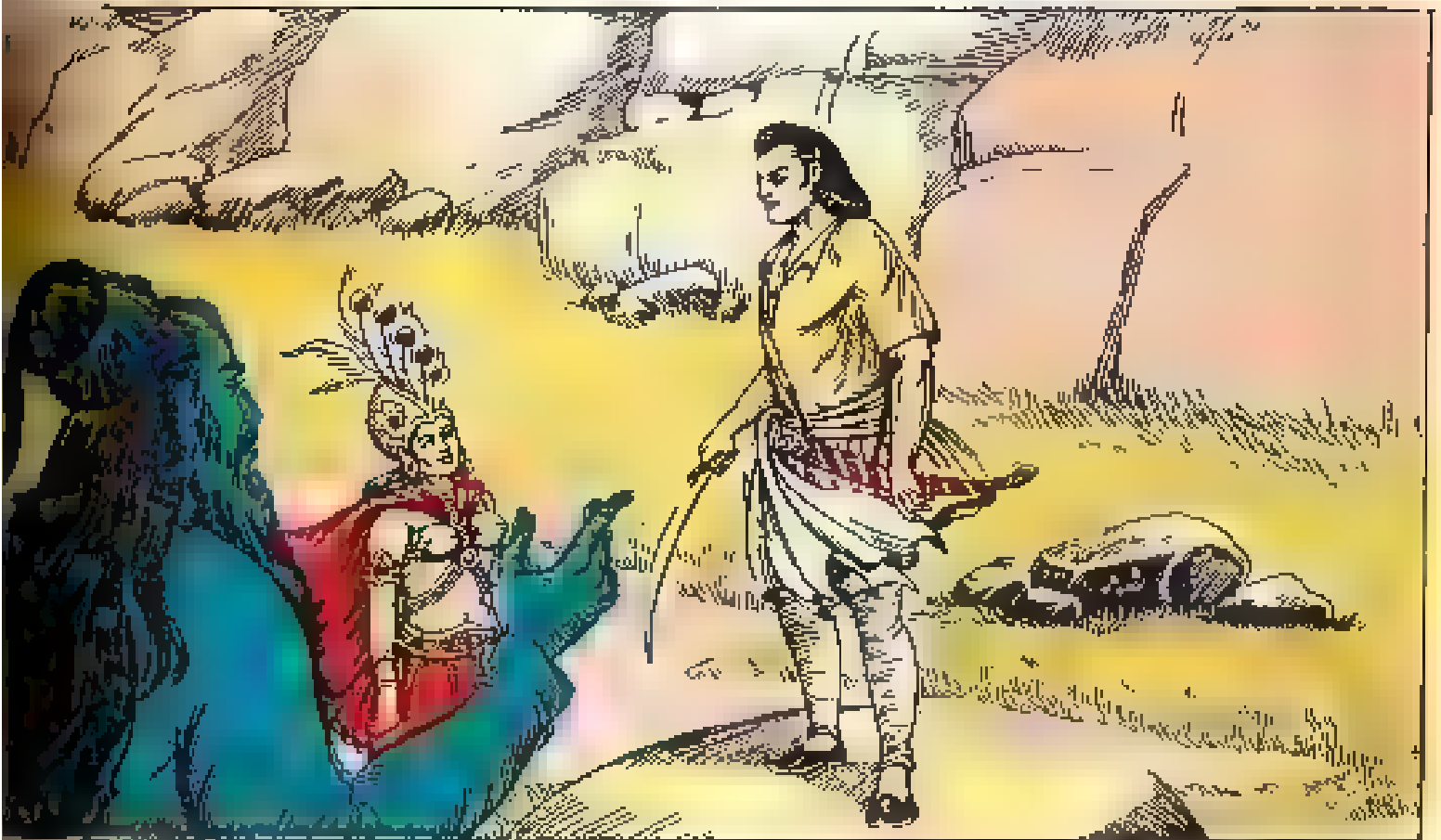
ಬೃಹಸ್ಪತಿಗಳು, ಕುಳ್ಳರ ರಾಣಿಯೂ ಬಂದರು. ಬೃಹಸ್ಪತಿಗಳು ಜಯಶೀಲನ್ನು ಕುರಿತು, “ಇದೇಕೆಲ್ಲಿ ನಿಂತಿರುವೆ? ರಾಣಿಯೂ ಆಕೆಯ ಸೈನಿಕರೂ ಕುಳ್ಳರನ್ನು ಹತ ಮಾಡಲು ಇದೇ ತಕ್ಕ ಸಮಯ ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ನರವಾನರವನ್ನು ಹೆಗ್ಗದಿಂದ ಎತ್ತು ಎಳೆಯುತ್ತಿರುವವರಲ್ಲಿ ರಾಣಿಯ ಮುಖ್ಯ ಕುಳ್ಳಗಳಾಗಿದ್ದ ಗಡೇಗುಡ್ಡ ಎಂಬವನೂ ಅಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ. ಅಲ್ಲಿರುವ ಕುಳ್ಳರ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಹದ್ದಿನ ಗರಿಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡ ಕುಳ್ಳ, ರಾಣಿಸುಳ್ಳನೆಯೇ? ಅವನೇ ಗಡೇಗುಡ್ಡ. ಈ ರಗಳೆಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಒತ್ತರವಾರ.” ಎಂದನು.

ಜಯಶೀಲನು ಬೆಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರನ್ನೂ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡಿದನು. ಅವರಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧ ಕುಳ್ಳನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಹದ್ದಿನ ಗರಿಯ ತಲೆಯವನೊಬ್ಬನಿದ್ದ. ಅವನೇ ಗಡೇಗುಡ್ಡನೇನು? ಅವನು ಈ ಗಡೇಕಾರೀ ರಾಣಿಗೆ ತತ್ಪ್ರವಾಗಿದ್ದರೂ ಜಯಶೀಲನಿಗೂ ಅವನಿಗೂ ಯಾವ ಸಂಬಂಧವಿದೆ? ಏನು

ತತ್ಪ್ರವವಿದೆ? ಅವನ ಶತ್ರುವೆಂದರೆ ಆ ಕೃಪಾಣಿ ಜಿತ್ತು ಮಾತ್ರ. ನರವಾನರ ಪ್ರಾಣಿಯ ಮೇಲೆಯೂ ಅವನಿಗೇನೂ ವೈರವಿಲ್ಲ. ತಾನು ಬಾಣ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡುವುದಾಗಿದ್ದರೆ ಅವನೊಬ್ಬನನ್ನೇ ಹೊಡೆಯಬೇಕಾದುದೆಂದು ಜಯಶೀಲನು ಅಂದುಕೊಂಡನು.

ಅವನು ಬಿಲ್ಲುಬಾಣಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಹಿಂದಿರುವವರನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ನೋಡಿದನು. ಟಗರು ಸವಾರರಾದ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಕುಳ್ಳ ವೀರರೂ, ಅವರ ಹಿಂದೆ ಭಲ್ಲೆಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿರುವ ಕುಳ್ಳ ಸೈನಿಕರೂ ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ಎರಿ ಹೋಗಲು ಸಿದ್ಧರಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದರು.

ಜಯಶೀಲನು ಕುಳ್ಳರ ರಾಣಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, “ರಾಣಿ, ನಿಮ್ಮವರೆಲ್ಲಾ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧರಾಗಿರುವಂತಿದೆ. ನಾನು ಒಂದೇ ಬಾಣದಿಂದ ನರವಾನರವನ್ನೂ, ಆ ಮನುಷ್ಯನನ್ನೂ ಕೊಂದುಬಿಡುವೆನೆಂದು ಭಾವಿಸಿಬಿಡಬೇಡ. ನನ್ನದೊಂದು ಬಾಣ ಹಾರಿದ ಕೂಡಲೇ ಅದು ಯಾರಿಗೆ ತಗಲುವುದೋ ಹೇಳ

ಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂತೂ ಬಾಣ ಬಿದ್ದ ಕೂಡಲೇ ಶತ್ರುಗಳು ತಕ್ಕ ಜಾಗೃತೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅವರೊಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧ ಮಾಡಲು ಇದು ಒಳ್ಳೆಯ ಸಮಯ ಹೌದೋ ಅಲ್ಲವೋ ಒಂಬುದನ್ನು ನೀನೇ ಆಲೋಚಿಸು." ಎಂದನು.

ಕುಳ್ಳರ ಶಾಣಿ ತನ್ನ ಸೇನಾಪತಿಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಹೇಗೆಂದು ತಿಳಿಯಲು ಅವನ ಮುಖ ನೋಡಿದಳು. ಆ ಕುಳ್ಳ ಸೇನಾಪತಿ ತನ್ನ ಟಿಗರುವಾಹನದ ಮೇಲೆ, ಬಹು ರೀವಿಯಿಂದ, ಭಲ್ಲೆಯನ್ನೆತ್ತಿ ಕುಣಿಸುತ್ತ ಜಯ ಶಿಲನೊದಿಗೆ "ಅಯ್ಯಾ, ನೀವು ಆ ದುಷ್ಟರ ಗುಂಪಿಗೆ ಒಂದು ಬಾಣ ಹೊಡೆಯಿರಿ ಸಾಕು. ಇಷ್ಟರ ವರೆಗೂ ನಮ್ಮ ಶತ್ರುಗಳು ಭಲ್ಲೆಯ ಹೊಡೆತ ಎಂತಹದೆಂದು ಮಾತ್ರ ತಿಳಿದಿದ್ದಾರೆ. ಬಾಣದ ಏಟು ಹೇಗೆಂಬುದನ್ನು ಅರಿಯಲು ನಿಮ್ಮ ಬಾಣ ಹೋಗಿ ತಾಗಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವರು ಭೀತಿಯಿಂದ ತತ್ತರಿಸಿ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಅದನ್ನು ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ನಾವು ದಾಳಿ ಮಾಡಿ ಅವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಆ ಬೆಟ್ಟದ ಆಚೆ ವರೆಗೂ ಪುಡಿ ಹಾರಿಸಬಿಡುತ್ತೇವೆ. ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದರೆ ಅವರ ಪಾಳ್ಯದ ಮೇಲೂ ಬಿದ್ದು ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚಿಬಿಡುತ್ತೇವೆ" ಎಂದನು.

"ಆದರೆ, ಅಪ್ಪಾ, ಸೇನಾಪತಿಯೇ, ನಿನಗಿರುವ ಉತ್ಸಾಹದಭರದಲ್ಲಿ ಕತ್ತಿ ಹಿಡಿದ ಮನುಷ್ಯನನ್ನೂ

ಆ ನರವಾಸರವನ್ನೂ ಮರೆತುಬಿಟ್ಟ ಹಾಗಿದೆ. ಆದರೆ, ನಿನ್ನ ಶಕ್ತಿಯನ್ನೂ, ನಿನ್ನ ಕಡೆಯವರ ಶಕ್ತಿಯನ್ನೂ ನೋಡಬೇಕೆಂದು ಬಹಳ ಆಸೆಯಾಗಿದೆ ನನಗೆ. ಎಂದೂ ಜಯಶೀಲನು ಬಿಲ್ಲನ್ನು ಎತ್ತಿದನು.

ಆಗ ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನು ತನ್ನ ಶೂಲವನ್ನೆತ್ತಿ, "ಜೈ ಮಹಾಶಾಳಾ! ಇದು ಒಳ್ಳೆಯ ಸಮಯ! ಜಯಶೀಲಾ! ಬಾಣ ಹೊಡಿ. ನರವಾಸರವು ಆ ಕುಳ್ಳ ದೂದಿ ಬೀಸಿದ ಹಗ್ಗದ ಕಟ್ಟನ್ನು ಕಡಿದುಕೊಂಡು ಒಬ್ಬ ಕುಳ್ಳನನ್ನು ಆಮಂಕಿ ಹಿಡಿಯಿತು." ಎಂದ ಕೂಗಿದನು.

ಜಯಶೀಲನು ಬಾಣವನ್ನು ಬಿಲ್ಲಿಗೆ ಸಂಧಿಸಾಣೆಲೆದು ನರವಾಸರಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಿಟ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನ ಸಿದನು. ಬಾಣವು ರಿವ್ವನೆ ಹೋಗಿ ನರವಾಸರ ಸೊಂಟಕ್ಕೆ ಹೊಕ್ಕು. ಅದನ್ನು ಅಷ್ಟತ್ತರಕ್ಕೆ ಹಾಕಿ ಕೆಡವಿತು. ಅದು ಒಮ್ಮೆಗೇ ಭೀಕರವಾಗಿ ಆರಂಭಿಸಿ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕುಳ್ಳನನ್ನು ಕೆಳಕ್ಕೆ ಕುಕ್ಕಿ ತಾನೂ ಬೀಳಿ.

ಕೆಳಕ್ಕೆ ಕುಕ್ಕಲ್ಪಕುಳ್ಳನು ಕಿರುಚುತ್ತ ಹಾರಿಕೊಂಡು ಬೀಳುವಾಗ, ಕುಳ್ಳರ ಸೇನಾನಾಯಕನು ತನ್ನ ಅಜರರಿಗೆ ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿದನು. ತತ್ಕ್ಷಣವೇ ಟಿಗರು ರಾವುತರೂ, ಕಾಲಾಳುಗಳೂ ಕೇಕೇ ಹಾರುತ್ತ, ಕುಳ್ಳಗಳನ್ನು ಕುಣಿಸುತ್ತ ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಏರಿ ತೊಡಗಿದರು (ಮುಂದುವರಿಯುವುದು)

March 1977

ವಿಶ್ವದ್ವಯಮಾನ

ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಹೋದ ರಾಮನಿಗೆ ವಿಭೀ
 ಇವರು ಹೇಳಿದ ಮಾತುಗಳೊಂದೂ ಕಿವಿಯೊಳಗೆ
 ಇಳಿದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಅವನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ
 ಒಲೆ ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ನಿಗ್ರಹಿಸಿಕೊಂಡು, ವಿಭೀಷಣನ
 ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿದ. "ವಿಭೀಷಣಾ, ನೀನೇನೋ ಹೇಳಿದ
 ಮಾತು? ನನಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ.
 ಏನನ್ನೇ ಹೇಳಿದ್ದೀಯೆ?" ಎಂದನು. ವಿಭೀಷಣನು
 ಹೇಳಿದನು

"ರಾಮಾ, ನೀನು ಕಾರಣವೇನಿಲ್ಲದೆ ದುರಯಸುತ್ತ
 ಮರಣ ಮನೆಯವರನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನಮಗೂ
 ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಹೀಗಾಗುವುದರಿಂದ ಸಂತೋಷ
 ಅನುಭವಿಸಿ ನಿನ್ನ ಶತ್ರುಗಳೇ. ರಾಕ್ಷಸರನ್ನು ಕೊಲ್ಲು
 ಮರಿಸಿ ಸೀತೆಯನ್ನು ಮತ್ತೆ ತಂದಾ ಕೊಳ್ಳುವುದೂ
 ಉದ್ದೇಶವೆಂಬುದು ನಿಜವಾಗಿರುವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ
 ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡೆಮಾಡು. ಲಕ್ಷ್ಮಣನನ್ನು
 ಸೇವಿಸಿಕೊಂಡಿರಿಗೆ ನಿಕುಂಭಿಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸು.
 ಜಿತ್ತವಿರೋಧನೆ ಯುದ್ಧ ಮಾಡಿ ಅವನನ್ನು

ಕೊಲ್ಲಲಿಕ್ಕೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣನಿಗೆ ಹೇಳು. ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು
 ಮುಖ್ಯವಾದುದೊಂದು ಹೋಮವನ್ನು ಮಾಡಲು
 ನಿಕುಂಭಿಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾನೆ ಅವನು ಆ ಹೋಮ
 ವನ್ನು ಪೂರ್ತಿ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟನೆಂದರೆ ನಮಗೆಲ್ಲರಿಗೂ
 ಸಾವು ತಪ್ಪದು. ಅದು ಬ್ರಹ್ಮದೇವನು ಇಂದ್ರ
 ಜಿತ್ತವಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ ವರ. ಅವನ ನಿಕುಂಭಿಗಳಾಗುವ
 ಪೂರ್ತಿಯಾಗದಂತೆ ಅಡ್ಡ ತಗಲುವವನ ಕೈಯಲ್ಲಿಯೇ
 ಅವನ ಮರಣವೆಂದು ಬ್ರಹ್ಮಶಾಸನ. ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು
 ಸತ್ತುಬಿಟ್ಟರೆಂದರೆ ರಾಮನೂ ಉಳಿದವರೂ ಸತ್ತ
 ಹಾಗೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ಈಗ ತ್ವರೆ ಮಾಡಬೇಕು"

ಕೂಡಲೆ ರಾಮನು ಲಕ್ಷ್ಮಣನೊಂದಿಗೆ ಇಂದ್ರ
 ಜಿತ್ತವನ್ನು ಕೊಂದುಬರುವಂತೆ ಹೇಳಿದನು.
 ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ಬಲವಾದ ವಾಸರ ಸೈನ್ಯವನ್ನೂ ಭಲ್ಲೂ
 ಕರ ಗುಂಪನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಸಿದ್ಧನಾದನು
 ನಿಕುಂಭಿಗಳೆ ದಾರಿ ತೋರಿಸಲು ವಿಭೀಷಣನೂ
 ಹೊರಟನು ಲಕ್ಷ್ಮಣನ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಹನುಮಂತನೂ
 ತಾನಾಗಿ ಹೊರಟನು.

೨೫. ಇಂದ್ರಜಿತ್ತವಿನ ಮರಣ

ಈ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ಬಂಗಾರದಿಂದ ಅಲಂಕರಿಸ್ತಟ್ಟ ಧನುರ್ಬಾಣಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದಿದ್ದನು. ಅಭೀಷಯಿಸುವಂತಹ ಕವಚವನ್ನು ತೊಟ್ಟಿದ್ದನು. ವಿಘ್ನೇಶನು ಕೂಡಾ ಒಕ್ಕೆಯ ಬಿಲ್ಲಿನಲ್ಲು. ಬಾಣಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಹೀಗೆ ಅವರೆಲ್ಲ ಬೆಳಗಿನ ಹೊತ್ತಿಗೆ ನಿರೂಪಣೆಯನ್ನು ತಲಪಿದರು. ದೂರದಲ್ಲಿ ವ್ಯೂಹವಾಗಿ ನಿಂತಿರುವ ರಾಕ್ಷಸ ಸೇನೆ ಅವರಿಗೆ ಕಾಣಿಸಿತು.

ವಿಘ್ನೇಶನು ಲಕ್ಷ್ಮಣನಿಗೆ ಆ ರಾಕ್ಷಸ ಸೇನೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತ, "ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು ಆ ರಾಕ್ಷಸರ ಕೋಟೆಯ ನಡುವಿನಲ್ಲಿ ಹೋಮ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಅದು ಪೂಜೆಯಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ನಮ್ಮ ಬಾಣರ ಸೇನೆ ಈ ರಾಕ್ಷಸ ಸೇನೆಯನ್ನು ಚೆರರಿಸಿ ನಾಶ ಮಾಡಲಿ. ನೀನು ಈ ಭಾಗದ ಸೇನೆಯನ್ನು ಭೇದಿಸು. ಆಗ ಹೋಮ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು ಎನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳುವನು. ನೀನು ಪೂಜಾ

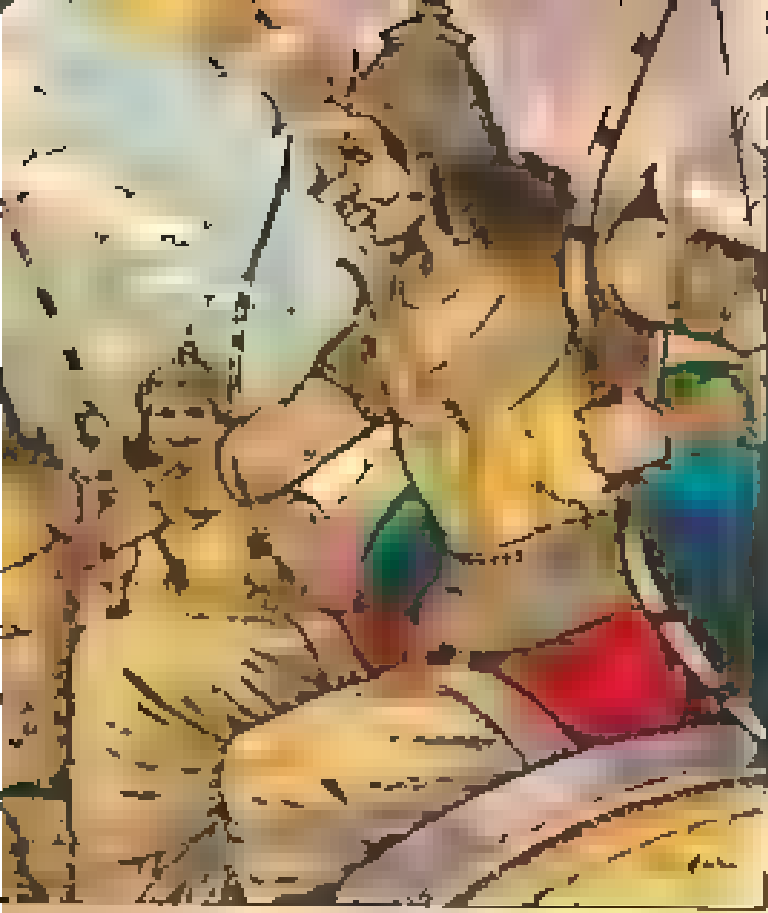
ಸಾಧನವನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿ ಯುದ್ಧ ಮಾಡಿ. ಯಾದರೆ ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು ಸಾಯುವನು. ಇನ್ನೆ ಕೈಯಲ್ಲೇ ಅವನಿಗೆ ಮರಣ." ಎಂದನು.

ಕೂಡಲೇ ವಾನರರು, ಭಲ್ಲೂಕಗಳೂ, ಲಕ್ಷ್ಮಣ ರಾಕ್ಷಸರ ಸೇನೆಯ ಮೇಲೆ ಒಕ್ಕೆಯ ರಥವನ್ನು ದಾರುಣವಾದ ಯುದ್ಧವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ. ಹೀಗೆ ಎದ್ದ ದೊಡ್ಡ ಕೋಲಾಹಲವು ಇಂದ್ರಜಿತ್ತನ ಹೋಮ ರಕ್ಷೆಯನ್ನು ಭಗ್ನಮಾಡಿತು. ತನ್ನ ಸೇನೆಯಲ್ಲಿ ಎದ್ದ ಹಾಹಾಕಾರಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಇಂದ್ರಜಿತ್ತ ಹೋಮವನ್ನು ಅರ್ಧದಲ್ಲೇ ಬಿಟ್ಟು ಎದ್ದು ಬಂದ. ಬೇಕಾಯಿತು ಮತ್ತೆ ಅವನು ಹೋಮವನ್ನು ಮುಗಿಸಲಾರದೆ. ತುಂಬಾ ಲೋಪ್ಯರನಾಗಿ ಒಂದು ತನ್ನ ರಥವನ್ನೇರಿ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧನಾಗಿ ಬಂದನು.

ವಿಘ್ನೇಶನು ಮುಂದೆ ಹೋಗಲೂ, ಒಂದು ಮಹಾವನವು ಕಾಣಿಸಿತು. ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು ಹೋಮವನ್ನು ಸ್ಥಳವು ಆ ವನದಲ್ಲಿರ್ದಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದೊಂದು ಕಬ್ಬಿ ಬಣ್ಣದ ಭಯಂಕ ಕಾರವಾಗಿರುವ ದುರದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಆ ಹೋಮ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು ಅಲ್ಲಿ ಭೂತಗಳ ಬಲಕೊಟ್ಟು ಹೋಮವನ್ನು ಮುಗಿಸಿ. ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧನಾಗಿ ಎದ್ದು. ಯಾರಿಗೂ ಕಾಣದಂತೆ ತ. ವಾತ್ರ ಎತ್ತರನೂ, ನೋಡುತ್ತ ಯುದ್ಧ ಮಾಡುವನು. ಆ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಯಾರಿಗೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ವಿವರಿಸಿದಾಗ ಬೆನ್ನಾಗಿ ನಿಂತ ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ಯುದ್ಧಸ್ಥಳದಿಂದ ಆ ಮರ ಬೆತ್ತದ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ನಿಂತನು. ಅಪ್ಪರವೇ ಅವನು ಹೋಮದಿಂದಿದ್ದ ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು, ರಥವನ್ನೇರಿ ಅದಿರಾಗಿರಬೇಕು ಬಂದನು.

"ರಾಮನ ತಮ್ಮ ಲಕ್ಷ್ಮಣನೇನು ನಾನು ಇನ್ನೂ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ಮುಂದೆ "

ರಾಕ್ಷಸಕೆಡಾ ನಿನ್ನ ಹಾಗೆಯೋದಿಗೆ ನಾನಾಗಬಿಡು
ತ್ತಾರೆ. ನೀನು ಸಾಯುವ ಮೇಲೆ ಸಮಾಜಮಿತ್ರ,
ಸಾಯುವ ಸಂತರವ ನಿನ್ನನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಜೈನರು ದನು
ಪ್ರವೇಶಿಸುವ? ಕೂಡಾಶಕ್ತಿ ಮೂಲನಾಗುವ
ಮೂಲ ನೀನೇ. ನೀನು ಮಾಯಾ ಸೀತೆಯನ್ನು
ಕೊಂದು, ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರೊಗೆ ಮಹಾ ಅವಮಾನ
ಮಾಡಿರುವೆ. ಇದು ವಿರಸು ಮಾಡುವ ಕೆಲಸವೆ?
ಇನ್ನು ನೀನು ಬದುಕಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಲಕ್ಷ್ಮಣ
ನೋಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧಮಾಡಿ, ಸತ್ತುಹೋಗಿ ಯಾವ
ದೂತರಾಗಿ ವಿಫೇಯನಾಗಿ ಸೇವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರು.”

ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು ವಿಫೇವಣನ ಮೇಲೆ ಜಗುವು
ಗೊಂಡು, ಸತ್ತವ ಲಕ್ಷ್ಮಣನ ಕಡೆಗೆ ತರುಗಿ, “ಯುದ್ಧ
ಜೇತ ನೀನಿಗೆ? ಆ ರಾತ್ರಿ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಬಾಣಗಳ
ರೂಪ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಕೂಡಾ, ಮತ್ತೆ ನಿನ್ನ ಮುಂಡೆ
ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಬಂದು ಸಿಕ್ಕಿದ್ದಿಯಾ? ನಿನ್ನ ಅಯುಷ್ಯ
ತಿರುದುದಂತಲೇ ಅದನ್ನು ಮರೆತು ಈಗ

ಸಾಯಲಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದೀಯೋ!” ಎಂದನು. “ಕಳ್ಳನ
ಹಾಗಿ ಕಾಣದಂತ ಯುದ್ಧಮಾಡಿ ಯುದ್ಧ ವಿರಸ
ಹಾಗಿ ಜಂಬು ಮೊಗಳ ವುದು ಜೇತ. ಈಗ ಇದಿರಿ
ರಾಗಿ ತೋರಿಸು ನಿನ್ನ ಪ್ರತಾಪ! ಮಾಯವಾಗಲಿ,
ಇನ್ನು ನೀನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ” ಎಂದ ಲಕ್ಷ್ಮಣ.

ತತ್ಕಕ್ಷಣವೇ ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು ವಿನ ಬಾಣಗಳ
ಲಕ್ಷ್ಮಣನ ಮೇಲೆ ಹಾರತೊಡಗಿದವು. ನಿಮಿಷ
ಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷ್ಮಣನ ಶರೀರವೆಲ್ಲಾ ರಕ್ತಮಯ
ವಾಯಿತು. ಅದನ್ನೊದಿಸಿತು ಲಕ್ಷ್ಮಣನ ತಲೆ
ಲಕ್ಷ್ಮಣನೂ ಮಿಂಚಿನ ಮೆಗದಿಂದ ಇಂದ್ರಜಿತ್ತಿನ
ಮೇಲೆ ಬಾಣಗಳನ್ನು ಹಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಇಬ್ಬರೂ
ಸರಿಸಮಾನವೆಂಬಂತೆ ಯುದ್ಧ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಹೀಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಯುದ್ಧ ನಡೆಯುತ್ತಿರಲು,
ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ವಿಫೇವಣನಿಗೆ ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು
ವಿನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಭಯದ ಭಾವ ಕವಿಯುವಂತೆ
ಕಂಡಿತು. ಆಗ ಅವನು ಲಕ್ಷ್ಮಣನೊಂದಿಗೆ, “ಇದು,
ಜಿತ್ತು ನಿನ್ನ ದುನ್ನು ಹಾಳಲಾಗದೆ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾ
ಅವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಇದೇ ತಕ್ಕ ಸಮಯ. ಸರಿ
ಯಾದ ಬಾಣಕೂಡು.” ಎಂದನು.

ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ಕಡು ಹಿತ್ತನ್ನಾಗ ಬಾಣಗಳನ್ನು
ಇಂದ್ರಜಿತ್ತುವಿನ ಮೇಲೆ ಪ್ರಯೋಗಿಸತೊಡಗಿದನು.
ಅವನಿಗೆ ಪ್ರಭಾವಕ್ಕೆ ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲೆ ಒಂದು
ಮುಳುಕೊಂಡನು.

ಮರು ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ಅವನ ಮುಳುಕೆಯೇ
ವಿಚ್ಚಿತ್ತು, ತನ್ನದಿರಿಸಲ್ಲಿ ಸಿಂತಿರುವ ಲಕ್ಷ್ಮಣನನ್ನು
ನೋಡಿ, ಅವನೊಡನೆ ತಾನು ಹೇಳಿಕೊಂಡ ಮಾ
ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ನೆನೆದು, ಕದುರೊಟ್ಟಿನಿಂದ ತುಟ್ಟಿ
ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಕಿಡಿ ಹೂರಿಸುತ್ತ, ಲಕ್ಷ್ಮಣ
ಮೇಲೆಮೂ, ವಿಫೇವಣನ ಮೇಲೆಯೂ ಅತಿ ಹಿತ್ತ
ಮಾದ ಬಾಣಗಳನ್ನು ಹಾರಿಸಿದನು. ಆ ಬಾಣ
ಲಕ್ಷ್ಮಣನನ್ನು ಹೆಚ್ಚೇನೂ ಬಾಧಿಸಿಲ್ಲ.

ಸತ್ತರೆ ಹೊರತು ನಿಲ್ಲುವಂತಹುದಲ್ಲ. ಇರ್ಕಡೆಯ
ವರೂ ಯುದ್ಧನಿಲ್ಲುವ ಕ್ಷಣಗಳನ್ನೇ ಇದಿರು
ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಲಕ್ಷ್ಮಣ ಇಂದ್ರಜಿತ್ತರ ಯುದ್ಧವನ್ನು ನೋಡು
ತ್ತಿರುವ ವಿಭೀಷಣನು, ಇನ್ನು ತಾನು ಸುಮ್ಮನಿರ
ಬಾರದೆಂದುಕೊಂಡು, ಶನ್ನ ನಾಲ್ವರು ಮಂತ್ರಿ
ಗಳೊಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ತಲೆ ಹಾಕಿ ವಾನರಸೇನೆ
ಯೊಂದಿಗೆ ಹೀಗಿಂದನು:

"ವಾನರವೀರರೇ, ಇನ್ನು ರಾವಣನಿಗೆ ಇಂದ್ರ
ಜಿತ್ತುವಿನ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಗತಿ ಇಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ
ಇವನು ಬದುಕಿಹೋಗಲು ಬಿಡಬಾರದು. ಉಪೇಕ್ಷಿಸ
ಬೇಡಿ. ಈಗಾಗಲೇ ನೀವು ರಾಕ್ಷಸ ವೀರರನ್ನೆಲ್ಲಾ
ಕೊಂದಿದ್ದೀರಿ. ಈ ಒಬ್ಬ ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು ನಿಮ
ಗೊಂದು ಲೆಕ್ಕವೇ? ಇವನನ್ನು ಕೂಡಾ ಕೊಂದು
ಬಿಟ್ಟರೆಂದರೆ, ರಾವಣನು ದಿಕ್ಕಿಲ್ಲದ ಪಕ್ಷಿಯಾಗು
ತ್ತಾನೆ. ಇವನನ್ನು ನಾನೇ ಕೊಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದೆನಾದರೂ
ನನಗೆ ಮಗನಂಥವನು. ನಾನು ಇವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲು
ವುದು ಸರಿಯಾಗದು. ನೀವೆಲ್ಲಾ ಇಂದ್ರಜಿತ್ತುವಿಗೆ
ಸಹಾಯವಾಗಿರುವ ಸೇನೆಯನ್ನು ಕೊಂದುಬಿಡಿ."

ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ವಾನರರು ಬಾಲ
ಕುಣಿಸಿ ಸಿಂಹನಾದ ಮಾಡುತ್ತ ರಾಕ್ಷಸ ಸೇನೆಯ
ಮೇಲೆ ವಿಜೃಂಭಿಸಿದರು. ವಿಭೀಷಣನೂ ಅವನ
ಮಂತ್ರಿಗಳೂ ಸಹ ರಾಕ್ಷಸರ ಸೇನೆಯೊಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧ
ನಡೆಸತೊಡಗಿದರು.

ಇವ್ವರಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ಇಂದ್ರಜಿತ್ತುವಿನ ರಥದ
ಸಾರಥಿಯ ತಲೆಯನ್ನು ಒಂದು ಬಾಣದಿಂದ ಹಾರಿಸಿ
ಬಿಟ್ಟನು. ಆಗ ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು ತಾನೇ ರಥವನ್ನು
ನಡೆಸುತ್ತ ಆಶ್ಚರ್ಯಗಳಾಗಿ ಯುದ್ಧ ಮಾಡ
ತೊಡಗಿದನು. ಅವನ ವೀರಪ್ರತಾಪ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ
ಗಳು ವಿಶೇಷವೆನಿಸಿದರೂ ಅವನನ್ನು ಪೀಡಿಸಲು
ಲಕ್ಷ್ಮಣನಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಸೌಕರ್ಯವಾಯಿತು. ಈ ಮು

"ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಗೆಲ್ಲಬೇಕೆಂದಿರುವವನು ಇಂಥ
ಕ್ಷುದ್ರ ಬಾಣಗಳನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸುವುದೋ?"
ಎಂದು ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ತಿರಸ್ಕಾರದ ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡುತ್ತ
ಒಂದರಮೇಲೊಂದಾಗಿ ಹರಿತವಾದ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು
ಇಂದ್ರಜಿತ್ತುವಿನ ಮೇಲೆ ಹಾರಿಸಿದನು.

ಲಕ್ಷ್ಮಣನ ಬಾಣಗಳಿಂದ ಇಂದ್ರಜಿತ್ತುವಿನ
ಕವಚವು ಚೂರು ಚೂರಾಗಿ ಹಾರಿಹೋಯಿತು.
ಅವನ ಶರೀರವು ಪೂರ್ಣ ರಕ್ತಮಯವಾಯಿತು.
ಕೋಪಾವಮಾನಗಳಿಂದ ರುದ್ರನಾಗಿ ಹೋದ ಇಂದ್ರ
ಜಿತ್ತು ಶಕ್ತಿಯಂತವಾದ ಬಾಣಗಳನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿ
ಲಕ್ಷ್ಮಣನ ಕವಚವನ್ನೂ ಭದ್ರಭದ್ರ ಮಾಡಿದನು.
ಈ ವಿಧವಾಗಿ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು
ಕಡಿಮೆಯಲ್ಲದೆ ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಹೋರಾಡಿದರು.
ಇಬ್ಬರೂ ವಿಜಯವನ್ನೇ ಆಶಿಸಿ ಹತ ಹದಿದೇ
ಹೋರಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಹಟವೂ ರೊಚ್ಚುಕೆಚ್ಚುಗಳೂ
ಕೂಡಿದ ಈ ಬಗೆಯ ಯುದ್ಧವು ಯಾರೋ ಒಬ್ಬರು

ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು ವಿನಸ್ತರಾದ. ತನಗಾರೂ ಇಂದಿಲ್ಲ
ಮೆಂಬ ಮಹಾಗರ್ವ ಅಡಗಿಹೋಯಿತು. ಅವನ
ಮುಖದಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿ
ವಾನರರು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಇನ್ನಷ್ಟು ಜೋರಾಗಿ
ಯುದ್ಧ ಮಾಡತೊಡಗಿದರು.

ಪ್ರಮಾಥಿ, ಶರಭ, ರಭಸ, ಗಂಧಮಾದನ ಎಂಬ
ಸಾಲ್ವರು ವಾನರವೀರರು ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು ವಿನ ರಥಕ್ಕೆ
ಹೊಡಲ್ಪಟ್ಟ ಸಾಲ್ವ ಕುದುರೆಗಳ ಮೇಲೂ ಒಂದೇ
ಸಾರಿ ಮುಗಿಬಿದ್ದರು. ಮರುಕ್ಷಣ ಆ ಸಾಲ್ವ
ಕುದುರೆಗಳು ನೆತ್ತರು ಕಾರುತ್ತ ಸತ್ತುಬಿದ್ದುವು.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು ರಥದಿಂದ ನೆಲದ
ಮೇಲೆ ಹಾರಿ ಲಕ್ಷ್ಮಣನ ಮೇಲೆ ಬಾಣವರ್ಷಣ
ಮಾಡುತ್ತ ವಿಜೃಂಭಿಸಿಕೊಂಡೇ ಇದ್ದನು. ಅವನ
ಸುತ್ತಲೂ ರಾಕ್ಷಸರು ನಿಂತಿದ್ದರು.

ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು ಅವರೊಂದಿಗೆ "ನೀವು ಯುದ್ಧ
ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರಿ. ನಿಮ್ಮ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ವಾನು
ನಗರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಇನ್ನೊಂದು ರಥದ ಮೇಲೆ ಏರಿ
ಬರುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಅವನು ಆ ಪ್ರಕಾರವೇ ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಲಂಕೆಯೊಳಗೆ
ಓಡಿ ಒಳ್ಳೆಯದೊಂದು ರಥವನ್ನು ಸಿದ್ಧಮಾಡಿಸಿ
ಅದರ ಮೇಲೇರಿಕೊಂಡು ಮತ್ತೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಬಂದನು.
ಅವನು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಹಾಗೆ ಹೊಸ ರಥದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ
ವಾದುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಲಕ್ಷ್ಮಣನಿಗೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ,
ವಿಭೀಷಣನಿಗೇ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ವಾನರರ
ಆಶ್ಚರ್ಯಕ್ಕೆ ಪಾರವೇ ಇಲ್ಲ.

ಈ ಸಾರಿ ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು ತನ್ನ ಹೊಸ ಹೊಸ
ಬಾಣಗಳಿಂದ ವಾನರರ ಸೇನೆಗೆ ಆವರಿಮಿತ ನಷ್ಟ
ವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿದನು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಲಕ್ಷ್ಮಣನು
ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು ವಿನ ಬಿಲ್ಲನ್ನು ಮುರಿದನು. ಅದರ
ಬಿನ್ನಿಗೇ ಅವನ ಸಾರಥಿಯ ತಲೆಯನ್ನೂ ಹಾರಿಸಿ
ದನು. ಆದರೂ ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು ಒಂದೇ ಸಮನೆ

ಯುದ್ಧ ಮಾಡುತ್ತ ವಿಭೀಷಣನನ್ನು ಕೂಡಾ ತನ್ನ
ಬಾಣಗಳಿಂದ ಗಾಯಮಾಡಿದನು. ವಿಭೀಷಣನು
ಉರಿದುಬಿದ್ದು ತನ್ನ ಗಡೆಯಿಂದ ಬದಿದು ಇಂದ್ರ
ಜಿತ್ತು ವಿನ ರಥಾಶ್ವಗಳನ್ನು ಕೊಂದನು.

ತರುವಾಯ ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು ಲಕ್ಷ್ಮಣನೂ ಒಬ್ಬರ
ಮೇಲೊಬ್ಬರು ಅನೇಕ ಅಸ್ತ್ರಪ್ರತ್ಯಸ್ತಗಳನ್ನು
ಪ್ರಯೋಗಿಸತೊಡಗಿದರು. ಕಟ್ಟಕಡೆಗೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣನು
ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದ ದಂದಾಸ್ತ್ರದಿಂದ ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು ವಿನ
ತಲೆ ಮುಂಡದಿಂದ ಬೇರಾಗಿ ನೆಲಕ್ಕೆ ಬತ್ತು.

ವಿಭೀಷಣನೂ ವಾನರರೂ ಸಿಂಹನಾದ ಮಾಡಿ
ದರು. ವಾನರರು ವಿಜಯಗರ್ವದಿಂದ ವಧೆಮಾಡುವ
ದನ್ನು ನೋಡಿ, ರಾಕ್ಷಸರು ಇಮ್ಮಡಿ ಮುಮ್ಮಡಿ
ತೋಕದಿಂದ ಪ್ರಲಾಪಿಸುತ್ತಾ ದಿಕ್ಕಿಟ್ಟು ಲಂಕೆಯೊಳಗೆ
ಓಡಿಹೋದರು.

ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು ಸತ್ತುಬಿದ್ದ ಕೂಡಲೇ ವಾನರರು
ಆವರಿಮಿತ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಲಕ್ಷ್ಮಣನನ್ನು

ಕೊಂಡಾಡ ತೊಡಗಿದರು. ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ರಾಮನ ಬಳಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ವಿನಯದಿಂದ ವಿಂತನು. ರಾಮನು ಅವನನ್ನು ಅಲಿಂಗಿಸಿಕೊಂಡು "ಇಂದ್ರಜಿತ್ತುವಿನ ಮರಣವೆಂದರೆ ರಾವಣನ ಬಲಗೈ ಮುರಿದುಬಿದ್ದಂತಾಯಿತು. ಇನ್ನು ರಾವಣನೊಬ್ಬ ಕ್ಷುದ್ರನೇ. ಆತಿ ಸುಲಭವಾಗಿ ಕೊಲ್ಲಬಲ್ಲೆ" ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ. ಲಕ್ಷ್ಮಣನ ಗಾಯಗಳಿಗೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆಮಾಡಲು ಸುಷೇಣನಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

ಇಂದ್ರಜಿತ್ತುವಿನೊಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧ ಭೂಮಿಗೆ ಬಂದು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ವಾನರವೀರರೊಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ರಾಕ್ಷಸರು, ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು ಸತ್ತುಹೋದುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಕೈಕಾಲೇ ಬಿದ್ದವರಾಗಿ ಮುಖಿಸುತ್ತಾ ರಾವಣನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ವಿಭೀಷಣನ ಸಹಾಯದಿಂದ ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ಇಂದ್ರಜಿತ್ತುವನ್ನು ಕೊಂದನೆಂದು ಮೊರೆಯುತ್ತಿರು. ಆ ವಾರ್ತೆ ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಕೂಡಲೇ ರಾವಣನು ಹಾಯೆಂದು ಕೂಗಿ ಮೂರ್ಛಿತನಾದನು.

ಮೂರ್ಛೆಯಿಂದ ಎಚ್ಚಿತ್ತ ಮೇಲೆ ರಾವಣನು ಇಂದ್ರಜಿತ್ತುವನ್ನು ನೆನಪಿನದು ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಆತ್ಮನು. ಅವನ ಪುತ್ರ ಕೋಕವು ವೈರಾಗ್ಯಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ ಕ್ರಮಕ್ರಮದಾಗಿ ಕ್ರೋಧವಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಿತು. ಇಷ್ಟಕ್ಕೂ ಮೂಲಕಾದ ಸೀತೆಯನ್ನೇ ಕೊಂದುಬಿಡ ಬೇಕೆಂದು ತೋರಿತು ಅವನಿಗೆ

ಅವನು ತನ್ನ ಸಮೀಪವಿರುವ ರಾಕ್ಷಸರೊಂದಿಗೆ "ನನ್ನ ಮಗನಾದ ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು ಮಾಯಾ ಸಿದ್ಧಿಯನ್ನು ವಾನರರ ಎದುರಿಸಲ್ಲಿ ಕೊಂದು ತೋರಿಸಿದನಾನು ನಿಜವಾದ ಸೀತೆಯನ್ನೇ ಕೊಂದು ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆ. ಯಾವಾಗಲೂ ಆ ಹಾಳು ರಾಮನನ್ನೆ ನೆನೆದುಕೊಂಡಿರುವ ಸೀತೆ ಇನ್ನೇಕೆ ಬದುಕಿರಬೇಕು! ಕೊಂದುಬಿಡುತ್ತೇನೆ." ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕತ್ತಿ ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡು ಎದ್ದುನಿಂತನು.

ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದು ಮಂಡೋದರಿಯೂ ರಾವಣನ 'ಮಂತ್ರಿಗಳೂ ಅವನನ್ನು ಅಂತಹ ನಿಷ್ಠೆ ಕಾರ್ಯದಿಂದ ತಡೆದು ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು.

"ಅದಕ್ಕಿಂತ ಈಗಲಾದರೂ ಸೀತೆಯನ್ನು ರಾಮನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿ ಕ್ಷಮೆ ಕೇಳಿಕೊಂಡರೆ ಸರ್ವನಾಶವನ್ನು ದರೂ ತಪ್ಪಿಸಬಹುದು. ಅದೇ ಒಳ್ಳೆಯದು" ಎಂದು ರಾವಣನಿಗೆ ಹಿತವಚನ ಹೇಳಿದಳು ಮಂಡೋದರಿ.

"ಈ ಕೋಪವನ್ನು ರಾಮನ ಮೇಲೆ ತೋರಿಸಿ ಬೇಕಲ್ಲದೆ, ಸೀತೆಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದರಿಂದ ಯಾವುದನ್ನೂ ಸಾಧಿಸಿದಂತಾಗುವುದಿಲ್ಲ" ಎಂದರು ಮಂತ್ರಿಗಳು. ತನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯವು ರಾಮನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದೇ ಹೊರತು ಸೀತೆಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿದು ಕೊಂಡು ರಾವಣನು ಶಾಂತನಾಗಿ, ಅತ್ಯುಗ್ರವಾದ ಲಂಕಾಯಾಗವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡಿದನು.

